

Người bên gối xa lạ

Contents

Người bên gối xa lạ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	16
4. Chương 04	24
5. Chương 05	32
6. Chương 06	39
7. Chương 07	43
8. Chương 08	49
9. Chương 09	57
10. Chương 10	64
11. Chương End	68

Người bên gối xa lạ

Giới thiệu

Nguồn: <http://www.dddbbb.net/html1/63652/index.html> Bởi vì không muốn nếm trải nỗi đau của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ben-goi-xa-la>

1. Chương 01

Mở đầu 1

Ánh đèn pha lê lóng lánh tỏa ánh sáng mềm mại, làm nổi bật phong cách quý phái, sang trọng. Trên ghế sofa dài đen tuyền, một người đang tổ chức cuộc họp gia đình.

“Chủ tịch Trần và ta đã thương lượng qua, hy vọng hai nhà có thể kết thông gia, tổ chức hôn lễ cho con trai và con gái, đem lại nhiều lợi ích trong tương lai”. Triệu Đông Hưng nhìn ba cô con gái nói.

Triệu Đông Hưng chẳng những là chủ gia đình, mà còn là chủ tịch tập đoàn Đông Hưng Kiến Thiết, tuy rằng đây là cuộc họp gia đình, những vẫn khó nén mười phần khách khí.

“Ba, chủ tịch Trầm có hai con, con lớn nhất là Trầm Vũ Kỳ, con thứ hai là Trầm Vũ Phong, ba hiện tại đành nói về ai?” Thân là con gái lớn Triệu Phương Phương, tính theo trật tự cô là người mở miệng đầu tiên.

“Trầm Vũ Kỳ là con lớn nhất, tuy là con bất hợp pháp, nhưng rất được chủ tịch Trầm yêu thương, nhưng lần này chủ tịch Trầm hy vọng cuộc hôn nhân của con trai Trầm Vũ Phong ba mươi một tuổi”. Triệu Đông Hưng giải thích.

Tài sản gia tộc Triệu, từ ông nội đến phụ thân của ông, đã cùng xây dựng tập đoàn Đông Hưng Kiến Thiết lớn mạnh.

Triệu gia nhất mạch đơn truyền đến Triệu Đông Hưng là thế hệ duy nhất không có con nối dõi, tâm nguyện lớn nhất của Triệu Đông Hưng là kết hợp lợi ích, không những có thể tìm được con rể vừa lòng, lại có thể làm cho Đông Hưng Kiến Thiết trăm năm sừng sững.

“Trầm Vũ Phong nghe nói bên ngoài hấn đối bạn gái nhanh như thay áo, ba, cho dù vì tiền đồ công ty, cũng không thể đem hạnh phúc của chúng con chôn vùi thế được?” Được biết đến là nhị tiểu thư Triệu Linh Linh, cô không giấu diếm tính khí nóng nảy của mình.

“Cho dù con muốn chấm dứt, cũng không nhất thiết từ Trầm Vũ Phong, chẳng lẽ con không tin mình có thể làm cho Trầm Vũ Phong coi trọng?” Triệu Đông Hưng đa mưu túc trí dùng chiêu khích tướng

“Ba à, Trầm Vũ Phong bộ dạng rất tuấn tú! Nhưng hấn dựa vào cái gì được quyền soi mói chúng ta? Dù sao chị em chúng con cũng đều là đại mỹ nhân” Triệu Phương Phương thân là phó giám đốc hành chính Đông Hưng Kiến Thiết, đương nhiên cũng nghe qua, xem qua Trầm Vũ Phong, càng biết Trầm Vũ Phong rất có tiếng bên ngoài, nhiều nhân vật nổi tiếng đều biết đến anh ta.

“Trầm Vũ Phong hiện là tổng giám đốc Phong Cường Đầu Cổ, sau này sẽ là chủ tịch tập đoàn Phong Cường, lấy học thức, tài lực, bề ngoài, ta nghĩ rất nhiều phụ nữ tranh cướp làm thiếu phụ nhân tập đoàn Phong Cường”. Triệu Đông Hưng vẽ mặt nghiêm chỉnh giải thích.

“Ba, cho nên? Người như Trầm Vũ Phong, chúng ta phải nhanh chân giữ lấy?” Triệu Linh Linh khẩu khí thực khinh thường.

“Con cũng biết gần đây thị trường tài chính có chút quay vòng linh động, không thể tham gia dự án phát triển quy mô đất đai, nếu có thể được tập đoàn Phong Cường bù thiếu, ta nghĩ tận dụng lợi thế thị trường bất động sản đang nóng, chúng ta có thể nâng cao lợi nhuận” Triệu Đông Hưng lúc thì uy nghi, lúc thì bi tình, hy vọng nhận được sự hỗ trợ cũng các con gái.

“Ba, ý của ba là, thứ bảy có tiệc sinh nhật của chủ tịch Trầm, chúng con đều phải tham dự, sau đó như đi tuyển cung nữ, phải sắp xếp hàng để cho Trầm Vũ Phong chọn lựa sao?”. Triệu Linh Linh hỏi không chút khách khí.

“Linh Linh, con đừng nói như vậy, coi như là mở rộng vòng xã giao, nếu như con không thích Trầm Vũ Phong, ta cũng sẽ không miễn cưỡng”. Tuy rằng Triệu Đông Hưng không có con trai, nhưng trong lòng ông đối với ba đứa con gái rất mực cưng chiều, nhưng vẫn là thái độ một phụ thân uy nghiêm.

“Cho nên ba hy vọng là Trầm Vũ Phong có thể coi trọng chúng con?” Triệu Phương Phương nhún đôi mày thanh tú.

“Chủ tịch Trầm đã nói chuyện với ta, ta không từ chối, dù sao các con cũng phải đi cùng để biết Trầm Vũ Phong, nếu nó không thích các con, chủ tịch Trầm sẽ hết hy vọng, như vậy ba cũng sẽ không làm khó người”. Triệu Đông Hưng lấy lùi để tiến, càng dùng sức mạnh cứng rắn thử đoạn chỉ sợ mấy cô con gái lợi hại bản ngược lại.

Ngồi ở một bên mãi không lên tiếng, cô tiểu thư út Triệu Giai Giai rốt cục thân nhiên mở miệng: “Ba, nếu có Trầm Vũ Phong làm con rể, đối với công ty chúng ta có thật sự hữu ích không?”

“Đó là đương nhiên” Triệu Đông Hưng khẳng định gật đầu.

“Con nghĩ có biện pháp làm cho hân phải kết hôn với con”. Triệu Giai Giai biểu tình bình tĩnh đến hoàn hảo, hoàn toàn không giống như nói đùa.

Nhưng Triệu Đông Hưng hiểu, nhìn khôn khéo đánh giá em gái Triệu Giai Giai, Triệu Linh Linh thở nhẹ một hơi.

Chỉ có Triệu Giai Giai vẫn không biểu hiện gì. Dù sao đã không có tình yêu, gả cho người đàn ông nào đối với cô cũng đều giống nhau, có lẽ cuộc sống của cô cũng có cơ hội để bắt đầu lại. Mở đầu 2

“Vũ Phong” Người phụ nữ trung niên cao quý, cho dù ở nhà dùng cơm, bà vẫn đặc biệt xinh đẹp, trên cổ lóe ánh sáng châu báu, ngay cả mái tóc dài cuộn sóng cũng mới từ tiệm uốn tóc cao cấp làm.

“Mẹ, có chuyện gì?” Trầm Vũ Phong nhai thức ăn, sau đó từ từ nuốt, ăn đến đầy trong miệng mà anh cũng không có cảm giác, chỉ đơn giản là muốn lấp đầy dạ dày mà thôi.

Mười hai ghế quanh cái bàn lớn, vậy mà chỉ có hai mẹ con họ ngồi, không gian rộng lớn như trống rỗng và cô đơn.

“Thứ bảy này ba con mừng sinh nhật sáu mươi tuổi”. Bà Trầm cử chỉ tao nhã, hạ chiếc đũa, tính chuyên tâm cùng con nói chuyện.

“Con biết, con sẽ chuẩn bị món quà”. Anh thần nhiên nói.

“Ba con muốn ta nói với con một tiếng, thứ bảy này ba tiểu thư nhà họ Triệu sẽ đến, ba con hy vọng con có thể cùng chị em họ quen biết”.

Mẫu thân nói thật hàm súc, Trầm Vũ Phong nghe thật sự hiểu được, “Đông Hưng Triệu gia?”

“À, Triệu Phương Phương thường xuất hiện trên phương tiện truyền thông, ta cũng gặp qua con bé vài lần, rất được, rất thông minh và có năng lực, cũng có giao thiệp truyền thông, con nhất định sẽ thích”. Bà Trầm tuy khí chất tuyệt đẹp nhưng lại có cái nhìn hết sức khiêm tốn.

“Lợi ích kết hôn sao?” Trầm Vũ Phong thái độ khinh thường cười lạnh.

Anh hiểu phụ thân coi trọng Đông Hưng Kiến Thiết có trên tay nhiều bất động sản, trong thời điểm bùng nổ bất động sản này, lấy tài lực của Phong Cường và kinh nghiệm của Đông Hưng Kiến Thiết, nhất định có thể tạo nên sự nghiệp mạnh mẽ đáng nể, có thể nói là Phong Cường cùng Đông Hưng song thắng cục diện.

Chỉ là không nghĩ tới, cho dù anh có làm trâu làm ngựa vì công ty trả giá tất cả, ba vẫn muốn đưa anh đi bán, dù sao cũng không sao cả! Ít nhất anh vẫn thấy may mắn là khuôn mặt còn đầy giá trị.

“Vũ Phong, con đừng nói như vậy, là vì chị em Triệu gia rất tốt, nhiều doanh nhân thế hệ hai có ấn tượng tốt về họ, đang muốn tìm hiểu họ”

“Mẹ, con hiểu, cũng là phụ nữ thôi. Con sợ trường nhất, mẹ trực tiếp nói với con, mẹ thích người nào, con nhất định theo đuổi để làm con dâu mẹ” Trầm Vũ Phong nói không sao cả, nhưng đôi mắt lại sâu như biển.

“Vũ Phong này, Con có biết mẹ rất khó xử, con đừng để thua Trầm Vũ Kỳ đấy!”. Bà Trầm nói lời nói thâm thía.

“Mẹ, con hiểu, con sẽ chiều ý mẹ làm việc đó”. Trầm Vũ Phong tiếp tục ăn, một mặt lãnh đạm không quan tâm.

Phụ nữ thôi! Đối với anh mà nói như là xe, mới mẻ một thời gian, lại đổi một chiếc khác tốt hơn, dù sao gia cảnh nhà anh như thế, diện mạo như vậy, phụ nữ cũng chỉ coi trọng tiền và vẻ bề ngoài.

Triệu gia này cũng như vậy.

Không phải bởi vì anh là người, anh chỉ là món hàng hóa, ba chị em Triệu Gia chỉ sợ cũng là dạng ưa thích màu mè lôi kéo, xoa phẳng.

Anh có thể hiểu mẫu thân nhỏ bé, bởi vì phụ thân căn bản không thương yêu mẹ, trong lòng ba vĩnh viễn dành cho người phụ nữ kia.

Tập đoàn Phong Cường là nguyên sự nghiệp của nhà mẹ đẻ, bà lại là hòn ngọc quý của tổng giám đốc, lúc trước ông Trầm chỉ là một gã tiểu viên chức trong tập đoàn Phong Cường, bởi vì vẻ ngoài xuất sắc, lại làm việc nghiêm túc, vì thế bà Trầm ngưỡng mộ yêu thương ông Trầm.

Thời còn trẻ ông Trầm còn có một người yêu thanh mai trúc mã, vì tiền đồ mà chia tay người yêu, sau đó cưới bà Trầm, thuận lợi lên làm giám đốc.

Không ngờ tới người yêu thanh mai trúc mã sớm đã mang bầu, ông Trầm vẫn giấu diếm đến khi Trần Vũ Phong về nước, hần đặc ý ngồi lên ngai vàng chủ tịch Phong Cường, nắm trong tay quyền lực, ông mới dám đem chuyện này phơi bày ra.

Vì thế ông Trầm không quan tâm bà Trầm cường bức cùng nước mắt, trong lòng ông chỉ có người yêu thanh mai trúc mã ngày đó, vì thế quyết tâm bồi thường đầy đủ cho con trai Trầm Vũ Kỳ vì hần là kết tinh tình yêu của hai người họ.

Sinh ra từ vợ lẽ bên ngoài giá thú vậy mà anh còn phải kêu là đại ca. Mà hần lại ra sức thể hiện, khiến phụ thân đặc biệt thương yêu.

Nhìn mẹ phải chịu oan ức, nếu việc kết hôn có thể mang lại hạnh phúc cho mẹ, tiếp nhận sự chăm sóc của ba mình, hôn nhân của mình có là cái gì đâu?

Mẹ dành tình yêu cho ba, lại trói chặt mình khi còn sống, lại thống khổ ngày ngày khẩn cầu tình yêu ba, làm cho anh không bao giờ tin tưởng sự thật tình yêu là gì?

Phụ nữ chỉ cần lấy để chơi đùa là tốt rồi, anh tuyệt không vì tình yêu mà bỏ đi lợi ích toàn cục.

EndChương 1

Trong bữa tiệc của chủ tịch Trầm, Triệu Giai Giai được chị Triệu Phương Phương dạy vài kỹ năng, để hóa thân thành người con gái quyến rũ, so với cô mới chỉ sắp tốt nghiệp đại học hai mươi hai tuổi còn trưởng thành hơn năm tuổi.

Triệu Giai Giai được dẫn đến giới thiệu với Trầm Vũ Phong, cô hoàn toàn không nhìn vào con mắt điển trai của anh, càng không bị ánh mắt anh mê hoặc mà chuyển sang hâm mộ, như thế sẽ rất mờ nhạt. Cô biết mục đích của mình, phải làm cho Trầm Vũ Phong thích cô, coi trọng cô, sau đó thuận lợi gả cho Trầm Vũ Phong.

Rất ít phụ nữ không si mê ánh mắt của anh, Trầm Vũ Phong đối với Triệu Giai Giai kia bình tĩnh không gợn sóng, anh cảm thấy có chút hứng thú, tò mò.

“Ba chị em Triệu gia chúng tôi, anh chỉ có thể chọn tôi”. Cô cử chỉ đoan trang, hành vi nhàn tĩnh, đã trực tiếp nói.

“Oh? Vì sao?”. Rõ ràng mẫu thân muốn anh quen biết Triệu Phương Phương, nhưng lại cố tình đưa đến con gái út Triệu Giai Giai.

“Bởi vì chỉ có tôi có ý với anh”. Câu nói của cô làm cho anh nở nụ cười.

“Tôi không phải trâu già gặm cỏ non?”. Anh nói một câu, cô cũng cười.

“Không sao, tôi cũng không quan tâm về tuổi tác của anh”

“Xem ra, tôi cũng không nên để ý đến tuổi của em”.

Cô có ý định của mình, anh có say mê của anh, hai bên đã để lại ấn tượng vô cùng tốt, hai bên gia đình cũng hài lòng nhìn thấy.

*

Sau hôm đó anh mời cô ăn cơm, hai người cuối cùng cũng có lần đầu tiên chính thức hẹn hò.

Cô trang điểm tinh tế, chiếc váy nhỏ ôm sát làm nổi bật đường cong thon thả, chân đi đôi giày cao gót, túi xách hàng hiệu, dáng điệu thấy rõ một thiên kim tiểu thư quyền quý.

Anh mặc vest thắt cà vạt, phong cách quý ông, cử chỉ tao nhã, anh chọn nhà hàng món Nhật cao cấp nhất, dành thời gian riêng tư của mình với cô.

“Em thật đẹp”. Ánh mắt Trầm Vũ Phong mạnh mẽ hơn cả với điện áp cao.

“Trầm tiên sinh, anh cũng rất tuần tú”. Cô cong cánh môi mềm, mỉm cười.

“Cảm ơn đã quá khen, tôi nghĩ chúng ta đều đã biết mục đích của buổi hẹn hò hôm nay”. Trầm Dục Phong tươi cười, tà khí khẽ lướt qua.

“Phải, tôi hiểu, bữa tiệc sinh nhật chủ tịch Trầm hôm trước là ngày gặp mặt”. Trước khi đến đây cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, cách nói năng không nóng vội, không lạnh nhạt, đúng mực.

Đối với cá tính thẳng thắn của cô, anh khen ngợi gật gật đầu, “Ba tôi hy vọng tôi có thể kết hôn một trong ba chị em em, đó cũng chính là cuộc hôn nhân Triệu gia”.

“Vậy anh nghĩ gì?” Cô hỏi.

“Tôi không phản đối, em và các chị em rất đặc sắc”. Đây là lời nói thật, Triệu gia có ba cô con gái, chẳng phân biệt được sắc thu, họ đều là mỹ nhân bại hoại.

“Hiện ba chị em tôi, người đồng ý kết hôn với anh là tôi”. Cô vì che dấu hoảng hốt, nhấp miệng nhỏ uống trà.

Dù sao Trầm Vũ Phong cũng đã ba mươi một tuổi, đã gặp qua bao sóng to gió lớn, không giống cô, ngay cả cái xã hội này thế nào cũng còn không biết.

“Em mới hai mươi hai tuổi, bằng tốt nghiệp còn chưa lấy, đã vội vàng kết hôn?”. Anh trêu chọc, miệng uống ngụm rượu vang.

“Bởi vì tôi cảm thấy anh là đối tượng thích hợp, phụ nữ cả đời có gì quan trọng bằng việc tìm người chồng phù hợp hơn đâu?” Cô dựa theo kịch bản đã tập mấy chục lần mà diễn xuất.

“À”. Anh nhíu mày, “Em chẳng lẽ không biết tôi bản tính phong lưu đa tình, có rất nhiều bạn gái, em không tính toán chuyện này sao?”

“Tôi đương nhiên biết”. Ánh mắt của cô thanh minh, không có cảm xúc gì khác, tựa như đang luận chuyện người khác.

“Vậy em vẫn còn nghĩ tôi là đối tượng thích hợp?” Anh hỏi.

Bởi vì Triệu Giai Giai không bị mê hoặc mới đôi mắt của anh, bởi vì cô cũng không trực tiếp câu dẫn anh trên giường, cho nên anh tới bây giờ sẵn sàng ngồi đây nói chuyện với cô.

“Bởi vì tôi không quan tâm anh có rất nhiều bạn gái, thậm chí cuộc hôn nhân này cũng không quan trọng với tôi”. Cô gần từng tiếng, nói cực rõ ràng.

“Vì sao?”. Anh càng nghe càng hứng trí.

“Bởi vì có thể để tập đoàn Phong Cường và tập đoàn Xây dựng Đông Hưng cùng mang lại lợi ích khổng lồ cho tương lai”.

Tuy mặt cô rất bình tĩnh, nhưng anh vẫn có thể cảm giác được nỗi lo âu sau lớp trang điểm kia, dù sao cô tuổi vẫn còn nhỏ, ước chừng kém anh chín tuổi.

“Nghĩa là vì tiền, em có thể hy sinh hạnh phúc cả đời của mình?”

“Thế này có tính là hy sinh đâu! Tôi tin anh nhất định không bạc đãi tôi.”

“Oh?” Anh nhíu mày, chờ câu dưới của cô, anh gấp miếng cá sống nhúng vào nồi lẩu, nhiều gia vị cay sệt vào miệng đến nghẹt mũi, nhưng vẻ mặt anh lại rất sáng khoái.

Ánh mắt anh cổ vũ cô, vì thế cô nuốt nước miếng, mới chậm rãi nói: “Tôi biết ba anh – cũng chính là chủ tịch Trầm, ông rất hy vọng cùng Triệu gia kết làm thông gia, dù sao Triệu gia chúng tôi với Trầm gia anh cũng là môn đăng hộ đối”.

“Đúng vậy, ba tôi rất hy vọng như thế, hưởng hồ chí em em rất xuất sắc, cũng rất đẹp”. Anh phụ họa theo cô nói.

“Sau khi kết hôn, anh có tự do của anh, tôi có tự do của tôi, tôi sẽ không quản anh, anh cũng không được quản tôi, tôi tuy gả cho anh, anh tuy lấy tôi, nhưng chúng ta có thể có cuộc sống của chính mình.” Cuối cùng cô cũng nói được kế hoạch cô tính toán từ lâu.

“Ý em là, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa?” Anh nhú mày

Bình thường phụ nữ nào thấy anh, không phải then thùng nói không ra lời, thì cũng là đối với anh hết mực ân cần, vậy mà Triệu Giai Giai trước mặt này, tuổi còn trẻ lại có thể cùng anh nói điều kiện, anh không thể xem thường cô tiểu nữ sinh trước mắt.

Cô gật mạnh đầu, “Anh có thể quan hệ với người phụ nữ khác, chỉ cần không bị báo chí đưa tin, tôi sẽ không can thiệp chuyện của anh”

“Giai Giai”. Anh thân mật gọi tên cô, giống như quen biết từ lâu. “Tôi lấy em, em chính là vợ tôi, em cho rằng vì sao tôi và em lại phải là vợ chồng danh nghĩa ?”

“Này...”. Cô không nói gì.

“Em đẹp thế này, tôi cũng không phải Liễu Hạ Huệ [1], vì sao tôi không thể chạm vào em ?”. Anh chế nhạo. “Đàn ông đối với phụ nữ bản chất không phải chỉ có tình yêu”. Anh càng nói càng dễ hiểu.

Cô không chịu ảnh hưởng từ lời nói của anh, vũ trang những cảm xúc, chỉ bình tĩnh: “Đương nhiên, nếu anh chạm vào tôi, anh sẽ không thể ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, anh có chắc sẽ chỉ vì một cây mà buông tha cả rừng rậm không ?”

Anh nở nụ cười, ánh mắt gian tà lộ vẻ tán thưởng, xem ra tiểu nữ sinh này đã tìm hiểu anh thật sự rõ ràng.

Anh luôn không dành quá nhiều thời gian với một người phụ nữ, rất nhanh chóng tìm đến người mới, nhưng anh vẫn không muốn như vậy sẵn sàng đáp ứng cô, “Ý em là, em cũng có thể ở bên ngoài quan hệ với người đàn ông khác ?”

Cô lắc đầu, “Tôi sẽ toàn tâm ý cho anh, ít nhất trình tiết của tôi sẽ vì anh mà giữ, sẽ không để anh có cơ hội bị mọc sừng”.

“Một mình như vậy thực rất cô đơn !”. Ngữ điệu anh mang vẻ khiêu khích.

“Tôi còn rất nhiều chuyện phải làm, tôi muốn tiếp tục học hành, học chút tài nghệ, tình yêu với tôi mà nói, không ở trong kế hoạch cuộc đời tôi”. Cô nói thẳng thừng.

“Nghe thật tuyệt vời, tôi có thể bận tâm, mà em lại không màng, như vậy em không thấy chịu thiệt sao ?”. Anh nghiêm túc hỏi.

Dù sao cô cũng không phải loại anh thích, anh có tiêu chuẩn của riêng mình, đối với cô một chút động tâm cũng không có, thậm chí ngay cả tưởng tượng cùng cô làm tình cũng không có.

Cô có khuôn mặt trái xoan khiến nhiều phụ nữ phải ghen tỵ, ngũ quan cô tinh tế, hơn nữa cô có dáng người tỷ lệ hoàn mỹ, ngực lớn và eo nhỏ, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, có rất nhiều đàn ông tha thiết ước mơ có được cô gái này.

Đáng tiếc mỹ nữ như vậy anh thật sự gặp quá nhiều, nhiều đến chính anh cũng quên hết cuộc từng cùng bao mỹ nữ kết giao.

“Tôi thích sạch sẽ, nếu anh muốn chúng ta là một cặp vợ chồng mẫu mực, vậy anh nhất định phải chuyên tâm nhất trí, tuyệt không hai lòng, không được ở bên ngoài lộn xộn với bạn gái, cho nên ...”. Cô đã thuyết phục được tính cách của anh, tuyệt đối khiến anh không có khả năng đáp ứng.

Quả nhiên !

“Giao dịch, tôi sẽ không chủ động chạm vào em, vạn nhất nếu em nhịn không được muốn, tôi có thể đem hết toàn lực phối hợp với em”. Anh hai tay nhất quán, mặt nghiêm trọng.

Cô đúc rút nhiều kinh nghiệm, trong tình yêu, cô đương nhiên kém nhiều so với anh ta, một siêu cao thủ tình trường, nghe những lời anh ta nói rõ ràng như vậy, làm cho lòng cô rất khổ sở, những vắn nhin nuốt xuống.

“Còn nữa, nếu anh tìm được tình yêu đích thực, muốn nói ly hôn với tôi, chỉ cần nói cho tôi biết một tiếng, tôi lập tức kí tên”. Cô phải làm theo nguyên tắc.

“Em cái gì cũng không cần sao ?”

Cô lắc đầu, “Tôi không quan trọng, chỉ cần kết hôn là tốt rồi”.

Cô tuy rằng cố gắng bình tĩnh, anh vẫn có thể nhìn thấy đáy mắt cô khẽ run.

“Xem ra em cũng không coi trọng tiền nhà tôi! Thật sự làm tổn thương lòng tôn nghiêm đàn ông của tôi, chẳng lẽ tôi không có chút hấp dẫn gì với em sao ?”. Anh cười trêu trọc.

Nghe những lời nói đùa của anh, cô căng thẳng thần kinh mới chậm rãi thả lỏng, bên môi lộ ra ý cười.

“Vậy, chúng ta kết hôn đi !”. Cô nói

“Điều này thật thú vị, tôi đồng ý lời cầu hôn của em”. Anh lại cuồng vọng cười thành tiếng.

Cô chậm rãi uống trà, trong lòng cũng thở nhẹ một hơi ...

Kết hôn, cô cuối cùng cũng có thể khóa bản thân mình vào nhà giam hôn nhân.

*

Hôn lễ, chú rể Trầm Vũ Phong lịch lãm, khéo léo đi xung quanh chào hỏi, hàn huyên bạn bè, cho thấy mối quan hệ xã giao sâu rộng. Hôn lễ này cũng là cơ hội tạo dựng nhiều mối làm ăn từ các doanh nghiệp khác.

Triệu Giai Giai chỉ có trách nhiệm làm một cô dâu âu yếm, xấu hổ, thỉnh thoảng miệng mở nhẹ, mỉm cười tươi tắn, đem chính mình làm hình mẫu, liên tục thay đổi bộ dạng sao cho đẹp nhất, bộ lễ phục xa hoa, sang trọng, làm thỏa mãn tầm mắt thưởng thức của quan khách.

Khi hai người trở về nhà, cả một ngày dài diễn kịch, mệt đến một câu cũng không nói được.

Mà Trầm Vũ Phong lại chuyển choáng say, bị từ chối động phòng, ngay đêm tân hôn, anh lại bị đối đãi thế này.

Mỗi người trở về phòng riêng của mình, mỗi người có giấc ngủ của riêng mình, đây chính là đêm tân hôn của họ.

*

Ngày hôm sau, cô ngủ đến giữa trưa mới dậy, căn phòng trống rỗng đến nửa tiếng người cũng không có, chỉ thấy trên bàn ăn có để lại một tờ giấy của Trầm Vũ Phong.

Chào bà xã !

Một tiếng xưng hô làm cho trái tim cô đập mạnh, đoạn sau anh viết....

Anh đi công tác, nhanh thì một tháng sẽ trở về, lâu thì không biết bao giờ.

Thư phòng của anh, không có sự cho phép của anh, em đừng tiến vào, hy vọng em có thể tuân thủ đúng nguyên tắc bạn cùng phòng, mỗi chúng ta đều có không gian riêng.

Ông xã thân mến !

Chỉ có hai câu nói ngắn ngủi, làm cho cô dấy lên lửa giận, cho dù cô có cư xử nhã nhặn cũng không thể chịu được cách đối xử của anh ta.

Mới ngày hôm sau kết hôn, anh ta liền đi công tác, chẳng lẽ muốn cô đối mặt với bao ánh mắt nghi ngại của mọi người, cho dù anh ta không thích cô, có chán ghét cái hiệp ước hôn nhân này, cũng không phải lúc anh ta làm như vậy?

Người đàn ông xấu xa này chỉ biết trốn tránh!

Bất quá cô hiểu được, rất nhanh chấp nhận thực tế này.

Như vậy cũng tốt, ngôi nhà này, không có anh ta ở, có lẽ cô càng bình yên tự tại xem xét mối quan hệ trên danh nghĩa này.

Điều cảm thấy xấu hổ, không thể không vượt qua quan hệ tân hôn.

*

Một buổi chiều sau ba tháng, cái nắng chói chang tháng bảy, ánh mặt trời vàng tỏa sáng, trong cái không khí tựa như không lưu lại ngọn gió nào.

Một chiếc xe màu đen cao cấp chạy phát ra nhiệt khí trên mặt đường nhựa, lúc này, lái xe đột nhiên chậm rãi dừng xe vào ven đường.

Đây là điều phổ biến nhất phần lớn ở khu hoàng kim Đài Bắc, đường có hai làn xe, thoát khỏi con đường đông đúc, nơi này có vẻ u nhả và yên tĩnh.

“A Chính, làm sao vậy ?” Ngồi hàng ghế sau, Trầm Vũ Phong khó hiểu hỏi lái xe.

“Tổng giám đốc, là phu nhân”. A Chính lấy tay chỉ về hướng bên phải.

“Phu nhân?” Trầm Vũ Phong nhướn mày, xuyên qua cửa kính xe, nhìn về phía kia có một bóng người mảnh khảnh.

Chỉ thấy một người con gái thắt hai bím tóc, mặc áo T-shirt, quần bò, tay cầm bình nước, đang tưới cho mấy chậu cây.

Gương mặt cô rất diễm đạm, anh tựa còn cảm giác được bên đôi môi kia như vô ý cười, cô đứng đó như một nữ sinh, nhưng anh lại cảm thấy thật xa lạ.

Ánh mặt trời làm cho làn da trắng nõn mềm mại của cô lung linh tỏa sáng, động lòng người, càng làm cho anh không thể rời tầm mắt.

Đó là người vợ đã kết hôn ba tháng của anh sao? Vì sao anh không biết cô? Thiếu chút nữa anh đã quên anh là người đàn ông có vợ.

Trong trí nhớ của anh, cô có mái tóc xoăn, trên mặt có trang điểm tinh tế, đi đứng duyên dáng, dáng điệu của một thiên kim tiểu thư.

Vậy cô gái trước mắt, là vợ của anh sao?

“Tổng giám đốc, có muốn đến chào hỏi phu nhân không?” A Chính hỏi.

“A Chính, sao phu nhân lại ở chỗ này?”

Phía trên treo biển “cửa hàng Giai Giai”, nhìn về bề ngoài căn bản không ra bán cái gì.

A Chính quay nửa đầu, trên mặt hết sức kinh ngạc: “Tổng giám đốc, anh không biết đây là cửa hàng của phu nhân mở sao?”

Trầm Vũ Phong trong lòng cũng chật vật, nhưng trên mặt biểu tình vẫn bất động: “Tôi đương nhiên biết, đây là cửa hàng cô ấy mở, là tôi đang nghĩ đến cô chỉ cần ở nhà, việc cửa hàng giao cho nhân viên là tốt rồi”.

Anh cười ngắn, rõ ràng là nói dối, vậy mà mặt không biến sắc, khí không chuyển, một chút không cho A Chính phát giác ra kia chỉ là phu nhân trên danh nghĩa.

A Chính hiểu biết: “Phu nhân làm việc khác, giữa trưa sẽ đến cửa hàng, ở lại cho đến mười giờ tối”.

“À!” Anh nhướn mày “Cậu đem xe về trước, tôi xuống xe đi tìm phu nhân”.

Khi anh mở cửa xuống xe, anh thấy rõ tiểu cô nương cầm bình nước sắc mặt cứng đờ, rất khủng hoảng.

Xem ra thê tử của anh rất sợ anh?

(Hết chương 1)

[1] Liễu Hạ Huệ sống thời Xuân Thu Chiến quốc, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Có một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

2. Chương 02

Chương 2

Một người đàn ông bước ra từ chiếc ô tô màu đen sang trọng, ngày nóng thế này nhưng vẫn là bộ tây phục cắt may phù hợp với dáng người cao, thẳng, nụ cười dịu dàng, đặc biệt là đôi môi quyến rũ có thể khiến bao phụ nữ thần hồn điên đảo.

Triệu Giai Giai quên trong tay cầm bình nước, ánh mặt trời chói mắt, thời tiết cực nóng, cô nghĩ có thể mình hoa mắt, theo trí nhớ của cô, hẳn bây giờ anh ta đang ở nước Mỹ hoặc Canada, thậm chí có thể Pháp, dù sao anh ta có thể đi khắp các nơi trên thế giới, nhưng không nên xuất hiện trước mặt cô.

Tay cô giơ lên cao, đổ nước lên cơ thể Trầm Vũ Phong đang lại gần, Trầm Vũ Phong hành động không đủ nhanh nhẹn, quần áo liền bị dính đầy nước.

“A...” cô kinh hô, vội vàng muốn chạy lên xem. “Tôi xin lỗi, xin lỗi”.

“Đáng chết, tắt vòi nước đã”. Trầm Vũ Phong thét, chân di chuyển nhanh.

Cô phục hồi tinh thần hết sức, tay cầm bình nước bỏ xuống sàn, vội vàng tắt nước.

Trầm Vũ Phong bị nước hắt hết người, hai tay lau mặt, nhìn người mình toàn thương hiệu Armani dường như bị hủy, anh nhăn mày rậm, ánh mắt lại lộ ra vẻ hững hờ.

“Xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý”. Đối với anh tàn khốc, cô có chút kích động, thậm chí tay chân cũng cảm thấy thừa thãi.

“Giai Giai”. Lúc này trong cửa hàng một người chàng trai chạy ra: “Tôi nghe thấy tiếng kêu của cậu ...”

Chàng trai cao lớn này là Giang Phẩm Hạo, là đồng nghiệp với Triệu Giai Giai.

“Tôi không sao, tôi không cẩn thận làm quần áo của người khách này bị ướt”. Cô thật sự hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

“Cậu sao lại không cẩn thận như vậy?”. Giang Phẩm Hạo bật cười, anh thường xuyên thấy cô không cẩn thận.

Trầm Vũ Phong nghe cô nói như vậy, một nổi tức phút chốc dâng lên, nhin không được hừ lạnh. “Tôi là khách?”.

Cô có vẻ cực xấu hổ, chun môi, hai người hiểu rõ, ngoài những người trong nhà, người ở bên ngoài không đề cập đến chuyện hai người có quan hệ vợ chồng.

“Anh có muốn về trước thay quần áo không?”.

Anh vốn ấn tượng thấy người phụ nữ kia bình tĩnh đến giới giang, bây giờ sao lại biến thành tiểu cô nương nhát gan? Chẳng lẽ anh không biết bà xã anh có chị em sinh đôi?

“Tôi làm sao mà về thế này được? Cửa hàng em không có cất giữ quần áo cho tôi thay sao?”. Trầm Vũ Phong khẩu khí như nóng trên băng.

Cô do dự một chút mới nói: “VẬY mời anh đi theo tôi”.

Sau đó cô xoay người đẩy cửa kính, trên cửa phát ra tiếng chuông gió nhẹ, Trầm Vũ Phong theo cô đi vào trong, tiếp đó Giang Phẩm Hạo mới bước vào.

Cửa hàng ước chừng chỉ có mười mét vuông, tất cả đều lấy gỗ thô làm cơ sở, trang trí âm áp vào lịch sự theo phong cách Nhật, thấp phía dưới là hai chỗ ngồi ghế sofa, cửa hàng tràn ngập phong tình.

Trên tường khéo léo bày những đồ trang trí tinh xảo, lại còn một số loại hình gấu bông lớn nhỏ, bức tường bên cánh cửa có để một giá treo vài quần áo, một ngăn tủ để mũ và mấy đôi giày.

“Trong cửa hàng tôi chỉ có vài áo T-shirt của nam và quần soóc”. Cô lục tìm áo T-shirt, cố gắng nghĩ xem kiểu quần áo thế nào thích hợp cho anh mặc.

Anh chỉ đứng bên cạnh, xem biểu hiện hoàn hảo của cô.

“Cái này thế nào?”. Cô lấy ra một chiếc áo màu xanh sọc trắng.

“Như là tù nhân đấy”. Anh lạnh lùng gửi trả.

Cô tiếp tục tìm kiếm, lại lấy ra một chiếc áo trắng có chữ T-shirt màu đỏ. “Thế còn cái này?”.

“Để thằng mười năm tuổi mặc”. Anh ta nhướn mày thách thức, cao ngạo phủ quyết.

“Vậy anh tự mình tìm đi!”. Cho dù cô quen biết anh ta một tháng, kết hôn cũng đã ba tháng, nhưng thời gian cùng anh ta ở chung rất ít, cô đương nhiên không biết sở thích của anh ta.

“Em nghĩ tôi mặc quần áo như vậy sao?”. Anh luôn luôn mặc áo sơ mi, âu phục tây, trong khái niệm cuộc sống của anh, căn bản không có mấy thứ này.

“Thật có lỗi, cửa hàng của tôi chỉ có quần áo này.” Cô mặt mày ác cảm, nhưng không để anh phát hiện ra. “Bằng không, anh ngồi ở đây một chút, tôi ra ngoài mua quần áo cho anh, mà là đồ tôi mua, không biết có hợp với anh không?”.

“Chờ em mua quần áo về, tôi sớm bị cảm rồi”. Anh một bước đến gần cô, cô theo tiềm thức lùi về sau một bước nhỏ.

Cảm giác cô cố ý tạo khoảng cách, trong lòng anh không hài lòng, hờn giận.

“Cửa hàng chỉ có quần áo này, rốt cuộc muốn bán cho ai?”. Anh chỉ tay vào đồng áo T-shirt.

“Tiên sinh, bán cho mấy người trẻ tuổi. Có lẽ anh lớn tuổi, mặc không quen!”. Giang Phẩm Hạo không quen người đàn ông này nói chuyện kiểu đó với Triệu Giai Giai, nhin không được bước đến.

“Phẩm Hạo”. Triệu Giai Giai nhìn Giang Phẩm Hạo lắc đầu, ý bảo anh đừng làm lời.

Trầm Vũ Phong nở nụ cười, nhưng ý cười không đạt trong mắt, càng không có vẻ lưu tình trên mặt: “Anh là ai?”

“Cậu ấy là nhân viên cửa hàng”. Cô nhanh nhẹn nói.

“Là tôi đang hỏi cậu ta!”. Trầm Vũ Phong nhìn cô một cái, rất nhanh hướng về thanh niên kém anh ít nhất mười tuổi, nhìn mắt thanh niên này có thể đọc ra tâm tình ẩn chứa.

Anh tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, tình yêu với anh mà nói là trò chơi cũng là thủ đoạn, anh đương nhiên hiểu cảm giác vì một người phụ nữ mà tâm tình trở nên phức tạp.

“Tiên sinh, tôi là nhân viên cửa hàng này, phiền anh chọn một bộ quần áo mặc, sau đó chúng tôi sẽ đem quần áo anh đi giặt, thật xin lỗi, không cẩn thận đã làm quần áo anh bị ướt”. Giang Phẩm Hạo vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, cố gắng duy trì thái độ phục vụ, anh cũng không thể tỏ dấu hiệu gì Giai Giai thấy.

“Cậu có biết bộ quần áo này của tôi bao nhiêu tiền không? Cậu có biết thân phận, địa vị của tôi không? Cậu nghĩ gì mà muốn tôi mặc áo T-shirt rẻ tiền này!”. Nhìn Giang Phẩm Hạo cố duy trì vẻ ngoài của mình, Trần Vũ Phong dậy sóng tức giận.

Bình thường cánh môi anh mở càng ngày càng lớn, cho thấy lửa giận càng ngày càng cao, ánh mắt cũng thêm nhiều tà khí.

“Phẩm Hạo, phiền cậu giúp tôi mua hai tách cà phê.” Triệu Giai Giai nhìn Giang Phẩm Hạo cười, tươi cười có ý khẩn cầu.

Đây cũng là chuyện của cô và Trần Vũ Phong, cô không thể để người vô tội Giang Phẩm Hạo bị liên lụy.

“Giai Giai, này....”. Thấy Triệu Giai Giai như vậy, làm sao Giang Phẩm Hạo có thể yên tâm rời đi.

“Đi nhanh nha!”. Cô đẩy Giang Phẩm Hạo, giục anh đi nhanh, “Anh ấy là bằng hữu của tôi, cậu yên tâm, mau đi đi! Tôi muốn chiêu đãi anh ấy!”.

Giang Phẩm Hạo không có cách nào, anh rất biết cá tính Triệu Giai Giai, một khi đã quyết, dù là thiên quân vạn mã kéo đến cũng không nhúc nhích, anh đành phải đẩy cửa mà đi, trong lòng tính phải đi nhanh về nhanh.

Thấy Giang Phẩm Hạo đi, Trần Vũ Phong châm chọc hỏi “Không nghĩ em mở cửa hàng, trong cửa hàng lại có một vị soái ca trẻ tuổi như thế?”.

Bên ngoài mặt trời thiêu đốt đủ để tính tình nóng càng thêm nóng. Triệu Giai Giai mới gặp anh đã khiếp sợ, chậm rãi ổn định cảm xúc của mình, cô thở nhẹ, không cho chính mình kích động, cũng dặn dò mình phải duy trì khoảng cách với anh ta.

Nghĩ đến người này đang ở nước ngoài, vì thế cô đỡ phải ăn diện trước mặt anh, bây giờ ăn diện không có, tựa như mất một tầng phòng bị, cô không muốn bị anh nhìn thấy, cô không thoải mái nhún nhó.

“Thật có lỗi, tôi biết nhiều quần áo không thích hợp cho anh mặc, không bằng tôi gọi điện cho A Chính, để anh ấy lái xe đến đây?” Cô cẩn thận hỏi thăm.

Anh cũng không muốn A Chính đến đây, bởi vì anh phát hiện có chuyện thú vị đủ hấp dẫn anh.

Anh nhìn móc quần áo, lấy chiếc áo T-shirt màu trắng thiết kế đơn giản, nhưng lại thu hút tầm mắt anh. “Lấy cái này đi”.

Cô kinh ngạc, nhưng vẫn đem áo trên giá xuống, đưa vào tay anh : “Anh mặc quần cỡ mấy?”.

“Em là vợ mà cũng không biết chồng mình mặc quần số mấy sao?”. Anh hí hóp mắt, ngữ điệu trào phúng.

“Anh đừng như vậy, tôi cũng không phải vợ thật sự, nhanh đi thay quần áo, nếu không sẽ bị cảm”.

Anh liếc nhìn cô, lại tìm cái quần soóc giản dị, mới tiến vào phòng thử đồ.

Nhìn bóng dáng cao to của anh, người đàn ông này rõ ràng là chồng của cô, xa lạ đến nỗi mới chỉ nhìn mặt chồng có vài lần.

Rõ ràng anh rất tuấn tú, nụ cười đủ làm phụ nữ thần hồn điên đảo, nhưng khi đối mặt anh, vì sao từ cổ đến lòng bàn chân đều lạnh toát?

Lại còn không tự chủ được làm cho cô ghét kinh khủng!

*

Nhớ lại cuộc hôn nhân thần kì, ngồi trên ghế sofa Triệu Giai Giai lâm vào hoảng hốt

Trần Vũ Phong chấp nhận yêu cầu của cô, hôn lễ không mở rộng trên giới truyền thông, hơn nữa hóa trang cô dâu như vậy, cho dù cô đi trên đường, cũng không có người nào nhận ra.

Sau khi kết hôn, cô chuyển vào biệt thự sang trọng của Trần Vũ Phong, đến cả tuần trăng mật cũng không có, anh ta đã vội đi công tác nước ngoài.

Mỗi lần trở về Đài Bắc, không phải vội vàng về công ty báo cáo công tác, thì cũng vội vàng hẹn hò với bạn bè tri kỷ, thậm chí ở chung với cô mà thời gian gặp nhau gần như không có, hai người nhiều lắm vội vàng đổi mặt.

Nếu cẩn thận tính toán, hai người ở chung tổng thời gian không vượt quá hai mươi tư giờ.

Mà mỗi lần biết anh ta trở về, cô luôn thận trọng chọn trang phục của mình, không cho anh ta phát hiện bộ dạng chân thật của mình.

Ngôi nhà đó, phần lớn thời gian chỉ có cô sống ở đấy, cho nên cô chỉ yêu cầu người giúp việc làm bán thời gian, nếu muốn đi xa nhà hoặc ra cửa hàng thì cô mới nhờ A Chính đưa đi.

Tuy rằng bình thường nhà chỉ có một mình cô, nhưng một chút không thấy cô đơn, ngược lại còn thích sự cô độc, yên tĩnh, như vậy thích hợp một mình cô hô hấp.

Bởi vậy mỗi lần anh trở về, cô đều không tự nhiên, hàng đêm mất ngủ, càng may là anh ta về cũng vội vàng, nếu không cô thật không biết sống thế nào.

“Suy nghĩ gì thế?”

Một giọng nói thẳng lạnh lùng khiến cô hoàn hồn.

Trần Vũ Phong từ phòng thử đồ đi ra, quả thực như hai người khác nhau, không mặc bộ âu phục, cơ thể anh như thoải mái, nhàn nhã hơn hẳn, trông giống như chuẩn bị cuộc thi bóng rổ thanh niên.

“Không nhận ra tôi sao?”. Anh nhìn đôi mắt to của cô có chút hoảng hốt.

Cô vội vàng đứng lên, mỉm cười, thề lưỡi: “Không phải, chưa thấy anh mặc thế này bao giờ”.

“Tôi chưa từng thấy cô mặc như thế này”.

Cô mặc như vậy so với trước như hóa thành người khác, bây giờ cô thanh tú giống như một tiểu cô nương, thẹn thùng như vậy làm người ta yêu thích, không giống như trước kia

Cô gái trước mặt này, như được đeo mặt nạ bên ngoài, ngay cả biểu tình trên mặt cũng đều thực giả: Bây giờ cô ở đây, cười, sợ hãi, giận người, lại còn nghịch ngợm thề lưỡi.

Trong lòng anh nghĩ, anh và cô đều am hiểu diễn kịch, anh dịu dàng cũng là biểu hiện giả dối, cô khôn khéo cũng chỉ là vẻ ngoài.

Anh đối với phụ nữ đều chăm sóc chu đáo, bởi phụ nữ làm anh thỏa mãn tình dục, một khi hai bên có liên quan, anh tàn nhẫn không lưu lại chút tình nào.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cô lại đứng lên.

“Anh bao giờ về? Làm sao biết tôi ở đây?”. Cô với tay lên máy tính để bàn, lấy ra mảnh giấy từ máy in.

“Vừa mới xuống máy bay, lại tình cờ đi ngang qua nơi này, không nghĩ bà xã của tôi lại mở cửa hàng mà không nói, hại tôi bị A Chính cười”. Vốn anh nên trực tiếp đến công ty, cũng không nghĩ anh lại ở chỗ này.

“Mở cửa hàng là việc nhỏ, so với anh lo sự nghiệp lớn, tôi nghĩ hẳn anh không có hứng thú biết đến, tôi gọi điện cho A Chính đến đây đưa anh”. Cô cầm lấy điện thoại.

“Cà phê tôi còn chưa uống”. Cô vội vã muốn anh đi, không biết vì sao anh càng không muốn đi, từ trước tới giờ chỉ có anh đuổi phụ nữ, người cao ngạo như anh không có chuyện phụ nữ đuổi anh.

Nghe được lời anh ta nói, cô đành phải buông điện thoại xuống.

Cô đã thề không bao giờ động tâm đối với đàn ông, cô muốn chính mình quyết định vận mệnh của mình, bất luận người đàn ông đó có đẹp trai tới đâu, cô cũng không được động tâm.

Nhất là người đàn ông Trần Vũ Phong này, anh ta chỉ biết làm cô bối rối và sợ hãi.

Nghĩ đến anh ta đối với tình yêu không là gì, phần lớn với phụ nữ chỉ là quan hệ tình dục, cô toàn thân không được tự nhiên rung mình, cố gắng duy trì khoảng cách với anh ta.

Trước đây thương lượng với anh ta, cô tựa như diễn kịch, dựa theo kịch bản đã viết tốt, vũ trang cảm xúc, ở đại học khi cô ở CLB kịch, diễn kịch đối với cô mà nói một chút cũng không khó khăn.

Tuy rằng anh chưa bao giờ báo cáo hành tung với cô, nhưng mỗi khi anh đặt phòng ở khách sạn Đài Bắc, cô có thể biết anh về nước từ A Chính, thời gian xuất ngoại, bởi vì A Chính chịu trách nhiệm sắp xếp.

Lần này trong lòng cô không có kịch bản gốc, càng không có chuẩn bị, nhìn kẻ xa lạ này từ trên xuống, thường thường một cái nhíu mày, một ý cười, một lời trêu chọc cho đến tay chân đều hoàn hảo.

Cô tưởng, cô thực sự không thân anh, mà cô thuộc loại nấu chín chậm, một khi chín, cô sẽ bị diên; nhưng đối với người không quen, nhất là đàn ông, trong lòng dâng đến cổ hận thù, thế nào cũng phải làm cho chính mình thật cẩn thận.

Quên đi, dù sao cô cũng đã đạt được mục đích gả cho anh ta, cô không bao giờ cần diễn kịch, cũng không cần làm bộ mặt giả tạo, cô trở về là chính mình, anh ta nếu không quen nhìn cô, cùng lắm sẽ cùng cô ly hôn.

Dù sao tập đoàn Phong Cường, cũng là Tài chính Phong Cường đã cùng Xây dựng Đông Hưng kí hợp đồng hợp tác, tài chính Đông Hưng cũng lấy thừa bù thiếu, cho nên anh ta hẳn có thể công thành lui thân.

Lúc này cánh cửa kính truyền đến tiếng chuông gió mở nhẹ, Giang Phẩm Hạo mua hai tách cà phê tiến vào, Triệu Giai Giai cười đi ra, có Giang Phẩm Hạo, làm cho cô cảm thấy không khí không hề ngột ngạt.

“Phẩm Hạo, cảm ơn cậu”. Cô đón hai tách cà phê. “Để tôi ra kiểm kê tiền”.

Giang Phẩm Hạo liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ghế sofa, sau đó đi vào quầy, “Để tôi kiểm kê là tốt rồi, cậu không nên đụng vào mấy con số này”.

“Tôi biết! Tôi ở lại một lúc, chỉ muốn giúp cậu ít việc thôi”. Cô cùng Giang Phẩm Hạo nói chuyện, đưa cà phê vào tay Trần Vũ Phong.

Trần Vũ Phong nhận tách cà phê từ tay cô, cố ý nhìn cô và Giang Phẩm Hạo nói chuyện.

“Cậu càng giúp càng bận, mấy con số rắc rối này, cậu chỉ cần phụ trách chọn lựa sản phẩm là tốt rồi”. Giang Phẩm Hạo lại liếc nhìn Trần Vũ Phong, không biết người đàn ông này rốt cuộc bao giờ thì đi.

“Được rồi, vậy cậu cứ bổ sung cho tôi”. Cô đem ống hút bỏ vào tách, để lên quầy : “Này tách của cậu”.

“Cậu không uống sao?”. Giang Phẩm Hạo nhìn động tác sẵn sàng chu đáo, tâm tình thích thú.

“Cậu đã thấy tôi uống cà phê bao giờ chưa? Mua hai tách cà phê, đương nhiên muốn cậu uống một tách”. Cô nhìn biểu hiện ngu ngơ của Giang Phẩm Hạo.

Giang Phẩm Hạo vui vẻ ra mặt, Trần Vũ Phong sắc mặt lại căng thẳng, nhưng sao anh ta lại tức khí vậy? Tuy rằng trên danh nghĩa anh là chồng nhưng cũng không thể hoàn toàn không nhìn thấy anh tồn tại.

“Em bao giờ tan tâm?”. Trần Vũ Phong đứng lên, cố ý đứng trước mặt cô, vừa vặn ngăn cách cô cùng Giang Phẩm Hạo nói chuyện.

“9 giờ rồi”. Cô khó hiểu vì sao anh ta hỏi vậy.

Anh muốn cô tan tâm sớm hơn một chút, nhưng không có lý do. “Tôi đi đây”. Anh đem cà phê trả lại tay cô.

“Không phải muốn uống cà phê sao?”. Cô nhìn quần áo anh mặc, tuy rằng đẹp, nhưng không phù hợp triết lý mặc quần áo của anh, cô cảm thấy buồn cười, nhưng không dám cười ra tiếng, đem ý cười cố nhịn xuống.

“Không uống”.

“Không cần A chính đến đón sao?”.

“Không cần!”. Anh tao nhả cười, chỉ có chính anh mới biết anh cần rằng không lộ biểu hiện.

Triệu Giai Giai không ngăn cản, dù sao hai người cũng không quá quen thân, Trần Vũ Phong thẳng đi đến cửa, cô vẫn không biết vì sao đột nhiên anh lại vào cửa hàng cô.

“Rốt cuộc anh ta là ai ? ”. Trần Vũ Phong đi ra ngoài, Giang Phẩm Hạo mới hỏi.

“Là chồng trên danh nghĩa của tôi”. Cô nhún vai với Giang Phẩm Hạo, bất đắc dĩ.

Giang Phẩm Hạo đang nhấp miệng uống cà phê, bởi vì lời của cô vừa dọa điên, cứ như vậy phun ra.

“Anh ta chính là Trần Vũ Phong ?”. Giang Phẩm Hạo rút giấy ăn, lau khóe môi mình.

“Phải ”. Cô gật đầu, cười nhìn Giang Phẩm Hạo đang giật mình.

Đúng vậy, anh ta chính là Trần Vũ Phong, là chồng trên danh nghĩa của cô !

*

Triệu Giai Giai mới mở cửa nhà, ngọn đèn yếu ớt tỏa, khác hẳn với bóng tối mọi ngày, chẳng lẽ Trần Vũ Phong ở nhà?

Cô cố giữ tim mình, nhúu mày, nhà những bốn mươi mét vuông lại chỉ mình cô ở, hơn một người hô hấp, làm cho cô càng thận trọng.

Đang muốn về phòng mình thì ...

“Em về rồi sao?”. Giọng Trần Vũ Phong đột nhiên vang lên khiến cô giật mình.

Lúc này cô mới thấy anh nằm trên ghế sofa, từ từ ngồi dậy.

“Sao anh lại ở nhà?”. Rõ ràng trong lòng cô biết anh ta ở nhà, nhưng cô vẫn không nhận được mà hỏi.

Trước kia anh không đến mười hai giờ ở nhà, nhìn anh vẫn áo T-shirt quần soóc, chẳng lẽ anh ra khỏi cửa hàng cô vẫn không đi ra ngoài sao?

“Đây là nhà của tôi, vì sao tôi lại không thể ở nhà ... ?”. Anh trêu chọc như mĩa mai.

“Không phải ! Là tôi không nghĩ đến ...”. Cô đi về hướng phòng mình.

Bọn họ mỗi người một phòng, anh ngủ phòng ngủ chủ, phòng ngủ của cô là phòng thiết bị, cho nên anh có phòng tắm riêng của mình, còn cô có phòng tắm gần nhà bếp.

“Giai Giai, muốn như vậy mới về, không sợ nguy hiểm sao ?”. Anh đã hỏi qua A Chính, A Chính nói cô không cho đưa đón tan tầm.

Bởi vì câu hỏi của anh, cô đang đi phải dừng lại. “Không, nếu quá muộn, Phẩm Hạo đưa tôi về, nếu sớm hơn, tôi tự đi xe điện ngầm về”.

Anh đi đến trước mặt cô, ánh đèn sáng phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tô đậm vẻ dịu dàng của cô, anh thưởng thức bộ dạng khác của cô, nhưng nghe cô nói vậy, anh tâm tình có chút kì lạ.

“Phẩm Hạo ? Bạn trai của em à ?”. Anh nhúu mày, nhướn cổ.

“Đương nhiên không phải, cậu ta là học đệ của tôi, cũng là đồng nghiệp của tôi, cậu ta mới năm thứ tư, bởi vì nghỉ hè cho nên cả ngày đều đến giúp đỡ cửa hàng.” Rõ ràng cô không cần giải thích với anh, nhưng cô vẫn giải thích.

“Ồ ? Vậy học đệ của em có biết em đã kết hôn không ?”. Anh nhin không được hỏi lại.

“Đương nhiên biết, cậu ấy là đồng bọn của tôi nha !”.

Cô kinh ngạc mấy lời nói đêm nay của anh, trước kia anh nhìn cô, nói vài câu chào hỏi, chưa từng hỏi qua việc tư của cô.

“Vì sao không để A Chính đưa em, em dù sao cũng là thiên kim tiểu thư tập đoàn Đông Hưng Kiến Thiết, lại là vợ của Trần Vũ Phong tôi.”

Cô tuy nói như vậy, anh lại nhớ thái độ Giang Phẩm Hạo đối với cô, chẳng lẽ cô không biết người cô nói là học đệ đang thích cô.

Cô hai tay nhất quán, thông minh tươi cười. “Tôi có tay có chân, vì sao cần A Chính đưa ? Tôi chán làm thiên kim tiểu thư rồi, tôi chỉ muốn làm phụ nữ bình thường, huống hồ không ai biết tôi là vợ của anh”.

Biết anh quan tâm đến cô, cô ra sức bài xích anh, dù sao anh cũng không quản chuyện của cô, cô kỳ thật không cần có khúc mắc.

Anh cũng cười, anh không biết mình thần kinh gì, người phụ nữ trong mắt anh lúc này, rõ ràng chỉ là bạn cùng phòng.

Lúc này trong túi anh truyền tiếng chuông điện thoại di động, anh nhận điện thoại, cô cũng thức thời về phòng mình, anh lại cầm tay cô, dùng ánh mắt ý bảo cô đợi chút.

“Mỹ Vân à, phải, anh về rồi, anh cũng rất nhớ em ! Em muốn quà gì ? À ... Anh hiểu rồi ... Anh hôm nay hơi mệt, cũng do lệch múi giờ, ngày mai gặp em nói chuyện ... Em đừng làm việc mệt quá ... Ngủ ngon”. Sau đó thơm chụt vào loa điện thoại, mới ngắt máy, cất di động vào trong túi quần.

“Bạn gái à ?”. Cô nhướn mày, anh ta đúng là sát thủ tình trường, nói mấy lời tâm tình, dịu dàng như nước chảy.

“Phải”. Anh gật đầu, không có phủ nhận.

“Nếu cần ly hôn, anh ngàn lần đứng khách khí, cứ việc nói cho tôi một tiếng, tôi không làm trở ngại tình yêu của anh, nếu không để bạn gái anh làm người thứ ba, cũng thật không công bằng”. Cô nói rất chân thành, thiệt tình hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc.

Anh lặng lẽ lấy tay, đặt bàn tay nhỏ bé của cô bọc vào bàn tay mình.

“Là em muốn ly hôn ? Cho nên mới nói vậy !”. Không thể phủ nhận, đôi tay nhỏ bé của cô xúc cảm non mềm, được bọc thật thoải mái.

” Không, sao có thể ? Tôi nói rồi, tình yêu với tôi căn bản không nằm trong kế hoạch cuộc đời, ít nhất trước ba mươi tuổi, tôi cũng không nghĩ yêu đương”.

Bị anh giữ bao bọc bàn tay như quả bóng lửa, cô vội vàng dùng sức rút khỏi bàn tay anh.

Anh không gây khó khăn cho cô, thuận theo để bàn tay cô trượt đi.

“Vì sao ? Em mới hai mươi hai tuổi, là thời điểm thanh xuân, vì sao không nghĩ đến yêu đương ?”. Đôi mắt sắc bén của anh phát ra tia sáng.

Nét mặt cô có chút buồn bã, “Yêu đương có gì tốt, tôi thực hâm mộ anh, có thể thấy tình yêu mà vui vẻ, mỗi tình này đi rồi có thể chấp nhận mỗi tình khác”.

“Hả ? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy kiểu lý luận này, phần lớn tôi đối bạn gái nhiều cũng chỉ biết mắng tôi, giờ đây lại có em hâm mộ tôi”. Có lẽ bởi vì cô nói như vậy, từ đáy lòng anh, mỗi dây thần kinh đều khiến tâm trạng anh đột nhiên từ dưới bật lên.

“Yên đương cũng cần dũng khí”. Giống cô mới qua một lần yêu, cũng là một lần trái tim đã chết, cô tuyệt đối sẽ không dám yêu lần nữa.

“Cần dũng khí thế nào, tôi chỉ cần dùng ánh mắt và tiền tài, có một đồng phụ nữ đổ gục dưới chân”. Anh khoa trương nở nụ cười.

Dù sao anh ta có cùng bao nhiêu phụ nữ xằng bậy cũng không liên quan đến chuyện của cô, bởi vì ý tưởng thay đổi, cô chẳng những không yên tâm dần dần buông, còn có thể mỉm cười. “Đúng rồi, anh vừa giữ tôi lại có chuyện gì ?”

“Buổi tối ngày mai có một hôn lễ, em cùng tôi tham dự “. Đây là quyết định mới của anh, vốn anh tưởng phải đi một mình.

“Không đi ! Anh tìm bạn gái cùng đi nha ! Tôi ghét mấy trường hợp này lắm”. Cô nhướn mày, sự thật là không thích.

”Tôi nghĩ em nên tập thói quen, không phải em là con gái Triệu gia, cần phải quan hệ xã giao sao ư”.

”Quan hệ xã giao chỉ cần chị cả ! Tôi và chị hai trừ trường hợp bất đắc dĩ, nếu không có thể không cần đi “. Trừ khi bị ba uy hiếp.

“Vậy đành để em vất vả, đây là lão đại trong giới kinh doanh cưới vợ, đặt một trăm bàn, những nhân vật có danh dự uy tín đều đã đi, không đi lộ mặt, không thể nào nói nổi “. Anh nhẹ giọng giải thích.

“Thật sự không thể không đi sao ?”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút suy sụp.

“Phóng viên truyền thông đều đang nhìn, nếu tôi không mang phu nhân đến tham dự, chỉ sợ ngày mai hai chúng ta sẽ lên báo, khả năng tiêu đề to viết Trầm Vũ Phong và Triệu Giai Giai ly hôn”. Anh vỗ nhẹ vai cô, truyền tiếng an ủi, dịu dàng có chút bá đạo không thể kháng cự.

Nghe anh khoa trương nói như vậy, cô chỉ có thể nở nụ cười.

“Được rồi, chúng ta gặp nhau ở đâu?” Cô không thể từ chối, nếu trường hợp này để anh một mình tham dự, có thể sau này rước lấy nhiều phong ba.

“Tôi đến đón em”.

“A...”. Cô mở to mắt.

“Có cần thiết phải kinh ngạc như vậy không?” Anh cười xem biểu hiện giật mình của cô.

“Không phải, tôi thấy anh, có chút là lạ ..” Cô ăn nói ngay thật.

“Về sau em sẽ quen.”

“Tôi không cần quen, chỉ vờ vờ một lần, lần sau tôi không đi”. Cô vội vàng phản bác, nghĩ đến thường xuyên cùng anh ta công khai tham dự, cô toàn thân lạnh run, mau mắn thay, hàng ngàn người trong bữa tiệc, cô có thể chống đỡ được.

” Tôi sẽ cố gắng “. Anh xác minh một lời cam kết.

” Tôi về phòng “. Tay cô đặt nắm cửa.

” Em như thế này rất đẹp, rất thích hợp, tôi hôm nay thiếu chút không nhận ra em”. Anh nhìn cô, tự nhiên có người vẫn lắng nghe câu nói ấy.

” Cảm ơn ! “. Anh lời ngon tiếng ngọt chẳng những không làm cho cô vui vẻ ngược lại làm toàn thân cô lạnh toát, cô đành phải vội xoay mở cửa, rất nhanh trốn vào phòng.

Cô ghét lời nói hoa mỹ của đàn ông, càng ghét đàn ông nói năng ngọt sớt.

Anh nhìn theo bóng dáng cô, là thê tử kém mình chín tuổi ! Anh thế nào không phát hiện ra cô rất thú vị ?

Xem ra anh cần bỏ ra nhiều nỗ lực, để hiểu biết thêm về cô.

(Hết chương 2)

3. Chương 03

Chương 3

Trưa thứ bảy, cánh cửa “Cửa hàng Giai Giai” được mở, có khách quý tới.

Nhìn về phía cửa kính được đẩy, Triệu Giai Giai mắt mở to, cười, “Chị cả, sao chị lại tới đây?”.

Triệu Phương Phương cũng cười nói, “Đến xem cửa hàng em thế nào?”.

Triệu Giai Giai kéo tay chị, ngồi xuống ghế sofa, “Hoàn hảo ~~ Tuy rằng nhiều giai đoạn còn thiếu tiền, nhưng em nghĩ em vẫn chống đỡ được”.

“Em so với mấy tháng trước có tinh thần hơn hẳn, xem ra kết hôn rồi thật sự có vẻ tốt nha!”. Triệu Phương Phương luôn không muốn em gái mình chịu khổ, đối với cô em gái này, cô có phần áy náy, dù sao em cô cũng tự nguyện cuộc hôn nhân thương mại này.

“Dù sao mấy ngày qua thật sự phong phú, đầu không cần suy nghĩ quá nhiều, huống hồ em cuối cùng cũng được sống độc lập, không thể cứ dựa vào chị và chị hai”.

“Ba thực sự lo lắng cho em, bởi vì ông luôn nghe được một số chuyện đáng bận tâm của Trầm Vũ Phong”.

“Ba bây giờ mới lo lắng chẳng phải quá chậm? Em giờ đã gả cho anh ta, anh ta đối với em cũng thoải mái! Mong ba yên tâm”. Giữa cô và Trầm Vũ Phong không có vấn đề gì khi ở chung, mọi thứ rất cân bằng, khiến cô cảm thấy thực dễ chịu. Tuy rằng tiếng tăm Trầm Vũ Phong bên ngoài nhiều, nhưng đối với cô vẫn luôn tôn trọng, ít nhất cho tới bây giờ vẫn thực hiện đúng thỏa thuận, không có bất kì hành động xấu gì đối với cô, làm cho cô cảm thấy rất an tâm.

“Thật à?” Triệu Phương Phương cố tìm tòi nghiên cứu lời lẽ thật giả của em gái.

“Đương nhiên, chị không phải nói em so với trước có tinh thần hơn sao?”. Triệu Giai Giai trên mặt thoáng ý cười.

“Em gái à, chị phải nói cho em nghe một chuyện”. Triệu Phương Phương vẽ mặt trở nên nặng nề.

“Chuyện gì?”. Triệu Giai Giai cũng cảm giác được chị mình thận trọng.

“Ngụy Thế Kiệt đã trở về”.

Lời nói của Triệu Phương Phương giống như bom nổ dưới nước, một chút đã đem tâm tư Triệu Giai Giai đang bình tĩnh nổ tung thành đồng hồ ồn, một cái tên đã rất lâu, một cái tên làm cô đau lòng gần như sống không nổi, cô nghĩ cô đã sớm trở nên bình tĩnh, nhưng đó chỉ là cô che giấu biểu hiện giả dối của mình.

“Hắn ...”. Triệu Giai Giai ngay cả nói cũng nói lắp bắp, bởi vì trái tim thật sự bị sốc, “Hắn thật sự đã trở về?”.

Nhìn bộ dạng của em gái, Triệu Phương Phương tuy không đành lòng nhưng vẫn phải nói, “Số điện thoại của em thay đổi, cậu ta tìm không thấy em, nên đến tìm chị, cậu ta hy vọng gặp mặt em một lần, nói là muốn xin em tha thứ”.

Triệu Giai Giai chậm rãi khôi phục tâm trạng, dù sao đó cũng là chuyện nửa năm trước.

“Chị không nói cho hắn biết em đã kết hôn sao?”. Nhớ tới con người phụ bạc kia, ngoài nụ cười khổ cô còn có thể có biểu tình gì.

“Có! Nhưng cậu ta nói bất luận thế nào cũng phải gặp mặt em một lần”. Triệu Phương Phương thành thật thuật lại.

“Chị à, chị không phải phản đối em với hắn đi lại sao? Hôm nay sao lại giúp hắn chuyển lời?”.

Nhớ ngày đó, chị cả ba đầu sáu tay ngăn cản cô với Ngụy Thế Kiệt kết giao, nhưng cô cứ như trúng tà, vẫn bị mê hoặc từ lời ngon tiếng ngọt của Ngụy Thế Kiệt, hoàn toàn không phân biệt rõ đông tây nam bắc, cứ thế lún sâu vào.

Người ta nói mỗi tình đầu là đẹp nhất, Ngụy Thế Kiệt thực sự đã dành cho cô hai năm tình yêu đẹp nhất, nhưng cuối cùng vẫn có tác động hủy diệt rất lớn, làm cho cô đã từng có ý định từ tòa nhà cao nhảy xuống!

“Chị không giúp cậu ta chuyển lời, chị muốn là em phải có chuẩn bị, chị sợ Ngụy Thế Kiệt vạn nhất tìm đến em, đột nhiên xuất hiện trước mặt em, em lại quá kích động, như thế không tốt lắm”. Triệu Phương Phương giữ lấy đôi tay run run của cô.

“Em hiểu, em sẽ không gặp mặt hắn, có gì tốt đâu? Tất cả đều đã trôi qua rồi!”. Cô hy vọng làm cho ác mộng của bản thân mình được giải thoát, vì thế mới nhiệt tình xung phong gả cho Trầm Vũ Phong.

“Phải đó! Lúc trước cậu ta đối với em vô tình vô nghĩa, lừa em lấy tiền, em không dừng cho cậu ta cơ hội để lại bị lừa”. Triệu Phương Phương cao giọng, ý tứ cảnh cáo hàm xúc rõ ràng.

“Em ngốc như vậy sao? Đã bị hắn lừa gạt một lần, chẳng lẽ còn bị hắn lừa thế lần nữa sao?”.

“Em không phải ngốc, em chẳng qua quá mềm yếu, cái tên Ngụy Thế Kiệt kia chị đã cảnh cáo hắn, nếu hắn dám dây dưa đến em, chị nhất định tìm Linh Linh đuổi hắn, nhét hắn vào cái túi quảng xuống biển”. Triệu Phương Phương quyết liệt nói.

“Đại tỉ à, khoa trương quá đấy!”. Triệu Giai Giai nở nụ cười, biết là chị nói thế để làm dịu đi cảm xúc của cô.

“May mắn em không ở nhà, cậu ta cũng không biết em mở cửa hàng này, cho nên cậu ta tạm thời không tìm được em, cùng lắm chị nghĩ cậu ta tìm bạn học của em hỏi thăm”.

“Chị cả, cảm ơn chị, em sẽ cẩn thận, sẽ không để cho hắn tiếp cận được em”. Trong lòng cô thật sự tính như vậy!

Sau rồi cô và chị cả nói chuyện phiếm một chút, cô tất cả đều không nhớ rõ, chỉ khi có vị khách đến cửa, chị cô mới rời đi.

May mắn cuối tuần nghỉ có một học muối đến làm công, trong cửa hàng trừ Giang Phẩm Hạo còn có người nữa hỗ trợ, vì thế cô có thể ngăn người, ngăn người đến tận bốn giờ chiều, sau khi cô nghe được tiếng chuông điện thoại.

“Giai Giai, em sao còn ở cửa hàng? Chưa về nhà chuẩn bị sao?”.

Di động truyền đến giọng nói của Trầm Vũ Phong.

“A...”. bị Ngụy Thế Kiệt làm cho hỗn loạn, cô thiếu chút nữa quên tối nay cùng Trầm Vũ Phong tham dự tiệc cưới, xem ra cô phải nhanh chóng thu xếp.

“Tôi lập tức về nhà, nhất định sẽ chuẩn bị kịp”. Cô kiên quyết cam đoan.

Cũng may có tiệc cưới này, có thể làm cô tạm không nghĩ đến những lời chị cả vừa nói.

Tuy rằng ba chữ Ngụy Thế Kiệt này không làm cho cô thay đổi cảm xúc rất nhanh nhưng cô vẫn không tránh khỏi có chút dao động, chỉ có thể cố gắng bận rộn, cô mới có thể quên đi cái tên vô tình vô nghĩa đó.

*

Về nhà, nhìn thấy cả căn phòng tối, Trầm Vũ Phong khẽ nhíu mày.

Tiệc cưới 6h30 bắt đầu, bây giờ đã 6h, anh chưa bao giờ nhẫn nại chờ phụ nữ như thế này, bình thường phụ nữ đều sớm chuẩn bị tốt chờ anh, nếu không hai người sẽ không có lần sau.

Vừa anh mới gọi điện giục cô, không nghĩ điện thoại không ai nhận, anh đành tự lên tầng một chuyển.

“Giai Giai ...” Anh đi vào cửa phòng cô, khẩu khí không tốt lắm.

Cánh cửa hé ra ánh sáng mờ nhạt, anh thấy cửa không có khóa, vì thế trực tiếp mở cửa bước vào.

Trong phòng Triệu Giai Giai quay lưng về phía anh, mặt hướng về cái gương lớn, hai tay vịn sau lưng, hăng hái chiến đấu vì cái khóa kéo sau lưng không chịu hợp tác.

Anh nhìn cảnh xuân sau lưng cô, tức giận đã vơi bớt phân nửa, còn chủ động đi lên, “Để anh”.

“A...”. Cô giật mình kêu la hoảng sợ, quay đầu vừa thấy anh, “Anh...”.

Khi bàn tay anh khẽ chạm vào tay mình, cô mới vội vàng thu tay lại.

Anh gọn gàng kéo khóa cho cô, cô trong lòng nghĩ, quả nhiên anh ta lão luyện tình trường, việc kéo khóa cho phụ nữ mà nói thật rất đơn giản với anh ta.

“Cảm ơn”. Cô có chút xấu hổ.

“Em rất đẹp”. Anh không chút khách khí đánh giá cô

Tối nay cô vấn tóc tựa như công chúa, trên mặt trang điểm nhạt, đeo một đôi khuyên tai nhỏ, mặc một bộ trang phục dạ hội màu tím, không chỉ toát lên dáng người đẹp, mà còn hiện lên khí chất.

Ánh mắt anh táo bạo, hại cô có chút không tự nhiên, “Chúng ta có thể đi được rồi”.

Cô quay lại điều chỉnh, với tay cầm lấy túi xách trên giường, nhưng không may bị vấp vào làn váy dài.

“A.... “. Cô kêu sợ hãi một tiếng.

May mắn anh nhanh tay nhanh mắt chặn ngang ôm lấy cô.

Cô thở hổn hển, nhìn vị cứu tinh của mình, “Cảm ơn”, nhưng nhanh chóng đẩy anh ra, giống như anh là ác hổ mãnh thú.

Anh nhìn cô phòng bị, trong lòng thần nhiên quật khởi không hề hờn giận, “Em chần chẫn muốn mặc váy dài?”.

Ánh mắt anh rất thấp, phong cảnh tốt đẹp trước ngực của cô đều thu hết vào đáy mắt, người phụ nữ này không phải ăn mặc có chút quá lộ?

“Tôi còn chưa đi giày cao gót, giày cao, mặc với váy này hợp lắm”. Cô giải thích, sau đó đi cà nhắc đến ngăn tủ, mở tủ lấy ra một cái hộp, bỏ đôi giày cao ba phân ra.

“Em chắc chắn muốn đi cái đó sao?”. Anh lần đầu tiên lo lắng bạn gái có thể đi giày cao gót mà bị ngã đứt chân.

“Như vậy đi bên cạnh anh, mới không thấy quá thấp”. Cô bình thường đều nhất nhất chỉ đi giày bệt, nhưng vì phối với bộ trang phục này, đành phải mạo hiểm.

“Đi thôi!”. Anh bây giờ mới chú ý cô không quá cao, nhiều lắm cũng chỉ có một mét sáu.

Tối nay, sau hôn lễ Trầm Vũ Phong và Triệu Giai Giai mới thực xem như một đôi, cũng may lái xe lái trực tiếp đến bãi đỗ xe ngầm của khách sạn, trực tiếp bấm thang máy đến hội trường, tránh được nhiều phóng viên truyền thông ở ngoài cửa lớn, thế này mới làm cho tin tức của hai người không bị lên mặt báo, càng làm cho Triệu Giai Giai thả tâm.

Cô không thích tiếp xúc, từ trước đến giờ, mặc cho đèn flash của giới truyền thông nhấp nháy, nhiều lắm cũng chỉ có khuôn mặt chụp nghiêng, cho nên cô mới có thể bình yên đi dạo phố, muốn ăn quán ven đường cũng không sợ.

Bữa tiệc tối nay tân khách rất nhiều, nhiều đến mức chủ nhân cũng sợ không kịp tiếp đón, tuy rằng nói 6h30 hôn lễ mới bắt đầu nhưng theo thói quen của mọi người, chỉ sợ kéo dài tới 7h mới chính thức bắt đầu.

“Chúng ta có thể ăn rồi chuẩn em được không?”. Khi cô và Trầm Vũ Phong ngồi xuống đúng vị trí, cô mới vùng trộm thì thầm với Trầm Vũ Phong hỏi.

Hơi thở của cô ghé vào tai anh, tim anh có chút nhảy dựng, bản tính dục vọng của đàn ông xôn xao, vì thế anh cũng nghiêng mặt, gần sát tai cô, đem hơi thở phả nhẹ vào vành tai cô, “Nếu tình tình cho phép, khi tôi đi hàn huyên với người khác, em có muốn cùng đi không?”.

Thân thể của cô cứng đờ, vừa mới cảm nhận biểu hiện của anh quá mức thân mật, “Không”. Cô vội vàng nghiêng sang một bên, tránh đi bầu không khí nóng bức này.

“Tổng giám đốc Trầm, đúng là vợ chồng mới cưới, hai người thực ân ái nha!”.

Giọng nói trên trọc vang lên, Triệu Giai Giai lịch sự cười, Trầm Vũ Phong nhanh chóng đứng lên, nói lời chào hỏi quen thuộc.

Triệu Giai Giai thực sự không thích trường hợp thế này, người xa lạ, không gian hỗn loạn, tiếng nói chuyện ồn ào, cô chỉ có thể giả làm trẻ con, cứng nhắc mỉm cười, lại mỉm cười, một câu đều sắp không nói hơn.

Cô đành phải cầm lấy cốc thủy tinh trên bàn, uống cạn ly nước chanh giải khát. Tuy rằng cô coi như thiên kim tiểu thư, nhưng hẳn phải là mức thấp nhất thiên kim tiểu thư?

“Giai Giai ...”

Một giọng nói nam tính quen thuộc làm cô sợ tới mức cổ thủy tinh cầm trên tay làm đổ lên quần áo mình, khi cô vội vàng nhảy dựng lên, cổ thủy tinh lại sớm rơi choang xuống mặt đất.

Cách cô không xa, Trần Vũ Phong nghe được tiếng thủy tinh rơi vỡ, xoay người nhìn thấy tâm trạng cô chật vật kích động.

Là Ngụy Thế Kiệt, chính là ác mộng của cô, người đàn ông khiến cô sống không bằng chết !.

“Giai Giai, không nghĩ em cũng tới, chúng ta nói chuyện được không ?”. Ngụy Thế Kiệt khẩn cầu.

Đây là hôn lễ của thương nhân, bất luận là quan chức lớn nhỏ, tổng giám đốc hay viên chức, đều sớm tìm cơ hội tham dự, để có thể mở rộng quan hệ.

Ngụy Thế Kiệt vừa từ nước ngoài trở về, làm việc tại một ngân hàng nước ngoài, hẳn đã sớm nghe Trần Vũ Phong sẽ đến tham dự tiệc cưới, vì thế hẳn lệ thuộc phó tổng cùng đi tham dự, bởi vậy hẳn mới có cơ hội tham dự hôn lễ long trọng này.

Quả nhiên không phụ chờ mong của Ngụy Thế Kiệt, hẳn cuối cùng cũng gặp được Triệu Giai Giai.

Tối nay Triệu Giai Giai trong trí nhớ của Ngụy Thế Kiệt rất đẹp, đẹp đến mức hẳn cơ hồ đã quên lúc trước đã làm tổn thương đến cô.

“Không cần”. Cô muốn chạy trốn, hoàn toàn không nghĩ sẽ cho Ngụy Thế Kiệt cơ hội nói chuyện, không ngờ tốc độ quá nhanh, không chú ý cô đang mang giày cao gót, cứ như thế vướng vào chân ghế bị vấp....

“A...”. Tiếng của cô kinh hô, Ngụy Thế Kiệt đứng lúc ôm lấy vai cô, mà cô chạy nhanh bắt lấy mặt bàn, mới không bị ngã đau, nhưng chân phải của cô thật sự bị chập khớp rất lớn.

Trần Vũ Phong bỏ lại cuộc nói chuyện dang dở với đối phương, vội vàng đi tới.

“Buông ra !”. Triệu Giai Giai giãy dụa, bốn phía tân khách thật sự rất nhiều, Ngụy Thế Kiệt đành phải buông.

“Sao vậy ?”. Trần Vũ Phong đi tới, đỡ lấy thất lưng cô.

Triệu Giai Giai nhìn Trần Vũ Phong, tuy rằng đối với anh còn có xa lạ, nhưng tại đây, ngay lập tức, cô vẫn bám chặt cánh tay anh, “Em ... em không cẩn thận làm quần áo bị ướt ...” Cô lắp bắp cuối cùng cũng nói được một câu.

Trần Vũ Phong lạnh lẽo liếc nhìn người đàn ông bên cạnh cô, anh rõ ràng vừa thấy người đàn ông này ôm bả vai cô, “Em quen vị tiên sinh này sao ?”.

Trần Vũ Phong hỏi, biết rằng cô bối rối sợ hãi nhất định có liên quan đến người đàn ông này.

“Không quen !”. Cô một mực phủ nhận.

P phủ nhận quá mau quá nhanh, Trần Vũ Phong nhìn ra được, trong này nhất định có giấu chuyện không rõ ràng.

“Vị tiên sinh, cảm ơn anh vừa mới giúp đỡ phu nhân của tôi”. Trần Vũ Phong lịch sự nói lời cảm ơn với Ngụy Thế Kiệt.

Ngụy Thế Kiệt vẻ mặt xấu hổ, “Không cần khách khí, tôi tình cờ đứng ngay sau Giai... đứng ngay cạnh cô ấy”.

“Không biết phải xưng hô với anh thế nào ?”. Trần Vũ Phong mắc lộ ý tìm hiểu.

“Tôi họ Ngụy, thật ngại quá, tôi có việc đi trước”. Ngụy Thế Kiệt hốt hoảng đi, hẳn không nghĩ Triệu Giai Giai lại phản ứng lớn như vậy, dù sao cô bây giờ cũng là vợ của Trần Vũ Phong, cho dù hẳn có nghĩ thế nào hợp lại, cũng phải bí mật đến.

Nhìn thấy Ngụy Thế Kiệt rời đi, Triệu Giai Giai tuy thở dài nhẹ nhõm một hơn, nhưng trên mặt mang vẻ kinh hoàng, cô không nghĩ chị mới cảnh cáo cô, cô ngay nơi này lại gặp Ngụy Thế Kiệt.

“Em quần áo đều ướt rồi, để tôi đưa em về”. Trần Vũ Phong săn sóc nói.

“Không cần đâu, để A Chính đưa tôi về là tốt rồi, buổi lễ còn chưa bắt đầu, anh làm sao có thể rời đi”.

“Phải”. Anh đồng ý, vì thế anh gọi điện tìm A Chính đưa cô về, trong lúc đợi A Chính, anh giúp cô đi đến ghế ngồi xuống.

“Có bị thương không?”. Anh quan tâm hỏi

“Không, không có”. Cô liên tục lắc đầu

Trầm Vũ Phong cố ý nhìn bốn phía, rất nhanh thấy Ngụy Thế Kiệt đứng cách đó không xa, nhắm thẳng nơi này nhìn, cho đến khi ánh mắt Trầm Vũ Phong chạm phải Ngụy Thế Kiệt, hần vội vàng xoay người.

Trầm Vũ Phong nhượng môi, chuyện này có vẻ thú vị, cô và cái tên họ Ngụy kia rốt cuộc có bị mật gì không cho ai biết?

Lúc này A Chính đi vào phòng tiệc, tiến đến bên cạnh Trầm Vũ Phong.

“A Chính, cậu đưa phu nhân về trước”. Trầm Vũ Phong hạ giọng.

“Dạ”.

Triệu Giai Giai giờ mới đứng lên, chân phải đau đớn khiến cô hơi chóng mặt.

“Làm sao vậy?”. Trầm Vũ Phong hỏi

“Chân phải đau”. Cô đứng không vững, ngã trở về ghế.

“Đã bảo em không cần đi giày cao như vậy, em còn không chịu”. Trầm Vũ Phong miệng nói, đột nhiên giữ lấy tay cô, bế cô đứng lên.

“Anh làm gì vậy?”. Mắt thấy bốn phía mọi người đều nhìn hành động của anh, cô không nghĩ gây sự chú ý đến vậy.

“Thật ngại quá, vợ tôi bị đau chân, tôi đưa cô ấy lên xe, rồi trở lại cùng mọi người uống rượu”. Anh hướng mọi người cười cười, cố ý nhìn sang Ngụy Thế Kiệt, sau đó mới ôm cô rời khỏi phòng tiệc.

Ách! Sao lại mất mặt như thế?! Nhưng đây chính là cô! Thường xuyên làm ra những chuyện ngu ngốc như vậy.

Cô không thể, càng không có lực giãy dụa, chỉ có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn cúi đầu, để tránh bị người khác nhìn trộm bộ dạng này.

Lúc này cả Ngụy Thế Kiệt đều nhìn thấy, không nghĩ cô lại rúc vào lòng Trầm Vũ Phong. Có lẽ là ông trời thương cô, ngay trường hợp này, cô được bao người hâm mộ làm Trầm phu nhân.

Tâm tình của cô không tưởng cảm giác uể oải, ngược lại trở lên mạnh mẽ, cô cũng là người có người gây tổn thương, có người quan tâm, cô sẽ sống tốt cho bản thân, nhất định phải làm cho Ngụy Thế Kiệt phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

*

Đêm đã khuya, thực trầm, Triệu Giai Giai ngủ cực kì không ổn định

“A...”. Cô phát ra tiếng kêu thì ào sột hãi.

Trong mơ, cô thấy Ngụy Thế Kiệt vô tình nói với cô, hần đã yêu người con gái khác, hy vọng có thể chia tay êm đẹp.

Tim cô như bị bóp nghẹt, nhìn bóng hình kia càng ngày càng đi xa, “Đừng đi, đừng đi!”.

Ngụy Thế Kiệt là học trưởng ở trường đại học, cô vừa vào trường đã biết hần, hần đã công hạ cô với những lời nói ngon ngọt, cô lâm vào điên cuồng yêu say đắm.

Hai người yêu nhau hai năm, sau khi hần tốt nghiệp đại học đã ra nước ngoài đào tạo sâu bởi không có điều kiện quan hệ của gia đình.

Bởi vì nhà hắn nghèo, bị hắn dụ dỗ, cô không chỉ đem tiền riêng của mình, còn đem cả quỹ giáo dục cố định mà cha mẹ cấp, toàn bộ vô điều kiện trả tiền để hắn dùng làm phí sinh hoạt khi xuất ngoại.

Kết quả sau nửa năm liền, cô nhân dịp nghỉ đông muốn đi Mỹ thăm hắn, hắn lại ngăn trở cô đi Mỹ, cuối cùng mới lộ ra hắn đã có bạn gái khác.

“Anh có bạn gái? Vậy em thì sao?”. Cô kinh hoàng vô thức, cô còn ở Đài Loan một lòng chờ đợi hắn học hành về nước, cô một lòng hy vọng hắn có thể có thành tựu, để cha mẹ trước phản đối phải nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa.

“Anh xin lỗi, anh thật sự không thể yêu em”.

Thông qua webcam của mình cũng có thể nhìn thấy biểu hiện quyết liệt vô tình của hắn.

“Em cứ thế đợi anh, vô điều kiện đem tiền sở hữu cho anh đi học, anh sao có thể đối với em như vậy?”. Cô không thể tin được người đàn ông cô yêu, người đàn ông mỗi ngày nói lời ngon ngọt bên tai cô, vậy mà nói ra những lời như vậy!

“Nhà em có tiền, số tiền này không đáng bao phải không? Sau này anh có năng lực sẽ trả lại cho em”.

Vẻ mặt của hắn tuy mang theo áy náy, vẫn không thể giảm bớt nỗi đau của cô.

“Cô ta là ai? Cô ta là ai?”. Cô xuyên qua microphone, không khống chế được gào thét lớn.

” Một người con gái có cùng xuất thân với anh, thuộc tầng lớp nghèo”. Hắn sâu kín nói.

“Chẳng lẽ anh chưa từng yêu tôi?”. Cô lớn tiếng hỏi.

“Có yêu ! Anh thật sự có yêu em, nhưng chúng ta khác nhau rất xa, em là thiên kim tiểu thư ! Anh không muốn phải nhìn mặt em mà sống, không muốn dùng tiền của em mãi, anh lại càng không muốn mọi người giễu cợt anh có vẻ đòi ăn thịt thiên nga, anh cũng có lòng tự trọng của đàn ông, không thể để mọi người nghĩ anh và em yêu nhau, là vì thiếu ý chí phấn đấu ba năm”.

Hắn khẩu khí ngạo nghễ, cô phân không rõ thật giả, nguyên có tiền của là cô sai, cô là thiên kim tiểu thư là cô có tội.

Cô giấy dựa, đau khổ, cô từng không để ý lòng tự tôn mà cầu xin hắn đừng chia tay, tất cả những cuộc gọi đường dài quốc tế, những bức thư điện tử cô viết, hắn không những coi chúng không hề có giá trị, mà còn hoàn toàn không có cảm giác nào.

Hắn còn nói hắn không muốn phải phục vụ đại tiểu thư, với người con gái kia cùng cảnh ngộ xuất thân, đây mới chính là tư tưởng chân chính chọn phụ nữ của hắn.

Cô gần như từ sự sống đẩy xuống cõi chết, đối với tình yêu đã hết hy vọng, gả cho ai cũng đều như nhau, dù sao người khác thích cô cũng vì tiền của nhà cô, cô sẽ gả cho người nhiều tiền hơn mình, như thế đối với gia đình cô còn hữu ích.

“A...”. Cô trấn trọc, ngủ bất an.

Nếu đã muốn chia tay với cô, vì sao hắn còn xuất hiện trước mặt cô, hắn cuối cùng muốn nói chuyện gì với cô?

“Giai Giai ... Giai Giai ...”

Một giọng nói trầm thấp ôn hòa bên tai cô vang lên, chiếc đèn bên giường bật lên, một bàn tay to giữ vai cô run rẩy.

“Giai Giai ... Giai Giai ...”.

Một tiếng thanh la lên, làm cho cô bừng tỉnh khỏi ác mộng.

Cô chậm rãi mở to mắt, vừa thấy trước mắt một khuôn mặt tuần tú, “Anh ... Trầm Vũ Phong?”. Cô nhất thời chưa hồi phục tinh thần.

“Em làm sao vậy? Gặp ác mộng à? Sao kêu lớn vậy?”. Anh thần sắc hiện rõ quan tâm.

Cô nhìn lên mới phát hiện, hai người tư thế rất mờ ám, anh nửa người trên cơ hồ áp sát ngực của cô, cô vội vàng ngồi dậy trên giường, cố tình tạo khoảng cách.

“Tôi ... tôi chỉ gặp ác mộng”. Cô day day thái dương. “Làm ầm đến anh ah?”.

Nhìn hành động của cô, cô quả thực sợ đụng chạm của anh sao? “Tôi nghe thấy tiếng em kêu, em kêu rất lớn, nghĩ xảy ra chuyện gì, nên tôi mới vào phòng xem”.

Hàm ý của anh rất rõ ràng, anh không phải cố ý muốn đột nhập vào phòng cô.

Nghe anh nói như vậy, cô mới thấy mình phòng bị quá mức, nếu anh muốn đối với cô thế nào, sớm có thể xuống tay, không cần chờ đến giờ phút này.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi”. Cô chậm rãi thở nhẹ.

“Không có gì, mơ thấy gì sao? Nhìn em sợ hãi như vậy.” Anh cũng không có tiến thêm động tác nào, như trước ngồi bên giường.

“Không có gì”. Cô lắc đầu.

Thấy cô không chịu nói, anh cũng không gạn hỏi. “Chân sao rồi?”. Anh nhìn xuống cái chăn che mắt chân cô.

“Tốt hơn nhiều rồi, không có gì đâu”. Cô thật sự không có thói quen cùng nói chuyện với anh như vậy, dù sao bọn họ ngay cả bạn bè cũng không phải.

“Em rất sợ tôi?”. Anh cuối cùng cũng hỏi được vấn đề chôn vùi trong lòng suốt hai ngày nay.

“Tôi với anh không quen thân, cho nên tôi cảm thấy xa lạ”. Cô nói hàm súc.

“Về sau chúng ta nên quen thân một ít?”.

“A...”. Bởi vì lời nói của anh, tim cô có chút đập mạnh và loạn nhịp,

“Anh không phải đi công tác sao?”

“Không cần, hai tháng này tôi đều ở Đài Loan”.

Nghe anh nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không hề suy sụp.

“Sao? Em hy vọng tôi đi công tác?”. Anh hẳn không hiểu lầm ý tứ của cô.

“Tôi chỉ cảm thấy quen một mình ở nhà, không nghĩ đột nhiên anh lại về”. Cô thật sự bị ác mộng sợ hãi, nay nhìn khuôn mặt tuần tú của Trầm Vũ Phong, không những không bài xích, mà còn cảm thấy rất ấm áp.

Ít nhất anh sẽ không lừa tiền cô, lại càng không lừa tình cô, lại nói gia đình anh so với gia đình cô cũng nhiều tiền. Huống hồ duyên phận nữ của anh tốt như vậy, bạn gái nhiều như thế, anh cần bản không cần lừa gạt cô.

“Đây là nhà của tôi! Em nói như vậy giống như tôi là người ngoài ấy?”. Anh nhúu mày, biểu lộ một cổ ý tứ trêu trọc.

Cô muốn đáp lại anh nụ cười, cố nặn nụ cười nhưng bất lực, thay vào đó nước mắt lại đột ngột rơi xuống.

“Em ... “. Anh hoảng sợ. “Tôi nói lỡ lời sao? Sao em lại khóc?”.

Cô sờ sờ hai má, mới giật mình thấy khuôn mặt mình có chút lạnh.

Đúng là một loạt ác mộng, buổi chiều mới nghe chị nhắc tới, buổi tối liền gặp ngay Nguyễn Thế Kiệt, khó trách nửa đêm cô lại gặp phải ác mộng thế này.

“Không phải, không phải anh nói lỡ lời, là ác mộng ...”. Nước mắt nhất thời rơi xuống, không thể thu hồi lại được, cô càng nghĩ càng thương tâm, càng khóc càng khó chịu, cố giấu nước mắt khóc thút thít, nhưng cô càng khóc càng lớn.

Anh tuy rằng thường ở với phụ nữ lẩn lộn, trấn an phụ nữ cũng rất dễ dàng, nhưng đối với cô, anh vẫn không biết nên làm gì bây giờ.

Cô sao lại khóc như vậy ?

Khóc đến hai mắt đầm lê, choáng váng, muốn tựa vào anh, cứ thế tiến sát vào cánh tay rộng lớn của anh.

Không phải luôn cảm thấy anh không quen, phòng bị anh như kẻ trộm, lúc này sao lại đối với anh có chút ấm áp ?

Anh tuyệt không vọng tưởng cô đột nhiên có cảm tình với anh, cô cũng vì khóc choáng váng, khóc đến nỗi quên mất nên phòng bị anh.

” Muốn khóc thì khóc đi !”. Anh dịu dàng vỗ về cô, vào giờ phút này, anh đối với cô không có ý gì, chỉ đơn thuần muốn an ủi cô khi cô gặp ác mộng.

Lúc đầu cô khóc rất lớn, đến nửa đêm, cảm xúc cũng bộc phát đủ, cũng đến lúc thấy mệt, cô càng khóc càng nhỏ, bàn tay nhỏ bé không chút khách khí ôm lấy thắt lưng anh, trực tiếp đem ngực anh làm gối, ngủ mờ nhạt trong lòng anh.

Tuy anh trong lòng ôm thân hình mềm mại, nhưng anh không muốn trộm hương, đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời anh ôm phụ nữ mà không có ý tưởng tình ái gì khác, thuần túy chỉ tràn đầy đau lòng.

(Hết chương 3)

4. Chương 04

Chương 4

“Hả? Anh ở nhà ah?”. Mới từ cửa hàng về, đi vào phòng khách Triệu Giai Giai nhìn người đàn ông ngồi ghế sofa, có vẻ rất kinh ngạc.

“Xem ra em có vẻ bận rộn hơn tôi”. Trầm Vũ Phong nheo mắt hỏi, khẩu khí không được tốt lắm.

“Tối nay có khóa học phác họa.” Cô bên cạnh giải thích, còn đi vào phòng, sau khi đi ra trên tay đã cầm bộ quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Mấy ngày nay Trầm Vũ Phong vẫn giống như trước, luôn đi sớm về muộn, có điều duy nhất khác biệt là sau khi hai người tắm rửa xong, không phải ngủ ngay, mà thỉnh thoảng còn ngồi trên ghế sofa, một người xem tivi, một người nói chuyện.

Cho nên một tuần gần đây, hai người vốn xa lạ đã tiến triển quan hệ bạn cùng phòng quen thuộc, hạn chế một vài điều câu nệ.

Lúc này, Trầm Vũ Phong tai nghe nhạc, đầu gối đặt laptop, anh không hiểu sao mình lại muốn đem công văn về nhà làm, trước kia anh đều ở công ty xử lý hết những chuyện công mới có thể về nhà.

Là vì biết trong nhà có cô ở sao?

Đã cùng cô kết hôn 5 tháng, cho đến gần đây anh mới càng hiểu rõ về cô, nghĩ lại anh và cô lúc ở chung hình thức thật sự buồn cười.

Cô không bao giờ vòi tiền anh, càng không bao giờ muốn anh tặng những món đồ đắt tiền, cô nhìn thông minh và có năng lực, nhưng thực tế rất hay bắt cẩn và nhầm lẫn, chẳng những không phải là thiên kim tiểu thư yếu ớt, ngược lại hiền hòa giống như bao cô gái bình thường đi tự do trên đường.

Không phải quên tiền khi ra khỏi cửa, thì cũng là di động quên ở cửa hàng, đúng là chuyện tốt, mà cũng không phải chỉ hai ba lần quên, thật không biết “Cửa hàng Giai Giai” của cô làm thế nào mà tồn tại.

“A...”.

Đột nhiên phòng tắm phát ra tiếng la hét chói tai của cô, khiến anh nhanh chóng đặt laptop từ đầu gối của mình sang bên, vội vàng đi vào phòng tắm. “Giai Giai, em sao vậy?”.

“A ... con ... gián ...”. Cô sợ tới mức ý nghĩa lời nói cũng rất mơ hồ.

Anh thở dài một hơi nhẹ nhõm, may chỉ là con gián. “Em mở cửa, tôi vào giúp em bắt con gián”.

Cô ngay lập tức mở cửa phòng tắm, anh tư thế cầm dép dưới chân chuẩn bị đánh con gián. “Con gián ở đâu?”.

“A...” Cô lại hét chói tai.

Anh không hiểu cho đến khi thấy cô hai tay ôm ngực, vội vàng nhảy vào bồn tắm.

Anh là kẻ lão luyện tình trường cũng khó tránh khỏi cảm thấy thẹn thùng, cuối cùng cũng hiểu được cô hét thế có ý gì.

“Em đừng nôn nóng, tôi chưa thấy gì hết”. Anh vừa mới xác thực không chú ý nhìn cô, nếu không có tiếng hét, anh sẽ không biết cô đang hoàn toàn khỏa thân.

Cô ngồi trong bồn tắm lớn, đem bộ ngực giấu sau đầu gối, không cho cảnh xuân lộ bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo chín đỏ, “Anh Anh đừng nhìn tôi, mau đánh con gián đi!”.

“Ồ!”. Anh đúng là thần kì nha! Đáng tiếc, anh bây giờ chỉ nhìn thấy vẻ đẹp từ làn da trắng nõn của cô, giấu dưới đợt sóng nước thân thể mềm mại, một chút gì cũng không nhìn thấy.

Anh là quân tử, chỉ có thể điều khiển tầm mắt, “ Gián ở đâu?”.

“Tôi cũng không biết, đại khái ở gần chỗ thoát nước”.

“Tôi luôn thấy vệ sinh sạch sẽ, làm sao trong nhà lại có con gián?”. Anh oán giận, tìm tung tích con gián xung quanh, cố cho rằng chỉ là tưởng tượng.

“Tìm được rồi sao?”. Cô thu mình trong bồn tắm, sợ hãi hỏi.

“Không có, chắc là bị tiếng em kêu dọa chạy mất rồi”. Anh buông chiếc dép trong tay, đi lại vào chân, nhìn cô vô thố , trong lòng anh có chút sung sướng.

“Thế... anh đi ra ngoài đi!”.

Hả! Tốt xấu gì anh cũng luôn bị phụ nữ gục, không nghĩ tới giờ lại bị cô đuổi như con gián, anh hững hờ trên trọc tâm trạng cô, “Tôi đi ra ngoài, vạn nhất có con gián thì làm sao bây giờ?”. Không bao giờ nghĩ anh cũng lưu lạc đến số phận của con gián.

Cô thật sự rất sợ gián, nhất là loại gián bay, cô nhớ có một lần, cô bị con gián bay dọa đến té xỉu, cô đối với hắc côn trùng này, thật sự không có cách.

“Anh không ra đi, tôi sao tắm rửa được? Cùng lắm nếu có con gián, tôi sẽ gọi anh”. Cô không thể tắm trước mặt anh.

“Được rồi! Vậy em kêu nhanh một chút, nếu không con gián bị dọa chạy mất, tôi không có biện pháp bắt lấy”. Anh không trêu trọc cô, buồn cười nếu cô lại kêu một lần nữa, vẫn mất nhiều hơn được.

Vì thế anh đi nhanh khỏi phòng tắm.

Thấy anh đã đi, cô mới thở hắt hắt, hóp ngum không khí, tránh con gián lại chạy ra, cô đành xúc tiến nhanh chóng, hai ba lần mặc vội quần áo, chạy ra khỏi phòng tắm.

Anh vẫn ngồi ở ghế sofa, tai vẫn nghe nhạc, laptop vẫn để đấy, nhưng tâm tư lại bay bổng, bay đến tận thân thể của cô.

Rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, lại có thể khiến cho cơ thể anh có sức rung động lớn, nguyên thực tế có mơ hồ như vậy lại khiến anh lộ rõ dục vọng?

Hay là vì cô, cho nên anh dễ dàng bị khơi mào dục vọng?

“Nhanh như vậy đã tắm rửa xong rồi?”. Anh liếc nhìn cô một cái, trêu trọc cười nói.

“Tôi sợ con gián thôi!”.

Đêm nay dường như có chút không giống bình thường, tâm trí cô có chút lang thang, rõ ràng anh là công tử trắng hoa, nhưng đối với cô lại rất nguyên tắc, cô không biết nên cảm thấy mình không có sức quyến rũ, hay do anh vốn là chính nhân quân tử?

Cô nên nhìn anh bằng con mắt khác.

“Muốn uống gì không?”. Anh lại lần nữa đặt laptop sang bên, đứng lên, cẩn thận nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô.

“Không cần, tôi thấy mệt, về phòng trước”. Cô quả thực chỉ muốn trốn vào phòng mình.

Lúc trước rất thoải mái nói chuyện với anh ta! Sao chỉ vì bị con gián dọa, cô lại dọa ngay chính mình, sợ tới mức chột dạ, ngay cả ánh mắt anh cũng không dám nhìn vào, đừng nói là muốn cùng anh nói chuyện phiếm.

Nhìn cô bỏ chạy, trong lòng anh có chút rung động.

Đó là tình cảm mơ hồ không rõ, ở trong lòng anh rộ lên mùa xuân.

Đối với phụ nữ, bình thường chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, anh sẽ biết đối phương vô tình hay cố ý, không dự định là phụ nữ của mình, anh tuyệt đối không xuống tay theo đuổi, đã có dự định là phụ nữ của mình, chỉ cần hoa tươi và vài món quà giá trị, đối phó với phụ nữ dễ như trở bàn tay.

Đó là kiểu đánh giá trao đổi tâm ý, đợi cho anh cảm thấy phụ nữ muốn yêu cầu nhiều hơn, không còn đáp ứng tình hình hiện nay, thậm chí còn muốn anh hứa hẹn, anh sẽ lập tức giải quyết, chia tay êm đẹp.

Chia tay tuyệt không phải ác ngôn, đây là nhất quán nguyên tắc của anh, cho nên anh luôn đảm bảo để lại điều tốt đẹp với bạn gái.

Nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, thẹn thùng e lệ, anh lại có cảm giác không nói nên lời.

Thời gian giống như trở lại năm mười tám tuổi ấy, anh lần đầu tiên yêu một nữ sinh cùng học.

Một tình đầu luôn đẹp, thực tế mới thật tàn khốc.

Ở người Triệu Giai Giai, lại làm thức tỉnh mối tình đầu sao?

*

Chạng vạng thứ Ba, “Cửa hàng Giai Giai” vắng lặng, đối với cửa hàng này, Triệu Giai Giai cũng không kỳ vọng kiếm bao nhiêu tiền, đây chính là giấc mộng của cô, giúp cô vượt qua thời điểm khó khăn nhất.

“Giai Giai”. Giang Phẩm Hạo ngồi ở quầy thu ngân, la lên đối với tiến trình sửa sang lại con gấu bông của Triệu Giai Giai

“Chuyện gì?”. Triệu Giai Giai không quay đầu, tiếp tục động tác trên tay.

“Chúng ta nói chuyện một chút”. Giang Phẩm Hạo như cậu bé tỏa ánh mặt trời, cậu ta so với Triệu Giai Giai nhỏ hơn một tuổi, cả cơ thể như toát lên sức sống tươi trẻ.

Cô lúc này mới xoay người, đi vào quầy, “Nói chuyện về cái gì?”.

Cô và học đệ này không hề có quan hệ nam nữ, lúc cô mở cửa hàng, Giang Phẩm Hạo vừa được biết, không nói hai lời công nhiên bản thân làm tiếp thị, tài vụ, máy tính rất có năng lực.

Giang Phẩm Hạo đi ra khỏi quầy, kéo cô đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, “Chúng ta nói đến Trầm Vũ Phong”.

“Anh ta có gì cần nói sao?”. Nhắc tới Trầm Vũ Phong, lòng cô không tự giác giật mình, thật sự kì lạ.

“Bây giờ ba cậu hẳn có vốn mạnh mẽ từ tài chính của Phong Cường, tôi xem báo, hai bên chính thức kí hợp đồng, cũng đã tổ chức lễ khởi công long trọng”. Giang Phẩm Hạo nói.

“Tôi biết cậu không thích chạm vào mấy con số, cho nên tôi căn bản không hỏi tới mấy cái này”. Cô từ nhỏ mấy con số tài tình không giỏi, tuy rằng cô học đại học quản trị kinh doanh, nhưng môn kinh tế học hay vì phân tích phân, cô đều điểm thấp.

“Ý của tôi là, hôn nhân của cậu và Trầm Vũ Phong hẳn không cần tiếp tục”.

“Ly dị với anh ta sao?”. Cô thử hỏi.

“Đúng vậy. cậu chưa từng nghĩ tới sao? Chẳng lẽ cậu thực sự muốn đặt dấu chấm hết cho vở kịch hôn nhân thế?”. Giang Phẩm Hạo có chút nóng nảy.

Cậu rất thích Triệu Giai Giai, một lòng chờ đợi cô, chỉ cần một thời gian dài, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, cậu tin tưởng cô nhất định giải thoát khỏi cơn ác mộng Ngụy Thế Kiệt, dũng cảm đón nhận tình cảm mới.

Nhưng lúc này nhìn thấy sự xuất hiện tay Trầm Vũ Phong đẹp trai, cậu thật sự không dám chắc chắn Triệu Giai Giai sẽ thích mình, huống hồ cô bây giờ thân phận đã kết hôn, cho dù cậu yên lặng chờ đợi, cũng là đứng ngồi không yên.

“Không sao! Tôi cảm thấy bây giờ thật sự yên tĩnh, Trầm Vũ Phong đối với tôi chăm sóc, cho nên tôi căn bản không nghĩ đến chuyện này nhiều lắm”. Cô nghĩ Giang Phẩm Hạo lo lắng cho mình, cô vỗ vỗ vai cậu, “À ~ Thanh xuân ngắn ngủi, tôi sẽ làm mình hạnh phúc hơn”.

“Cho nên cậu nguyện ý cùng Trầm Vũ Phong tiêu hao?”. Giang Phẩm Hạo hỏi.

“Tôi nghĩ anh ta hẳn không chờ được bao lâu sẽ yêu cầu ly hôn! Dù sao anh ta cũng có bạn gái, chỉ là chúng tôi mới kết hôn, không thể nhanh như vậy đã ly hôn, lại khiến người ngoài chế giễu, đại khái chắc cũng phải hai, ba năm”. Nhớ tới bạn gái Trầm Vũ Phong, tim cô không hiểu có chút nặng nề.

Lúc này, cửa kính truyền đến tiếng đấy, Triệu Giai Giai đứng lên, tính lui về phía quầy, dù sao có khách tới cửa, không thể chủ lại ngồi ghế sofa, như vậy không tốt lắm.

“Trầm Vũ Phong?”. Cô cho tới bây giờ vẫn quen gọi cả họ tên anh “Sao anh lại tới đây?”. Cô không ý thức mỉm cười.

Giang Phẩm Hạo lúc này đứng lên, thấy Trầm Vũ Phong, cậu bé này biểu tình không che giấu, rõ ràng không chào đón.

Trầm Vũ Phong nhú mày, nhưng so với Giang Phẩm Hạo trầm ổn hơn nhiều, dù cho lòng không vui vẻ khi nhìn bọn họ sống vai thân mật ngồi cùng nhau, nhưng anh vẫn mỉm cười.

“Anh thuận đường đến đây, đón em đi ăn tối”. Trầm Vũ Phong nói nhàn nhã, lặng lẽ trừng mắt Giang Phẩm Hạo.

“Anh đón tôi ăn tối?”. Khuôn mặt cô giống như mưa hồng khó tin.

“Anh đón vợ mình ăn tối, có gì phải kinh ngạc sao?”. Trầm Vũ Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

Đây là đàn ông với đàn ông chiến tranh, vô luận thế nào anh cũng không hy vọng cậu ta mơ tưởng đến vợ anh, tuy rằng chỉ là vợ trên danh nghĩa.

“A!”. Cô nở nụ cười, nhưng không nghĩ lời mời ăn cơm lại làm cho cô vui vẻ đến vậy. “Anh mời không phải đã qua bữa tối sao!”.

Ngày hôm đó, anh không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của cô, vẫn đưa cô đến bữa tiệc, làm cho cô đối mặt Ngụy Thế Kiệt, nửa đêm cô gặp ác mộng, anh lại ôm cô ngủ, nhẹ giọng dỗ cô, hơn nữa còn giúp cô đánh con gián, vẫn duy trì phong độ quân tử.

Cô xem Trầm Vũ Phong chỉ dạng công tử trắng hoa hoàn toàn có cách nghĩ khác.

Hơn nữa mấy ngày nghỉ cùng anh nói chuyện, cô và anh càng ngày càng hòa hợp, không còn có khoảng cách xa lạ như cũ.

Cô tự nói với mình, nếu coi Giang Phẩm Hạo là học đệ, vậy có thể coi Trần Vũ Phong như một đại ca được không?

“Nói như vậy có phải là anh không đúng?”. Anh cười, hai mắt nhìn cố định lên cô, càng lúc càng thích lúc cô không hóa trang, khí chất thanh lệ.

“Được rồi! Dù sao ở cửa hàng cũng không có chuyện gì”. Cô gật đầu, xoay người nhìn Giang Phẩm Hạo.

Giang Phẩm Hạo cứng nhắc nghiêm mặt, “Ai nói không có chuyện gì, cậu không phải còn quyết định sản phẩm trong quý mới sao? Chúng ta còn phải theo nhập khẩu phía Nhật Bản, hơn nữa việc kê khai cần không ít thời gian.”

Tiểu tử này kiểm chế không được tính tình, nghiêm mặt với Trần Vũ Phong.

“À phải! Cậu xem đầu óc tôi, thiếu chút nữa là quên mất”. Cô nhìn Trần Vũ Phong ánh mắt lộ ra ý có lỗi.

“Ở cửa hàng sao? Không thể mang về nhà làm ah?”. Trần Vũ Phong liếc mắt một cái cũng có thể nhìn rõ kỹ xảo của Giang Phẩm Hạo.

“Phải”. Cô đi về phía quầy mang ra một quyển mẫu dịch thương kí đến danh sách sản phẩm bằng tiếng Nhật.

“Em không biết tiếng Nhật”. Trần Vũ Phong hỏi.

“Hồi học đại học tôi có học tiếng Nhật, cho nên cũng biết qua!”. Cô giải thích.

“Vậy mang về nhà xem đi! Vừa vặn anh cũng biết tiếng Nhật, có thể cung cấp vài ý kiến”. Trần Vũ Phong ánh mắt thách thức nhìn Giang Phẩm Hạo.

“Quá tốt! Anh có thể giúp tôi xem thật tốt, tôi rất cần một vài ý kiến khác”. Cô lúc này mới nhìn Giang Phẩm Hạo “Phẩm Hạo, đêm nay cửa hàng phiền cậu, bằng không tôi gọi cho A Mai đến giúp trông cửa hàng”.

A Mai đang trong thời gian nghỉ, nếu cô và Giang Phẩm Hạo có việc bận, sẽ tìm đến A Mai giúp đỡ.

“Không cần, tôi ở một mình là được”. Giang Phẩm Hạo có chút buồn, cậu không nghĩ cô và Trần Vũ Phong cùng đi ăn cơm.

“Trong cửa hàng không thể nhiều hơn một người sao? Em luôn tự mình ở cửa hàng, thật sự không phù hợp hiệu quả và lợi ích kinh tế, thời gian cũng bị buộc gắt gao, em nên quyết định tuyển thêm người”. Trần Vũ Phong nói.

“Ở đây đều là sinh viên vừa học vừa làm, nhưng cửa hàng này trước mắt còn nhiều khó khăn, lúc này quyết định tìm thêm người đều do Giang Phẩm Hạo lo liệu, tôi chỉ quan tâm hiệu quả lợi ích kinh tế”. Cô mỉm cười, chính mình cũng thấy vô dụng! Hoàn toàn không có đầu óc kinh doanh của Triệu gia.

Trần Vũ Phong suy nghĩ, xem ra cô chỉ là chủ trân danh nghĩa, thảo nào tiểu tử Giang Phẩm Hạo này có thể bày mưu nghĩ kế.

“Vậy được rồi! Em đã không có tầm quan trọng gì thì theo anh đi ăn cơm”. Trần Vũ Phong tự nhiên ôm vai cô.

“Phẩm Hạo, cửa hàng phiền cậu, nếu việc nhiều thì gọi cho A Mai đến hỗ trợ”. Triệu Giai Giai giao lại, thân mật cùng Trần Vũ Phong, cô cũng cảm thấy tự nhiên.

Giang Phẩm Hạo có thể nói cái gì, chỉ có thể trơ mắt nhú mày nhìn cặp vợ chồng trên danh nghĩa kia vui vẻ dời đi.

*

Vào nhà hàng Pháp cao cấp này, Triệu giai Giai một thân mặc T-shirt, quần bò, có vẻ bất ngờ, “Tôi mặc thế này đến nhà hàng Pháp, có vẻ kì lạ”.

Trong khi đó, Trần Vũ Phong mặc âu phục, còn cô giấu đi thế này, hai người nhìn không hợp chút nào,

Tại nhà hàng này, món ăn ít nhất cũng phải năm ngàn tệ, người đến nơi này dùng cơm nếu không phải giàu, không phải nhân vật nổi tiếng thì chính là Yuan [1], người bình thường căn bản không có cơ hội đến đây.

“Có gì quan trọng, chỉ cần chúng ta đến đây ăn uống là tốt rồi, người nào kiểm soát được”. Anh nhắc ly rượu vang, muốn mời cô.

Một câu nói của anh thành công gạt bỏ bất an của cô, cô cũng nhắc ly rượu vang, nhắm nháp hương vị ngon lành của rượu.

Đêm nay, Trầm Vũ Phong nghe những lời nói dí dỏm của cô, đôi môi ý cười không ngừng, cô đã quên Ngụy Thế Kiệt mang đến tổn thương, đã quên đi cuộc kết hôn thương mại, cô một ngụm thưởng thức hương vị tốt đẹp.

Ở không khí tốt đẹp như vậy, cô uống đến mấy ly, một vài yếu tố đam mê trong lòng lặng lẽ bắt đầu.

Sau khi hưởng thụ món ăn nhà hàng Pháp, Trầm Vũ Phong tự nhiên giữ tay cô đưa ra ngoài, cô cũng tự nhiên để anh dắt tay.

Lái xe A Chính thay bọn họ mở cửa sau xe, anh che chở cho cô ngồi lên xe trước, anh mới ngồi vào bên trong.

Hai bàn tay to của anh vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hai người thỉnh thoảng lại mắt đối mắt nhìn nhau, ánh mắt anh nóng rực, đôi khi cô liếc mở mắt, nhìn không được nhìn lại anh.

Dọc đường đi, hai người trên môi nét cười không ngừng, đó là loại hạnh phúc không cần ngôn ngữ.

A Chính nhìn theo gương chiếu hậu, lòng vui mừng, thì ra tổng giám đốc và phu nhân cảm tình tốt lắm đó thôi! Hồi trước sao có thể cảm thấy bọn họ một chút cũng không giống vợ chồng, chung sống thì ít mà xa cách thì nhiều, cảm giác đứng cùng lạnh như băng, xem ra anh nhất thời hoa mắt tưởng lầm rồi.

Hai người cả đường tuy không nói gì, nhưng có cảm giác tâm tình trong tim tràn đầy.

*

Sau khi trở về nhà, vốn hai người về một phòng, nhưng không biết có phải do rượu xúc tác, vẫn là hai người tâm động tình ý, để trở về phòng của cô, anh một tay giữ chặt thắt lưng cô, một tay vuốt ve trán cô, không kìm lòng được hôn lên môi cô.

Cô run run môi, cảm nhận miệng anh có hương vị của rượu, cô không đẩy anh ra, càng không thưởng anh một cái tát, chỉ thở hổn hển, ngượng ngùng thấp giọng hỏi, “Vì sao lại hôn em?”.

Anh hơi xoay người, để mắt mình nhìn thẳng cô, “Bởi vì anh thích em”. Đây là lời nói chân thành của anh, vào giờ phút này, anh thật sự rất thích nhìn bộ dạng thẹn thùng đỏ mặt của cô.

“Nhưng tình yêu không phải ở trong kế hoạch của em”. Cô vẽ mơ hồ.

“Không quan trọng, chúng ta có thời gian, từ từ sẽ đến, em nhất định sẽ thích anh”. Anh lại hôn cô, từ từ, từ từ, phát hiện cô không cự tuyệt anh, vì thế anh càng khuyến khích hành động.

Anh đẩy lưỡi sâu thâm nhập, thăm dò lưỡi cô, hút nhẹ, hai người hô hấp càng lúc càng trầm, đây đúng là hương vị tuyệt vời.

Cô không nghĩ quá nhiều, chỉ biết mình rất thích anh đụng chạm, rất thích cảm giác anh hôn cô, điều này khiến cơ thể cô lâng lâng, như trên mây, toàn thân thoải mái tan chảy.

Anh hôn chậm rãi tiến thẳng vào cô, một đường đi vào xương quai hàm của cô, bàn tay to lớn lang thang trên cơ thể tuyệt đẹp của cô, cô ưm ưm ~~ một tiếng, phát ra âm thanh vừa vui thích lại khó chịu.

Anh khẽ cắn lên vành tai mềm mại của cô, bàn tay tham lam tiến vào vạt áo, sờ lên khuôn ngực tròn trịa của cô, anh hạ nửa người mình kề sát với cơ thể cô.

Hương vị kích tình không thể kiểm soát, cô giống như tàu bay lượn tận trời, kích thích khoái cảm lại bất lực bởi khi nghĩ tới khuôn mặt của Ngụy Thế Kiệt.

Cô mới bị Ngụy Thế Kiệt làm thương tích đầy mình, đã thề không bao giờ yên nữa, vì sao lại cùng Trầm Vũ Phong hôn môi?

Hai tay Trầm Vũ Phong để trước ngực cô, đột nhiên bị đẩy ra, “Tôi xin lỗi...tôi...”. Cô thở hổn hển, vội vàng trốn vào phòng của mình.

“Giai Giai...”. Anh dịu dàng gọi, cũng không ngăn cản cô trốn tránh.

Cô giả không nghe tiếng gọi, không nghe thấy âm thanh thất vọng của anh.

Cô rõ ràng rất ghét đàn ông trăng hoa, đã có bài học lúc trước, sao lại cùng Trầm Vũ Phong nói chuyện yêu đương, cô sẽ lại thất bại lần nữa.

Cô rất vô dụng đúng không? Kết quả vẫn bị lời lẽ ngọt ngào của Trầm Vũ Phong hấp dẫn.

“Giai Giai ...”. Tiếng đập cửa cùng với tiếng gọi của Trầm Vũ Phong.

Cô điều chỉnh cảm xúc, mới mở cửa phòng, “Tôi ...”

Anh cười nhìn cô dịu dàng, anh có thể bá đạo, cũng không nghĩ cô tương đối cao tay hơn.

“Đừng hoảng sợ, chúng ta có thể từ từ”. Anh hiểu được vẻ bối rối của cô.

“Em phải suy nghĩ”. Cô rất buồn rầu, không biết nên làm thế nào thích ứng mối quan hệ mới, điều duy nhất nghĩ thông, là đêm nay thật sự mỹ lệ, cô uống quá nhiều rượu mới không kháng cự được vẻ dịu dàng của anh.

Anh vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt dịu dàng như nước, “Đừng nôn nóng, nếu em không muốn, anh tuyệt đối không ép buộc em”.

“Em...”. Lời nói của cô nhả ra nuốt vào vài lần, cuối cùng mới nói, “Ngủ ngon”. Sau đó, cô nhanh chóng đóng cửa.

Mũi anh đập vào cửa phòng, cô thực sự cho anh ăn một đòn nặng! Rốt cuộc là người nào có lỗi?

Nhìn dọc vụng bưng bưng phần chần của mình bị đập tắt, anh chỉ có thể cười khổ hướng về phía phòng mình, có lẽ anh nên uống cốc nước lạnh để hạ nhiệt.

Vì sao tình yêu lại không trong kế hoạch của cô?

Vừa mới thấy rõ cô rất thành tâm hôn anh, chẳng lẽ cô có gì khúc mắc gỡ không ra sao?

Cô khuấy động sự tò mò của anh, mặc dù chỉ là vợ trên danh nghĩa! Anh đột nhiên không muốn làm quân tử, rất muốn biến cô thành vợ chính thức của mình.

Nếu vì cô mà buông cả rừng rậm, chỉ yêu một cây là cô, rốt cuộc có đáng giá hay không?

*

Nụ hôn làm Triệu Giai Giai tâm tình phức tạp cả buổi tối.

Vì thế cô mất ngủ đến tận mặt trời lên cao mới rời giường, đương nhiên Trầm Vũ Phong sáng sớm đã đi làm.

Vốn mang danh sách sản phẩm về nhà xem, cũng tại Trầm Vũ Phong thành linh thổ lộ, làm cho cô căn bản đã quên công việc phải làm.

Cô lấy cốc pha trà, thừa dịp bây giờ cô gắng một chút, nếu không buổi chiều đi làm khó tránh được Giang Phẩm Hạo trách cô làm việc không để tâm.

Mở túi xách, ngoài bản danh sách sản phẩm, còn có hai tập tài liệu không phải hồ sơ của cô.

Cô nghĩ, chắc là tối hôm qua sau khi xuống xe, anh cầm trong tay cái gì đó để túi cô, sau đó giúp cô cầm túi.

Anh là người thông minh như vậy, sao lại quên chuyện này chứ?

Không biết tài liệu này có quan trọng không, cô lấy di động ra, muốn gọi điện cho anh, lúc này mới phát hiện không có số điện thoại.

Đúng là buồn cười, cô và anh quả nhiên chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Vì thế cô có ý định tìm số điện thoại công ty, nhưng phòng khách to như vậy không có lấy nổi một hạt bụi, tìm đâu ra danh thiếp!

Cô đi đến cửa thư phòng anh, mới nhớ anh đã từng hạ lệnh cấm không cho phép cô đến thư phòng và phòng ngủ của anh, mà cô cũng tuân thủ quy định, không có nguyên nhân thỏa đáng, tuyệt không tò mò mà đột nhập vào.

Anh không cho cô vào phòng anh, vậy mà tôi hôm qua còn hôn cô, lại nói anh thích cô? Mà cô lại vì những lời nói đó của anh mà phân tâm.

Đúng là vì sự xuất hiện của Ngụy Thế Kiệt, mới khiến tâm tình cô không bình tĩnh như vậy?

Cô chẳng lẽ không rút ra bài học sao? Nhưng cảm giác rung động này bản thân cô cũng không thể kiểm soát được.

Suy nghĩ kỹ càng, cô vẫn nên đem tài liệu cho anh đi! May mà cô còn biết tổng bộ tập đoàn Phong Cường ở đâu, coi như anh tới qua mời cô ăn một bữa ngon, hôm nay cô với tư cách bạn cùng phòng đến đáp lễ.

Cô ngồi taxi đi vào tập đoàn Phong Cường, lúc này mới nhớ, cô nên gọi điện cho A Chính để hỏi số di động của Trầm Vũ Phong, cô đúng là hồ đồ! Làm chuyện gì cũng không chuẩn bị chu đáo.

Chỉ cần Trầm Vũ Phong còn ở Đài Loan, cô sẽ không để A Chính đưa đi làm, bởi dù sao A Chính cũng là lái xe chuyên chế của Trầm Vũ Phong.

Tòa nhà này là trụ sở của tập đoàn Phong Cường, chẳng những bảo vệ an ninh thắt chặt, đến người tạp vụ cũng không thể tùy ý ra vào.

Quên đi, người đã đến rồi, cô vẫn nên đi vào trong thôi.

Cô bước vào đại sảnh, thẳng đến quầy tiếp tân.

“Tiểu thư? Có chuyện gì sao?”. Một tiếp tân nữ thân thiện hỏi.

“Tôi tìm tổng giám đốc Trầm”. Triệu Giai Giai nói.

Nhân viên nữ đánh giá cách ăn mặc như sinh viên của Triệu Giai Giai, hơn nữa hôm nay Triệu Giai Giai mặc váy ngắn, dưới chân đi đôi xăng đan.

“Xin hỏi cô có việc gì? Có hẹn trước hay không?”. Nữ nhân viên hỏi.

“Tôi không hẹn trước, phiền cô báo với tổng giám đốc Trầm một tiếng, nói Triệu Giai Giai tìm, anh ấy sẽ biết”. Cô ngượng ngùng không nói thẳng là vợ Trầm Vũ Phong, dù sao cô vẫn không quen danh hiệu Trầm phu nhân, muốn nói tên, hẳn cô nhân viên này sẽ biết thân phận của cô.

Đáng tiếc nhân viên nữ vừa mới đến làm việc tập đoàn Phong Cường, càng chưa từng nghe qua đại danh Triệu Giai Giai.

“Thực sự xin lỗi, tổng giám đốc Trầm bận rộn nhiều việc, tôi không thể tùy tiện thông báo cho tổng giám đốc được”. Cô nhân viên từ chối.

“Vậy cô giúp tôi thông báo cho thư kí được không? Nói tôi là Triệu Giai Giai”. Người đã đến đây một chuyến rồi, Triệu Giai Giai cũng không định về thế này.

Nữ nhân viên gật đầu, điện thoại cho phòng thư kí, nói mấy câu sau, liền dứt khoát, “Thật ngại quá, trợ lý thư kí nói, thư kí đang họp với tổng giám đốc, ai cũng không thể quấy rầy”. Cô nữ nhân viên cười có lỗi.

“Ra là vậy!”. Triệu Giai Giai nhìn tập hồ sơ trong tay, vạn nhất anh vội vã cần đến thì sao, vì thế cô đành lấy di động gọi cho A Chính.

Không bao lâu, A Chính từ tầng hầm lái xe phòng nghỉ, vội vàng xông lên quầy lễ tân, “Phu nhân, sao cô lại đến đây?”.

A Chính bốn mươi tuổi, đối với cô không làm bộ tự cao tự đại, vẫn luôn khách khí với Triệu Giai Giai, rất lịch sự nhã nhặn. Cho nên chỉ cần Triệu Giai Giai vừa gọi điện, bất luận anh đang ở nơi nào cũng rất nhanh chóng đến.

Nhân viên nữ vừa nghe lái xe A Chính gọi vị tiểu thư này là “phu nhân”, cả người sợ hãi há hốc mồm.

“Tổng giám đốc quên cái này ở nhà”. Triệu Giai Giai giơ tập hồ sơ trong tay, “Anh giúp tôi chuyển cho anh ấy”. Cô không nói đến chuyện nhân viên không cho phép mình lên gặp.

“Được, tôi sẽ lập tức đưa cho tổng giám đốc”. A Chính nhận hồ sơ.

“Vậy tôi đi đây”. Triệu Giai Giai cười nói.

“Phu nhân, cô chờ tôi một chút. Tôi đưa cô lên lầu gặp tổng giám đốc, sau đó sẽ đưa cô đến cửa hàng, bên ngoài thời tiết rất nóng, cô không nên đi một mình như vậy”. A Chính lo lắng Triệu Giai Giai lại đi bộ.

“Không cần! Tôi gọi taxi cũng rất tiện, nếu không tổng giám đốc muốn dùng xe lại không có”. Triệu Giai Giai rời khỏi quầy tiếp tân.

Lần này nhân viên nữ vội vàng chạy ra khỏi quầy.

“Cô là phu nhân tổng giám đốc ah?”. Nhân viên nữ vẻ mặt khựng hoảng.

“Cô không biết phu nhân tổng giám đốc sao?”. A Chính buồn bực nhìn nhân viên nữ hỏi.

“Phu nhân, thật sự xin lỗi, tôi không biết cô, tôi không phải cố ý không cho cô lên lầu”. Nhân viên nữ xoay người cúi đầu nói.

Nhân viên nữ vốn chỉ biết tổng giám đốc Trần đã kết hôn, nhưng chưa từng thấy anh đưa phu nhân tới, mặc quần áo như vậy cũng khó nhận ra đây là phu nhân.

Danh môn thiên kim tiểu thư không phải sẽ mặc quần áo hàng hiệu và đeo trang sức đẹp đẽ sao? Vì sao phu nhân tổng giám đốc lại mộc mạc như vậy? Tuổi tác cũng còn nhỏ như vậy?

“Không có gì, tôi cũng không định lên lầu, không có việc gì đâu”. Triệu Giai Giai tuy nói như vậy, nhưng nhân viên nữ đó đã thông báo ngay, trợ lý thư kí vội vàng xuống lầu đến đây.

Trợ lý thư ký kiên trì mời, A Chính đưa lại tập hồ sơ vào tay Triệu Giai Giai, tiếp đến trợ lý thư ký trực tiếp đưa Triệu Giai Giai lên tầng mười lăm của Tài chính Phong Cường.

Đúng là đùa, nếu không phục vụ phu nhân cho tốt, liệu có thể ở lại đây làm việc đến ngày mai không?

(Hết chương 4)

[1] Yuan: đơn vị tiền tệ của Trung quốc.

5. Chương 05

Chương 5

Triệu Giai Giai đi lên tầng mười lăm của tập đoàn Phong Cường.

Các tầng ngoài văn phòng, còn cách ra một khu vực làm bình phong cho mọi người nghỉ ngơi.

“Phu nhân, tổng giám đốc và thư kí Phương đang ở văn phòng tổng giám đốc họp”. Trợ lý thư kí cho biết.

“Họ bao giờ thì xong?” Triệu Giai Giai hỏi, trong lòng nghĩ đơn giản đem hồ sơ đưa cho trợ lý thư kí là được, nhưng lại sợ đây là hồ sơ cơ mật.

“Không rõ lắm, nhưng họ đã họp được nửa tiếng, chắc cũng sắp xong rồi”. Trợ lý thư ký trả lời không chắc chắn.

“Vậy anh cứ làm việc của anh đi, để tôi gõ cửa văn phòng của anh ấy”. Triệu Giai Giai quyết định nhanh chóng, cô còn phải trở về cửa hàng nữa.

Trợ lý thư kí lại hỏi: “Phu nhân muốn uống cà phê hay trà?”

“Không cần phiền vậy, tôi đưa hồ sơ cho tổng giám đốc rồi đi ngay thôi”. Triệu Giai Giai đi đến cửa văn phòng tổng giám đốc, đưa nắm tay lên gõ cửa.

Không nghe thấy bất kì phản ứng gì, vì thế cô thận trọng mở cửa, nhẹ nhàng đẩy vào.

Cô mở cửa văn phòng, chỉ mở đủ rộng vừa người, bàn tay cô dừng lại, ngây ngốc sững sờ đứng trước cửa phòng.

Bên trong ánh đèn rõ ràng như vậy, tại sao cô lại cảm thấy mình nhìn nhầm?

Một người phụ nữ ngồi trên bàn làm việc, chiếc áo kéo lên cao, để lộ ra hai bầu ngực trắng như tuyết, người con gái kia có cặp chân thon dài trắng cong lên mở ra tựa như trong suốt không mặc gì, phơi bày những nơi nữ tính thuần khiết nhất.

Nhìn từ góc 70 độ, những hình ảnh trước mặt như bộ phim được dàn dựng chân thực, bầu ngực bên trái của cô ta đang bị bàn tay của người đàn ông đó xoa bóp, mọi chỗ cũng bị khiêu khích.

Trong không gian tràn ngập hương vị đam mê, khuôn mặt của cô gái này nghiêng trở lại, miệng không ngừng phát ra âm thanh ừ ừ thoải mái.

Chuyện tốt thật đấy, hóa ra đây là cuộc họp của tổng giám đốc và thư kí! Khó trách cô gõ cửa nhiều lần mà không ai nghe thấy, càng không có gì lạ khi cô mở cửa rồi nhưng đương sự bên trong vẫn không phát hiện ra.

Tuy cô không nhìn được khuôn mặt của người đàn ông kia, nhưng cô biết rõ người đó chính là người chồng trên danh nghĩa của mình – Trầm Vũ Phong.

Trầm Vũ Phong vẫn như trước mặc cả bộ tây âu, đừng nói ngay cả quần áo chưa cởi, đến thắt lưng quần vẫn nghiêm chỉnh, anh không để lộ cái gì, nhưng lại có thể làm cho cô gái đó mất hồn.

“Phong, nhanh một chút, em chịu không nổi”. Cô gái ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hai tay tính cởi cúc áo sơ mi của anh, đột nhiên đôi mắt mờ sương của cô gái kia nhìn đến Triệu Giai Giai.

“A...”. Cô ta hét chói tai, vội vàng hạ hai chân xuống.

Trầm Vũ Phong thấy có gì bất thường, ngay lập tức bàn tay rời bộ ngực của cô ta, càng rời khỏi chỗ của cô ta, khi xoay người lại, khuôn mặt bình thản trong nháy mắt trở nên kinh ngạc.

Lúc Triệu Giai Giai còn đang sững sờ đóng băng tại chỗ, người phụ nữ kia đã nhanh chóng buông áo bị kéo cao, tiếp theo nhảy khỏi bàn làm việc, sửa sang lại váy cho chỉnh chu, sau mới hùng hổ đi đến trước mắt Triệu Giai Giai.

Cô ta bất chấp hình tượng, cao giọng chất vấn: “Cô là ai? Sao dám tùy tiện xông vào phòng tổng giám đốc?”.

Triệu Giai Giai thoáng chậm nửa nhịp, làm thế nào để diễn được vai chính trong phim truyền hình này?

Cô hẳn phải xoay người rời đi, khiến cho nam chính lo lắng đuổi theo? Hay hai tay chống thắt lưng, nhìn người phụ nữ trước mặt chửi ầm lên?

“Tôi ... tôi đến đưa hồ sơ cho em gái”. Cô quyết định ngụy trang mình, diễn xuất là một trò hay. Đây là lúc trước đã cùng thống nhất với Trầm Vũ Phong.

Nhưng khi lời vừa ra khỏi miệng, vì sao lòng cô lại đau như vậy, đau khiến cô liên tiếp cắn chặt răng?

“Chỉ đưa cho em gái mà dám đột nhập vào phòng tổng giám đốc? Tôi sẽ để quản lý khai trừ cô”. Người phụ nữ hung hăng kêu gào.

“Mỹ Vân!”. Trần Vũ Phong ngăn cản kiều ngạo Phương Mỹ Vân, đi đến trước mặt Triệu Giai Giai.

Anh nhất thời không biết nên đối mặt thế nào với Triệu Giai Giai, cũng bởi anh phản ứng quá chậm, cho nên mới không kịp ngăn cản Phương Mỹ Vân lớn tiếng.

Thì ra thư kí này chính là Mỹ Vân, anh ta ở trong điện thoại nói giọng dịu dàng với con gái, chính là bạn gái thực sự của anh ta, thừa nhận chuyện này, Triệu Giai Giai chỉ có thể cười khổ.

“Đây là của anh”. Triệu Giai Giai đưa tập hồ sơ lên tay anh. “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý quấy rầy, hai người cứ tiếp tục”. Nói xong, cô xoay người muốn chạy, lại nghe thấy tiếng Phương Mỹ Vân kéo lại.

“Tổng giám đốc, anh nhất định phải khai trừ cô ta, nếu không ...”. Phương Mỹ Vân rất sợ chuyện bị truyền ra ngoài.

Phương Mỹ Vân theo Trần Vũ Phong gần nhất là ba tháng, biết rõ Trần Vũ Phong đã kết hôn, cô ta vẫn không kiềm chế được muốn làm tình nhân của anh, chờ có một ngày có thể được nâng đỡ, nếu không được nâng đỡ, quà cáp, chi phí tiền hàng tháng Trần Vũ Phong cấp cho cũng đủ cho cô ta ăn uống hưởng lạc trong một thời gian dài.

Ngày trước, sau mỗi giờ tan làm Trần Vũ Phong đều trực tiếp đi đến phòng của cô, nhưng gần nhất Phương Mỹ Vân cảm giác được Trần Vũ Phong cố ý hay vô tình lãnh đạm, bởi vì anh đã một tháng không có đến nơi đó của cô.

Phương Mỹ Vân trong lòng ai oán, lại nhớ khí chất đẹp trai nhẹ nhàng của Trần Vũ Phong.

Vừa lúc này hai người thật là hợp, kết quả sự tình báo cáo được một nửa, Phương Mỹ Vân thật sự không chịu được, liền xuất chiêu thức chủ động câu dẫn Trần Vũ Phong.

Phương Mỹ Vân không tin cơ thể mới lạ của mình đã bị bỏ qua, cô nhất định phải nghĩ cách bắt lấy tổng giám đốc Trần Vũ Phong này, nghĩ cách khiến cho anh ước muốn mình đến bất mãn.

Đôi mắt Trần Vũ Phong sắc nét nhìn chằm chằm Phương Mỹ Vân, Phương Mỹ Vân bị dọa, lúc này không dám lên tiếng, không dám tiếp tục mắng mỏ lớn giọng.

“Anh đưa em xuống dưới”. Trần Vũ Phong thản nhiên nói với Triệu Giai Giai đồng thời vươn tay giữ đôi tay nhỏ bé của Triệu Giai Giai.

Triệu Giai Giai dùng sức gạt bỏ sự đụng chạm của anh, bởi vì cái đụng chạm của anh khiến thần kinh cô tưởng không sao lại phát nổ. “Anh đừng chạm vào tôi, tay anh ...”.

Cô không thể quên được cái tay của anh vừa mới còn khiêu khích bồn chồn người phụ nữ kia.

Anh rõ ràng thấy cô vừa phản ứng kịch liệt vừa đau khổ: “Giai Giai ...”.

“Đừng chạm vào tôi, dơ bẩn, thật sự dơ bẩn! Anh thật sự dơ bẩn!”. Triệu Giai Giai lặp lại kêu, cố kiềm chế cảm giác ghê tởm, rất nhanh lao ra khỏi văn phòng của Trần Vũ Phong.

Trần Vũ Phong nhìn bàn tay mình, bị cô nói bẩn? Nhưng sao cô lại nói bẩn? Anh đem tất cả lửa giận phát tiết lên người Phương Mỹ Vân. “Đi! Cô lập tức biến đi cho tôi, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô, cô lập tức làm thủ tục rời khỏi vị trí công tác”. Anh biểu hiện ôn hòa giả dối cuối cùng cũng hóa thành sống dữ.

Sau đó, Phương Mỹ Vân từ miệng trợ lý thư kí mới biết thân phận của Triệu Giai Giai, cô kinh ngạc khó hiểu, khó trách vì sao tính tình Trần Vũ Phong lại biến thành vậy, càng hiểu được chuyện rời khỏi cương vị công tác là điều khó tránh.

Triệu Giai Giai lặp đi lặp lại rửa tay, rõ ràng đã rửa tay trên dưới hai mươi lần nhưng cô vẫn ngửi được cái mùi như trước, vẫn là cái mùi hương đó.

Rõ ràng cô không hề để ý tới anh ta, rõ ràng cô đâu bận tâm anh ta ở bên ngoài hoa tâm, cô chỉ cần làm tốt vai trò vợ trên danh nghĩa, lòng của cô rốt cuộc lúc nào đã dừng lại trên người Trần Vũ Phong?

Vì sao cô lại cảm thấy đau như vậy!

Đau tựa như năm xưa Ngụy Thế Kiệt nói chia tay qua đường dây máy tính.

Cho đến khi cô bắt gặp anh và cô Mỹ Vân kia làm những chuyện như vậy, cô mới nhận ra mấy ngày nay, tình cảm của cô đã ăn sâu xuống, sâu đến nỗi ngay cả chính cô cũng không biết.

Đâu phải cô chưa từng yêu, nhưng vì sao tình cảm lại mãnh mẽ đến vậy, không phải lỗi của Trầm Vũ Phong, mà sai lầm chính là cô.

Cô từng hứa với Trầm Vũ Phong, cô sao có thể không làm được điều này?

“Giai Giai, em ở bên trong hả?” Trầm Vũ Phong gõ cửa phòng tắm.

Vừa nghe giọng nói của anh, toàn thân cô như thất lại, cô chán ghét chính mình như vậy, biết rõ anh ta là công tử trắng hoa, cùng một dạng với kẻ phản bội Ngụy Thế Kiệt, vì sao cô lại để mình chìm đắm như vậy?

Chẳng lẽ đây là số mệnh của cô? Tình yêu của cô vĩnh viễn không thoát khỏi những tên đàn ông trắng hoa?

“Giai Giai, đừng làm anh lo lắng, em cứ đi ra đã, chúng ta nói chuyện được không?”. Trầm Vũ Phong từ tốn khuyên.

Triệu Giai Giai rửa sạch mặt, lau khô nước trên mặt và tay, sau khi thở sâu nhiều lần, cô mới mở cửa phòng tắm.

“Giai Giai ...”.

“Anh đừng nói gì cả”. Cô bắt đầu ý cười, tự nhủ mình tuyệt đối không để cho anh biết tâm ý của mình.

Đây chỉ là một cuộc hôn nhân vụ lợi, cho dù anh từng nói thích cô, từng hôn cô, những cũng chỉ có thể giới hạn ở việc thưởng thức và ca ngợi đối với cô.

“Anh ...”. Anh muốn giải thích, cô dứt khoát lắc đầu.

“Tôi giải thích qua, tôi chỉ không chuẩn bị tâm lý, không nghĩ lại gặp chuyện như vậy, anh có tự do của anh, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, đây cũng chỉ là mang lại lợi ích hôn nhân, tôi hứa với anh, anh tuyệt đối có tự do anh muốn”. Cô cố gắng diễn xuất, nói rất bình tĩnh, cố gắng không để anh nhìn ra sơ hở.

Anh vốn nghĩ cùng cô giải thích, nghĩ sẽ giải thích về chuyện của Phương Mỹ Vân, nhưng cuối cùng lại bị lời nói của cô làm cho lửa giận tăng vọt.

“Thật như vậy? Em không quan tâm chút nào sao? Em vì sao không mắng anh? Không hỏi anh? Lại còn cố tình muốn giải thích với anh”. Anh cắn răng, khẩu khí âm trầm.

Anh muốn vì cô từ bỏ ong bướm bên ngoài, muốn vì cô mà ổn định cuộc sống, nhưng đến hôm nay, anh cảm thấy quá xấu hổ vì hành động của Phương Mỹ Vân.

Phương Mỹ Vân không chùng mụt, khi anh đã muốn chia tay, cô ta tự cho có thể dùng sắc đẹp dụ được anh, anh vốn tính tương kế tựu kế, trước định theo ý Phương Mỹ Vân, sau làm cô ta trần truồng, khi muốn anh âu yếm, anh không lưu tình chút nào dẫn dụ cô ta, khiến Phương Mỹ Vân hèn mọn cầu xin anh, còn anh lại lãnh đạm nhìn vẻ háo sắc của cô ta, đem tự tôn của Phương Mỹ Vân đá vào lòng bàn chân.

Nhưng chỉ là anh đã không nghĩ đến, Triệu Giai Giai chưa bao giờ chủ động tìm anh lại bắt gặp được.

“Tôi không có quyền hỏi, vì đây là chuyện của anh, anh và bạn gái muốn làm gì đều không liên quan đến tôi”. Cô rời tầm mắt, ngay cả nhìn cũng không nhìn Trầm Vũ Phong.

Cô càng nói như vậy, càng khiến cho Trầm Vũ Phong cao ngạo trở nên tức giận: “Phương Mỹ Vân không phải bạn gái của anh!”.

“Thật không? Không phải bạn gái của anh, anh lại có thể có hành động thân mật ấy với cô ta!”. Cô lắp bắp hỏi lại.

Sau khi hai người kết hôn, anh có thể cảm nhận được Triệu Giai Giai ngay từ đầu từ chối việc chấp nhận anh, đến bây giờ tình cảm đối với anh đã có tốt lên.

Gần hai tháng nay, anh sắp xếp hành trình công tác, cố gắng ở bên cạnh cô bồi dưỡng tình cảm.

Anh thích cô, khó lòng kìm nổi, khi anh phát giác, tình cảm đã lún quá sâu, anh rất sợ trong thời gian này tình cảm lại trở về đúng điểm xuất phát.

Chưa bao giờ có chuyện thế này, anh đối với phụ nữ luôn chắc chắn, vì sao chỉ với cô lại có tâm tình sợ hãi như vậy? “Giai Giai, anh nhớ em và anh đã từng hứa hẹn?”.

“Cái gì?”. Cô nâng mắt lên, nhìn quan sát anh.

“Anh nguyện vì em buông tha cả khu rừng rậm, không bao giờ quan hệ với người phụ nữ khác, em thấy sao?”.

Cô mãnh liệt lắc đầu: “Không thể! Tôi không tin anh, sẽ không tin tưởng vào đàn ông, tôi không muốn lại bị đàn ông lừa dối!”.

“Giai Giai”. Anh thấy vẻ kích động, hai tay giữ chặt vai cô.

Cô lại nghĩ tới hình ảnh kia, tuy trên người anh quần áo chỉnh tề, nhưng cô vẫn thấy chịu không nổi.

Cô dùng sức gạt hai tay anh để trên vai cô. “Tôi đã sai rồi, tôi nghĩ có thể làm như không thấy chuyện gì, nhưng thực tôi rất để ý, tôi nghĩ tôi tạm thời chuyển về sống với ba, để anh có thể tự do hơn!”.

“Giai Giai”. Anh cường thế giữ vai cô, ôm cô đến sô pha ngồi xuống.

Cô muốn thoát khỏi bàn tay anh, nhưng tiếc là anh giữ quá chặt.

“Em không hiểu ý anh nói sao? Anh đã cho Phương Mỹ Vân tạm thời rời khỏi cương vị công tác, sau khi có em, anh không bao giờ có người phụ nữ khác, như lúc đầu em ra điều kiện vậy, anh sẽ không ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, chỉ một lòng chung thủy với em!”.

Anh đã có dự cảm, vào giờ phút này không nắm chặt giữ cô lại, cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới của anh, anh không muốn cô đi như vậy, mặc kệ vì sao, anh vẫn muốn nắm chặt cô.

Cô nhìn anh, tràn ngập nghi hoặc. “Tại sao? Tại sao lại vì tôi có thể buông tha cả khu rừng rậm kia?”.

“Bởi vì anh thích em, em đáng để anh làm vậy”. Anh khẩu khí không hề âm trầm, mà tràn ngập thất vọng.

“Sau này thì sao? Lần này anh đối với tôi mới mẻ có thể duy trì bao lâu? Ba tháng? Hay là nửa năm?”. Cô cười khổ.

“Anh ...” Những câu hỏi này khiến anh á khẩu không trả lời được.

Nếu là người phụ nữ khác, anh nhất định cao ngạo nói lại, không khẩn cầu với anh vĩnh viễn, anh vốn dĩ không bao giờ cho là vĩnh viễn.

Nhưng bây giờ đối mặt với cô, cô xinh đẹp như vậy, đôi mắt to lộ vẻ ngây thơ hồn nhiên, từ nhỏ đã được gia đình chiều chuộng, nhưng không hề yếu đuối, ngược lại còn lấp đầy tâm hồn trống rỗng của anh.

“Không có gì để nói?”. Cô cuối cùng cũng rút được tay về. “Tôi với anh không giống nhau, tình yêu đối với tôi mà nói, thật sự là thiêng liêng, toàn bộ cuộc sống của tôi, tôi không đủ khả năng mang tình yêu đến và đi, nếu tôi yêu một người, nhất định dốc hết toàn lực, đến chết không đổi, tôi không muốn bị đàn ông phản bội, nếu lại bị đàn ông phụ bạc một lần nữa, tôi nhất định không sống nổi”.

“Giai Giai, yêu đương đồng nghĩa với việc chuẩn bị tâm lý thất tình, nào có người nào cam kết thành công trong tình yêu?”. Đây là quan niệm của anh!

“Đúng vậy, yêu đương đồng nghĩa với việc chuẩn bị tâm lý thất tình, nhưng gặp kẻ bắt cá hai tay, bị đàn ông nói năng mồm mép cố ý lừa gạt thì sao?”. Cô mở mắt to, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

“Anh có thể nói với em, anh chưa từng bắt cá hai tay, anh chỉ kết thúc xong chuyện tình này, mới bắt đầu chuyện tình khác, anh cũng không cố ý lừa gạt tình cảm phụ nữ, tình cảm bắt đầu hoặc là chấm dứt, anh đều làm rõ ràng với phụ nữ”. Anh nói lời thề son sắt, tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

“...” Cô vẻ mặt thống khổ, miệng khó nói những lời muốn nói.

“Xem ra thanh danh của anh quá tệ sao?”. Anh châm chọc chính mình.

“Chúng ta ly hôn đi!”. Cô run run môi, vẫn quyết định nói ra.

Cô ngăn cản không để bản thân tiếp tục chìm đắm, bị đàn ông lừa một lần báo đáp ân tình có thể tha thứ, nếu bị lừa lần thứ hai, cô thật là xứng đáng! “Tôi nghĩ giao dịch có chúng ta có thể dừng ở đây!”.

“Ly hôn?”. Hai tròng mắt anh bật ra lửa giận, xem ra anh nói nhiều như vậy, nhưng đến một câu cô cũng không nghe vào.

“Phải, dù sao Phong Cường và Đông Hưng cũng hợp tác thuận lợi, chúng ta không cần tiếp tục duy trì hôn nhân hữu danh vô thực này nữa”.

“Không được, em không sợ mất mặt, nhưng anh còn có mặt mũi, chúng ta ly hôn, sự tình sẽ bị phơi bày ra, đối với thanh danh hai nhà ít nhiều cũng có tổn hại!”. Anh tức giận chính mình, vì sao lại để chuyện dẫn đến mức này?

Cô hận chính mình, vì sao bản thân lại vô dụng đánh mất trái tim mình vào anh?

Tay anh ôm thắt lưng cô, từ từ tiến đến, kéo cô càng tới gần anh. “Giai Giai, ... đừng đi, ở lại, anh sẽ đối xử tốt với em”.

Anh thì thầm gọi tên cô, muốn hôn cô để hóa giải bất an trong lòng, khi anh hôn lên đôi môi của cô, anh cảm nhận được cái run nhẹ của cô, khi anh muốn hơn nữa

Cô kinh hãi che môi mình, còn nhảy dựng lên. “Tôi không thể yêu anh, tôi không thể yêu anh!”. Sau đó cô quay về phòng của mình.

Anh lửa giận trong lòng càng tăng, cô nói cô không thể yêu anh, cô sợ là sớm đã yêu thương anh.

Yêu càng đậm, tổn thương càng sâu, xem ra anh phải khiến Phương Mỹ Vân trả giá đau đớn.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Trần Vũ Phong ngồi trên ghế dựa lớn xoay tròn, vẻ mặt nghiêm túc, ngón tay gõ lên mặt bàn, cuối cùng anh cầm điện thoại, quay số nội bộ. “Trợ lý Uông, mang bản đầu tư kế hoạch tháng này lại đây”. Anh truyền lệnh xong, lập tức cắt ngang điện thoại.

Anh là tổng giám đốc Phong Cường sở hữu vốn đầu tư mạnh mẽ, tất cả ngân hàng tài chính đều dưới quyền của anh, dưới bàn tay điều khiển của anh, huy động cổ đông tài chính thực hiện quản lý hữu hiệu nhất.

Bất luận là đầu tư thị trường chứng khoán trong ngoài nước, quỹ trái phiếu, thu nhập công ty, và gần nhất là đầu tư vào tập đoàn xây dựng Đông Hưng.

Anh sẵn sàng đi công tác, vì muốn mở rộng quan hệ với một số nhà quản lý nước ngoài, hơn nữa muốn tìm đối tượng đầu tư tốt.

Không bao lâu, trợ lý Uông đưa tập tài liệu tiến vào, sau đó báo cáo. “Tháng này chúng ta mua về hơn ba mươi vạn cổ phiếu, thu lợi khoảng năm trăm triệu tệ, dự tính chuyển ba trăm triệu cho việc đầu tư giai đoạn hai vào tập đoàn xây dựng Đông Hưng”.

Đối với Xây dựng Đông Hưng, anh cũng không áp dụng hình thức hợp tác, mà trực tiếp mượn tiền quan hệ, mượn tài chính của Xây dựng Đông Hưng, hai bên ký kết cho vay mười tỷ tiền, khi hoàn thành xây dựng xong tòa thương mại, sau này sẽ để trả nợ.

Có nghĩa là, đến lúc đó tập đoàn Phong Cường có thể đặt phí tổn mười tỷ tiền vào quyền sở hữu phòng ốc, lấy việc gia tăng giá cả bất động sản sẽ thu về rất nhiều lợi nhuận.

“Chúng ta bao giờ chuyển tiền giai đoạn hai vào Đông Hưng?”. Trần Vũ Phong hỏi.

“Ngày 22”. Trợ lý Uông trả lời.

“Không có thông báo của tôi, tạm hoãn việc chuyển tiền vào Đông Hưng, hiểu không?”. Trần Vũ Phong đưa lệnh.

“Dạ”. Trợ lý Uông nhìn khó hiểu Trần Vũ Phong, để lại tập tài liệu, bước ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Triệu Giai Giai đã về nhà được một tuần.

Trong căn nhà to như vậy chỉ có một mình, mỗi đêm ngủ như làm bạn với giấc mơ, anh thật sự không chấp nhận cô tiêu sái ra đi như vậy.

Lúc trước nói muốn kết hôn là cô, nay nói muốn ly hôn cũng là cô!

Nghĩ đến cuộc sống tự do tự tại của anh, vốn không để tình cảm trói buộc, giờ không nghĩ anh bị cô đánh bại hoàn toàn, bị tiểu cô nương kém mình chín tuổi đánh bại, nhưng anh không thể không thừa nhận thực tế này.

Anh nhớ cô, anh thật sự nhớ cô, nhưng anh không dám tùy tiện đi tìm cô, anh muốn để cô có thời gian dịu đi tâm trạng.

Anh lấy điện thoại, gọi trực tiếp đường dây riêng của Triệu Đông Hưng. “Ba, con là Vũ Phong”. Anh lịch sự lại thân thiện nói.

Đầu bên kia điện thoại Triệu Đông Hưng có vẻ phá lệ vui mừng. “Vũ Phong ah!”.

“Ba, Giai Giai có khỏe không?”. Trầm Vũ Phong hỏi ý vị sâu xa.

“Nó nhìn không tốt”. Triệu Đông Hưng nói.

Thực tế Triệu Đông Hưng làm việc căn bản không có thời gian, chỉ cùng con gái nói mấy câu, ông chỉ biết con gái đột nhiên về nhà, nhưng nguyên do vì sao, ông lại không có thời gian hỏi nhiều.

“Giai Giai nói cô ấy nhớ ba, nên muốn về nhà để vài ngày, nhưng ba cũng biết vợ chồng bọn con chung sống thì ít mà xa cách thì nhiều, cô ấy mấy ngày nay không ở nhà, con cảm thấy không quen”. Anh nói mang theo ý cười, trêu chọc hàm ý nồng hậu của mình.

“Giai Giai đấy, không phải ba nói nó, đã kết hôn rồi, sao có thể về nhà để nhiều ngày như vậy!”.

“Ba, thực ra là con để Giai Giai tức giận, cho nên muốn hỏi ba một chút, không biết Giai Giai đã hết giận chưa?”. Trầm Vũ Phong nhìn tư liệu trong tay, cố ý nói như vậy.

“Nó tức giận cái gì?”. Triệu Đông Hưng cuối cùng cũng đoán được dụng ý của Trầm Vũ Phong khi gọi cuộc điện thoại này.

“Chỉ là việc nhỏ, đúng rồi, ba, về việc ngày 22 chuyển tiền vào tài khoản”. Trầm Vũ Phong nói rõ.

“Vũ Phong! Ta muốn cùng con thương lượng xem có thể chuyển tiền vào tài khoản trước hai ngày được không, bởi vì công trình của ta đang tồn đọng lượng tiền lớn chờ thanh toán”. Triệu Đông Hưng nét mặt già nua, không rõ sắc mặt con rể.

“Ba, con tối nay có thể đưa Giai Giai về không?”. Trầm Vũ Phong khẩu khí ôn hòa như trước, hoàn toàn không có cảm giác uy hiếp từ anh.

“Đương nhiên, để ta bảo nó hôm nay về đi, ta sẽ khuyên bảo nó, không để nó lại cái kính”. Triệu Đông Hưng chỉ thiếu không toát mồ hôi lạnh, vạn nhất Trầm Vũ Phong không chịu chuyển tiền trước thời gian thì tài chính của ông sẽ xuất hiện chỗ hổng, mở ra phải chịu khổ thuế, đối với công ty của ông là đòn trí mạng nguy hiểm.

“Ba, ba đừng trách cô ấy, là con không tốt, vậy chờ bữa tối xong, con sẽ đi đón cô ấy”.

Cô nếu biết bọn họ lúc đó là vì ích lợi hôn nhân, có thể vì ích lợi mà kết hôn, một khi không có ích lợi, cô liền xem thường muốn ly hôn, nhưng anh hoàn toàn có thể sử dụng thủ đoạn ích lợi này, khiến cho cô không thể không chủ động trở về bên anh.

“Ah, Vũ Phong, chúng ta cũng đã lâu không cùng ăn cơm, nếu được hôm nay đến nhà ăn cơm? Để ta bảo người làm chuẩn bị”. Triệu Đông Hưng lấy lòng hỏi.

Trầm Vũ Phong không chuyển tiền, mà chỉ cần chuyển tiền mượn hai ngày, Triệu Đông Hưng cả đời tin dụng sẽ phải quét rác, chuyện to hơn thì Triệu Đông Hưng không dám tưởng tượng.

“Ba, không cần, con còn phải sắp xếp tài chính, vốn nghỉ ngày 22 mới chuyển tiền, bây giờ sớm hơn hai ngày, thời gian rất gấp”. Trầm Vũ Phong trên tay rõ ràng có đầy đủ tài chính, nhưng là muốn làm Triệu Đông Hưng nôn nóng một chút.

“Được, vậy nhờ cả vào con! Trước đó ta sẽ về nhà nói một tiếng với Giai Giai”.

“Dạ, cảm ơn ba”. Trầm Vũ Phong mỉm cười hạ điện thoại, nụ cười ngay lập tức thu lại.

Anh nhất định phải làm cho người vợ hữu danh vô thực kia biến thành danh nghĩa chính thức Trầm phu nhân!

(Hết chương 5)

6. Chương 06

Chương 6

Triệu Giai Giai bơ phờ người, vẻ mặt ngồi trên sofa không biểu lộ cảm xúc, như rơi vào trạng thái mất hồn.

“Giai Giai, này Giai Giai, cậu không phải sinh bệnh đấy chứ?”. Sau khi nghe giọng của Giang Phẩm Hạo, cô cuối cùng mới hoàn hồn. “Tôi không bị bệnh”.

Không! Cô có sinh bệnh, sinh một loại bệnh gọi tên là tình yêu.

“Có tâm sự gì thì nói ra! Có lẽ tôi có thể thay cậu giải quyết”. Giang Phẩm Hạo nhân lúc trong cửa hàng không có khách, quyết định khai đạo cô ấy thật tốt một chút.

“Haiz!”. Cô thở dài một tiếng, cô cái gì cũng không thể nói, nếu để Giang Phẩm Hạo biết cô rơi vào tình yêu của tay đàn ông xấu kia, nhất định sẽ cười chê chết.

Tại sao đầu óc của cô lại ngu xuẩn thế này?

Cô đã rời nhà được một tuần, tên Trầm Vũ Phong kia đến một cuộc điện thoại cũng không có, vậy mà còn nói thích cô, vì cô mà sẵn sàng bỏ cả khu rừng rậm, cô lại còn ngây ngốc tin lời nói của anh ta!.

Cô quả thực ngốc đến bất trị, nếu anh thật sự thích cô, anh làm sao lại chẳng quan tâm đến cô như vậy?

Lúc này, điện thoại di động để ở quầy thu ngân vang lên, cô vừa nghe thấy tiếng chuông, vội vàng nhảy dựng lên, vọt vào trong quầy, tưởng Trầm Vũ Phong ai ngờ là ba cô.

“Ba?”. Cô nghi ngờ, một ngày bận rộn ba cô chỉ có sáu tiếng để ngủ, cơ hồ rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Hôm nay về nhà ăn tối, ba có việc muốn nói với con.”.

“Ba, rốt cuộc có chuyện gì?”.

“Trong điện thoại khó nói, chúng ta về nhà nói sau”. Ba từ hai câu, Triệu Đông Hưng vội vàng cắt điện thoại.

Trong lòng cô có linh cảm không tốt, trực giác không ổn, nhưng phụ thân rất ít khi muốn cô về nhà ăn cơm, bất luận thế nào cô cũng phải nghe lời.

Tuy rằng ba là thương nhân mạnh mẽ trên thương trường, nhưng khi mẹ bị bệnh qua đời từ mười năm trước, ba vì muốn ba chị em cô trưởng thành trong hoàn cảnh ảm áp, kiên trì không tái giá, càng chưa bao giờ có tin đồn bên ngoài, từ đó cũng đủ biết tình yêu của ba dành cho ba chị em cô.

“Ba cậu gọi tới ah?”. Giang Phẩm Hạo thấy cô tắt di động mới hỏi.

“Uh, ba muốn tôi về nhà ăn tối”.

“Vậy cậu về thôi! Tôi gọi A Mai đến trông cửa hàng giúp”.

“Phẩm Hạo, dạo này đều để cậu thường xuyên ở một mình trông cửa hàng, thật ngại quá”.

“Chúng ta là huynh đệ, cậu sao phải nói những lời khách sáo, cùng lắm nếu cậu cảm thấy áy náy với tôi, vậy cậu nói cho tôi biết, vì sao tâm tình cậu lại không tốt?”. Giang Phẩm Hạo vỗ vai cô, còn nghịch ngợm nháy mắt.

“Đừng làm khó dễ tôi! Tôi về trước”. Cô vội lấy túi rồi xông ra ngoài.

Không phải cô không muốn nói cho Giang Phẩm Hạo, mà cô biết phải làm thế nào để nói được ra? Cô chẳng những đập tan lời thể không yêu đương, càng tệ hơn nữa là cô không ngờ mình đã yêu phải đàn ông hoa tâm!

Cô không muốn bị Giang Phẩm Hạo cười nhạo, cô phải coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sau đó từ từ khép lại miệng vết thương của mình.

Đến bữa tối, quả nhiên con người bận rộn Triệu Đông Hưng xuất hiện đúng giờ trên bàn ăn, đến cả Triệu Phương Phương và Triệu Linh Linh cũng đều ở nhà.

Một gia đình bốn người, thưởng thức cuộc đoàn tụ khó khăn.

Triệu Đông Hưng có quy định nghiêm khắc, ăn cơm tuyệt đối không được nói chuyện, nhưng khi ba chị em vừa mới động đũa, ông nhịn không được mở miệng nói. “Giai Giai, con ở nhà mấy ngày, ăn cơm xong, thu xếp chút, Vũ Phong nói đến đón con về”.

Ba chị em nhìn nhau, lúc ăn cơm mà mở miệng, cho biết tính khí nhẫn nại của ba đã đạt đến đỉnh điểm.

“Ba, là Vũ Phong nói với ba sao? ”. Giai Giai buông đũa, lòng có chút gấp rút.

“Nó hôm nay gọi điện cho ta, nói với ta nó làm con tức giận, hỏi xem con hết giận chưa, tối nay nó tới đón con về “. Triệu Đông Hưng ngưng nhìn con gái, muốn thấy không có gì khác thường.

“Con không muốn về “. Triệu Giai Giai không nghĩ Trần Vũ Phong lại gọi điện thoại cho ba, chuyện này thật sự làm cô kinh ngạc.

“Giai Giai, con còn trẻ, tính tình nháo một chút là đủ rồi, Vũ Phong đã đích thân gọi điện riêng cho ta, con không nên làm bộ làm tịch”. Triệu Đông Hưng trách cứ.

“Ba, không phải con làm bộ làm tịch”. Triệu Giai Giai biện minh nhỏ.

“Vậy sao không muốn về?”. Gần đây vì chuyện tài chính, Triệu Đông Hưng tóc càng bạc, trên trán cũng có nhiều nếp nhăn, cả người vẻ có già đi không ít.

“Bởi vì ... Con muốn ly hôn với Trần Vũ Phong”.

Triệu Giai Giai vừa thốt lên xong, Triệu Đông Hưng giận tím mặt, ông vỗ mạnh bàn.

” Ba, ba đừng nóng giận vội, hãy nghe Giai Giai nói đã”. Triệu Phương Phương vội vàng khuyên nhủ.

“Ly hôn ? Con kết hôn vào nhà rượu chè sao ? Con có biết gần đây vì chuyện tài chính ở công ty, huyết áp ta tăng lên bao nhiêu không hả ?”

“Ba ... “

Triệu Đông Hưng hoàn toàn không cho Giai Giai cơ hội nói. “Dự án vừa mới khởi công, ta còn đang chờ Vũ Phong chuyển ba trăm triệu tệ giai đoạn hai sang, con muốn ly hôn, vạn nhất Vũ Phong cũng xé rách mặt ta thì phải làm sao ?”.

” Ba, ba bình tĩnh chút, Giai Giai nói muốn ly hôn, nhất định phải có lý do của nó”. Triệu Linh Linh cũng mở miệng vì em gái.

“Ta mặc kệ nó có lý do gì, lúc trước nó đã đồng ý lấy Vũ Phong, bây giờ sao có thể nói biến liên biến ?”. Triệu Đông Hưng tức khí.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao hôm nay Trầm Vũ Phong gọi điện thoại riêng cho ông, hóa ra chuyện đã nghiêm trọng dẫn tới ly hôn !

“Ba, tập đoàn đầu tư Phong Cường đã ký kết hiệp ước với chúng ta, nhất định họ phải làm theo hiệp ước, cho dù em nó muốn ly hôn với Trầm Vũ Phong, nhưng vẫn không thể làm trái với hiệp ước được, nếu không chúng ta có thể kiện”. Triệu Phương Phương là phó tổng giám đốc Xây dựng Đông Hưng, ý kiến giải thích cô đưa ra rất chuyên nghiệp.

“Đúng vậy. nếu theo hiệp ước, chúng ta cứ ngồi chờ công ty sẽ bị trả về”. Triệu Đông Hưng luôn nghiêm túc, nhưng lúc này không khống chế được quát to.

“Vì sao ?”. Triệu Linh Linh không hiểu.

“Chậm hai ngày chuyển tiền, tài chính công ty hổng một trăm triệu, ta hy vọng Vũ Phong có thể hỗ trợ, so với hiệp ước sẽ gửi ba trăm triệu tệ trước hai ngày cho ta, nhưng nó mong Giai Giai về nhà!”. Trường hợp lần này quá lớn, Triệu Đông Hưng đổi mặt vấn đề lưu chuyển tiền mới lúng túng vậy.

“Ba, là Vũ Phong uy hiếp ba sao?”. Triệu Giai Giai không thể nghĩ tới tệ hơn.

“Không phải, Vũ Phong hứa giúp đỡ, nhưng mong con có thể hết giận, tối nay cùng nó quay về”. Triệu Đông Hưng sắc mặt giận dữ giãn ra, khuôn mặt trở nên đau thương.

“Nếu con không cùng anh ta quay về, có phải anh ta sẽ không giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn không?”. Triệu Giai Giai lắp bắp hỏi lại.

“Không phải, là ta không có mặt mũi dùng tiền của nó”. Triệu Đông Hưng nói than thở. “Lúc trước phải lấy là con, bây giờ muốn cách cũng là con, Vũ Phong cũng đều theo ý chúng ta mà làm, con bảo ba làm sao để không làm thất vọng chủ tịch Trầm. Sau này trên thương trường ta không những không được sống yên, mà rõ ràng còn làm công ty đi xuống”.

“Ba, con hiểu, vậy con sẽ về nhà, con không để ba phải khó xử”. Triệu Giai Giai miễn cưỡng cầm đũa, cố nuốt miếng cơm.

Triệu Phương Phương và Triệu Linh Linh ăn ý, trước mặt không có ba đã ép hỏi sau lưng em gái nguyên nhân ly hôn, đợi nói hết chuyện tự, các cô nhất định hỏi để hiểu rõ.

Triệu Giai Giai trong lòng nghĩ rất đơn giản, nghĩ đó chỉ là cuộc hôn nhân không có tình yêu, cô có thể trốn mình trong vỏ, vĩnh viễn không cần nói đến tình cảm.

Cô vốn tưởng dao sắc chấp đay rồi, thừa dịp chuyện còn kiểm soát được ly hôn với Trầm Vũ Phong, kết quả đâu? Cô bị tâm trí mình lấp không thoát được.

Nhất định mấy ngày nay cô quen với Trầm Vũ Phong dịu dàng, lòng tưởng chỉ cần cô bỏ anh một thời gian, loại tình yêu này sẽ biến mất như ảo thuật.

Mà Trầm Vũ Phong cố ý tra tấn cô sao? Nếu không điều kiện anh ta tốt như vậy, anh cần gì phải giữ cô lại? Cô không muốn yêu anh, nhưng lại cố tình không thể rời xa anh.

Cô rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Ánh trăng tròn trong trong, đêm nay trời không đặc biệt sáng ngời, gió thu thổi đến, nhiệt độ mùa hè dần tan đi, khí hậu thực làm người ta thoải mái, nhưng tâm tình Triệu Giai Giai lại nặng trĩu.

Cô mang theo túi hành lý, mái tóc dài buộc đuôi ngựa, đi ra cửa nhà mình, cô tính đi dọc đường gạch đỏ tản bộ, lại chậm rãi thông thả đến trạm xe điện ngầm.

Suy nghĩ của cô rất rõ ràng, cô kiên trì không đợi Trầm Vũ Phong đến đón, lý do là muốn về nhà một mình.

Nhưng khi cô vừa đặt chân trên con đường gạch đỏ, một góc sáng bay ra bóng người, đột nhiên ngăn trở đường đi của cô.

Cô hoảng sợ, tưởng cướp bóc, kết quả là Ngụy Thế Kiệt!

“Giai Giai, cuối cùng anh cũng đợi được em”.

Triệu Giai Giai có chút hoảng hốt, trước khi Ngụy Thế Kiệt xuất ngoại, họ luôn hẹn gặp nhau ở siêu thị gần nhà cô.

Triệu Giai Giai làm như không nghe thấy, tránh sang một bên đi qua, Ngụy Thế Kiệt đã mở rộng tay ngăn cản cô.

“Giai Giai, anh không nói nhiều, em chỉ cần cho anh năm phút là tốt rồi”. Ngụy Thế Kiệt khẩn cầu.

Cô luôn mềm lòng, đành phải gật đầu. “Có chuyện gì thì anh nói nhanh đi!”. Ở con đường lớn này, Ngụy Thế Kiệt cũng không dám làm gì với cô.

Ngụy Thế Kiệt mặt lộ vui sướng. “Giai Giai, anh vẫn không biết nói với em bắt đầu từ đâu”.

Cô không đáp lại, đưa mắt nhìn xuống mũi chân, không muốn nhìn mặt hắn chút nào.

Thấy cô không phản ứng gì, Ngụy Thế Kiệt tiếp tục nói: “Trong những năm gần đây, em giúp anh học tập, du học nước ngoài, anh đều cảm kích trong lòng, anh tuyệt đối không hề muốn gạt tiền em”.

Cô vẫn không nói lời nào, những đau xót đã tạo thành, những giọt nước mắt vẫn rơi, những lời nói hèn mọn cũng đã nói hết, nhưng hắn vẫn kiên trì không cần cô!

Ngụy Thế Kiệt thở sâu bắt đầu nói: “Anh ở nước ngoài, bởi vì cô đơn, nghĩ rằng đó là tình yêu, cho nên anh rất xin lỗi chuyện của em, sau này anh mới biết được, người phụ nữ kia sau lưng anh lại bắt cả hai tay.”

“Cho nên?”. Cô lãnh đạm hỏi. “Anh lừa tôi, người phụ nữ kia lừa anh, tôi có nên coi đây là báo ứng không?”.

“Đúng vậy, đúng là báo ứng của anh, anh không nên không chịu đựng được cô độc, cùng với bạn học ở một chỗ, anh phát hiện người yêu nhất vẫn là em, cho nên anh quyết định khi lấy học vị trở về Đài Loan, anh phải khẩn cầu em tha thứ”. Khuôn mặt Ngụy Thế Kiệt hiện lên chua xót, tràn ngập hối hận.

Không có sự giúp đỡ của cô, Ngụy Thế Kiệt có thể thành công học ở nước ngoài sao? Cô không thể không nghĩ đến ý xấu, một lòng khát khao hướng đến nước ngoài như hắn, sao giờ dễ dàng trở về Đài Loan?

“Tôi tha thứ cho anh, tôi có thể đi được chưa?”. Cô xoay người muốn đi nhanh, không ngờ cánh tay bị Ngụy Thế Kiệt giữ chặt.

“Giai Giai!”.

“Buông tay ra!”. Cô dùng sức gạt bỏ tay hắn. “Năm phút đồng hồ của anh đã hết”.

“Giai Giai, em đừng như vậy, tất cả mọi người đều không cho anh biết em ở đâu, anh chỉ biết mỗi ngày đứng dưới nhà chờ em, vất vả lắm tối nay mới đợi được em. Em có biết anh nghĩ đến em nhiều bao nhiêu không?”. Ngụy Thế Kiệt muốn hiệu quả dùng khổ nhục kế.

“Tôi đã kết hôn, cũng không có ở nơi này, anh đừng làm việc lãng phí”.

“Em và Trầm Vũ Phong chỉ là ích lợi hôn nhân, em và anh ta căn bản không có tình yêu, em vì muốn quên anh cho nên mới quyết định lấy anh ta!”. Ngụy Thế Kiệt nói thẳng.

Ngụy Thế Kiệt đoán hoàn toàn chính xác, cô có chút chột dạ, nhưng khuôn mặt lại càng kiên định “Chuyện đó không liên quan đến anh, tôi muốn đi về”.

Cô muốn đi, nhưng lần này lại bị Ngụy Thế Kiệt ôm vào lòng. “Giai Giai, Giai Giai của anh, em đừng như vậy, chúng ta bắt đầu lại được không?”.

Cô ở trước ngực hắn giãy dụa. “Buông ra, nếu anh không buông, tôi sẽ kêu cứu mạng”.

Nghĩ phụ nữ đều bị coi là yếu đuối sao? Chỉ cần cường bạo lên, thì phụ nữ sẽ phải khuất phục sao? Cô không nghĩ Ngụy Thế Kiệt dám làm việc này trên đường.

Mà những người đi trên đường tựa hồ đều ở xa khoanh tay đứng nhìn, hẳn mọi người đều nghĩ họ chính là đôi tình nhân giận nhau.

Tiếng kêu cứu mạng của cô còn chưa la lên, bên má Ngụy Thế Kiệt đột nhiên bị linh một trọng quyền, nháy mắt khiến hắn lảo đảo, cô thoáng chốc vòng tay tự vệ.

Cô kinh ngạc, sau khi nhận ra Trần Vũ Phong, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, hay tay ôm chặt thắt lưng Trần Vũ Phong, coi anh như một tấm gỗ di động cứu mạng.

Sau khi A Chính đỗ xe xong, Trần Vũ Phong liền đi đến nhà Triệu Giai Giai, vừa xuống xe anh không lập tức đi lên phía trước, vốn định cho cô một bất ngờ, không ngờ cô lại bị tên họ Ngụy kia ngăn lại.

Anh nhận ra người họ Ngụy này, ngày đó gặp ở tiệc cưới, anh cảm thấy cô không tự nhiên, vì thế đứng bên đường, không cố ý che dấu mình nhưng cô lại không phát hiện sự tồn tại của anh, cho nên cuộc nói chuyện của cô và tên họ Ngụy kia anh đều nghe hết.

Hóa ra cô và họ Ngụy là tình nhân cũ.

“Ngụy tiên sinh, lại gặp nhau rồi”. Trần Vũ Phong khẩu khí lãnh đạm.

Ngụy Thế Kiệt đi lên trên, lau vết máu bên khóe môi, hẳn đương nhiên biết Trần Vũ Phong là người như thế nào, hẳn không thể đối nghịch với Trần Vũ Phong, chỉ thể ngằm đi tìm Triệu Giai Giai.

Trần Vũ Phong nhíu mày, môi động đậy, lạnh lùng nói. “Trên đường lớn, công khai đùa giỡn vợ người khác, anh có biết tôi có thể kiện anh vào tù không?”

“Trần tiên sinh, tôi không đùa giỡn Giai Giai, tôi là bạn trai cũ Giai Giai, tôi chỉ cùng cô ấy ôn lại chuyện cũ, mà anh động thủ đánh tôi, tôi cũng có thể kiện anh”. Ngụy Thế Kiệt không cam lòng yếu thế phản kích, nhưng dù sao hắn còn trẻ, lại không ở trong xã hội lịch lãm, thân thế kia sao dám so với Trần Vũ Phong bề thế.

“Vậy Giai Giai kêu cứu mạng là giả sao?”. Trần Vũ Phong có thể cảm giác được sự sợ hãi của cô, tay giữ chặt đầu cô, để khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trước ngực mình.

Nhìn họ tư thế thân mật, Ngụy Thế Kiệt vừa xấu hổ, vừa không muốn nhận thua. “Giai Giai lấy anh hoàn toàn vì tiền, anh cho là cô ấy yêu anh sao? Người cô ấy yêu là tôi!”. Ngụy Thế Kiệt gầm to.

Triệu Giai Giai ở trong lòng Trần Vũ Phong mãnh liệt lắc đầu. “Trần Vũ Phong, chúng ta đi thôi, không cần để ý đến hắn”.

Tại thời điểm này, người cô dựa hẳn vào Trần Vũ Phong, cô không nghĩ nghe được một câu gì của Ngụy Thế Kiệt, tất cả đều gợi cho cô tràn ngập đau lòng.

“Nếu cô ấy yêu anh, sao lại lấy tôi? Tôi khuyên anh dừng đến đây đây dựa vào Giai Giai, nếu không đến lúc đó, anh tự chịu trách nhiệm về hành động điên rồ của mình”. Trần Vũ Phong ôm lưng cô, chậm rãi hướng về bãi đỗ xe.

Đáng tiếc, Ngụy Thế Kiệt suy xét kĩ là có chậm nhất đi nhanh, hắn chẳng thể đuổi kịp, hắn không cách nào mang tình yêu đi, nếu hắn có thể lấy được Triệu Giai Giai, e là phải phấn đấu ba mươi năm nữa?

Ngụy Thế Kiệt cho dù có hối hận cũng đã quá muộn rồi!

(Hết chương 6)

7. Chương 07

Chương 7

Thì ra chuyện đằng sau lại như vậy, cho nên tình yêu mới không trong kế hoạch của cô, cho nên, cô mới sẵn sàng tình nguyện chấp nhận bản hiệp ước hôn nhân này, cho nên, khi anh đã kết hôn, cố tình không quan

tâm đến cô, cô cũng hoàn toàn không để ý lại còn cảm thấy vui vẻ thoải mái, cho nên, cô không chỉ không tin vào tình yêu, mà còn chán ghét những đàn ông trăng hoa.

Mà anh, cũng không tin tưởng tình yêu.

Mẹ anh có mối tình tuổi thanh xuân, có giàu sang, tất cả đều được ban tặng nhưng kết quả thì được gì? Ngay cả một tình yêu bố thí cũng đều không có, trên đời này làm gì có công bằng đâu?

Mà người phụ nữ đấy, bị mất đi tình yêu từ người chồng của mình, giàu sang, nhưng ba anh lại có vẻ thông minh, không màng đến địa vị danh lợi phía trước nên dám sau lưng mẹ xằng bậy, còn Ngụy Thế Kiệt quá mức sốt ruột, nghĩ đến ở nước ngoài, thần không biết, quỷ không hay, không nghĩ chung quy cũng chỉ là công dã tràng.

Cô rất giống mẹ anh, cho dù phát hiện Ngụy Thế Kiệt phản bội, cũng muốn lấy anh để thể hiện quyết tâm mình muốn rời xa Ngụy Thế Kiệt, nhưng

Nhưng trong lòng cô còn yêu Ngụy Thế Kiệt không?

Trầm Vũ Phong đứng ở ban công trầm tư, đối mặt với ánh sáng lấp lánh, tâm tình của anh rất rối bời, anh chưa từng thích một người phụ nữ nào khiến hao tổn tinh thần đến vậy, cũng đoán lòng cô đã có biến chuyển, có vẻ anh nên tìm cô nói chuyện nghiêm túc.

Sau khi về, cô về phòng tắm rửa, xem ra cô có ý tránh mặt anh.

“A....” Trong phòng tắm truyền đến tiếng hét chói tai của cô.

Lần này anh không vội, ngược lại còn mỉm cười, có lẽ anh nên cảm tạ tên “tiểu cường” [1] này xuất hiện rất đúng thời điểm.

“Trầm Vũ Phong” không thấy anh phải ứng, cô gọi vội vàng.

“Sao vậy?”. Anh lúc này mới chậm rãi đi vào phòng tắm.

“Có con gián!”. Cô hé mở cửa phòng tắm, nhưng lần này đã nhớ rõ quần khăn tắm, chỉ để hở vai.

“Anh vào đây!”. Lúc anh vào phòng tắm, đưa mắt nhìn thật kĩ cô, khăn tắm ẩm ướt quấn quanh người cô, trên cổ, cánh tay tất cả đều lấm lấm vài giọt nước.

Phát hiện thấy ánh mắt cực nóng của anh, cô quay mặt đi, hai chân lạng lẽ lui về phía bồn tắm lớn bên cạnh.

“Ở đâu?”. Anh hỏi, đồng thời cần lấy cái dép.

“Ở”. Cô chỉ vào đường nước phía dưới.

Lần này Trầm Vũ Phong phát hiện ngay thấy bóng dáng con gián, trên tay anh đập nhanh cái dép, con gián giương cánh bay lên, không có mắt bay qua chỗ cô,

“A....”. Cô không chỉ hét chói tai, người còn tự động lao vào lòng Trầm Vũ Phong.

“Đừng sợ! Có anh ở đây”. Trầm Vũ Phong ôm thắt lưng cô, xem ra con gián cũng biết phối hợp với anh! Anh cũng xem xét có nên tha cho tên “tiểu cường” này một mạng.

Anh từng bước đi về phía trước, làm bộ muốn đánh vào vị trí con gián. “Giai Giai, em cứ thế này anh sẽ không có cách nào thể hiện tài năng”.

“Ồ ~”. Cô đành phải buông anh ra, ngược lại còn trốn sau lưng anh.

Anh quay đầu gửi cô một nụ cười mê người, sau đó lại quay đầu, nắm chặt chiếc dép nhắm thẳng con gián lần nữa.

Tuy anh thích cảm giác ôm mỹ nhân, nhưng vì an toàn của bản thân, nhờ cô ở trong phòng tắm nhiều kinh hãi mà ngã xuống, cho nên anh vẫn quyết định xử tử con gián.

Anh đưa dép lên, nhắm thẳng, chính xác phi giữa cánh con gián, vì thế con gián lập tức ngã chổng vó lên. “Em đợi chút, anh đi lấy cái chổi”.

Anh đi nhanh ra phòng tắm, không đến ba giây đã dọn sạch sẽ thi thể con gián, đem tất cả ra khỏi phòng tắm.

Anh lại đi vào, mới thấy cô cứ ở góc tường. “Em có ổn không?”

Cô lắc đầu dứt khoát: “Vừa này con gián rất đáng sợ, tôi thật sự rất sợ”.

Anh đương nhiên biết cô rất sợ, sợ đến mức ngay cả trên người chỉ có khăn tắm ướt nên không biết anh có thể nhìn thấy rõ ràng làn da trắng nõn đang nổi cả da gà của cô.

“Em xem, bị anh đánh chết rồi, đừng sợ, không có việc gì”. Anh dễ dàng, một tay đặt lên cơ thể mịn màng của cô ôm vào lòng, lại tiếp tục nhìn vào cơ thể không mảnh vải ấy, anh không thể đảm bảo có thể ôm cô thể này mà không làm loạn!

Cô bị con gián làm cho mất hồn, mới cảm thấy mình hoảng sợ, khăn tắm không biết từ khi nào đã rơi trên nền nhà. “Anh Anh buông ra”. Cô nói lắp bắp.

“Em chắc chắn muốn anh buông ra?”. Anh gợi lên ý cười tà ác, hai tay mân mê cơ thể cô.

“Phải”. Cô gật đầu

Anh quả thực buông cô ra, đôi mắt to vừa lúc ăn no nụ hoa tuyệt đẹp của cô.

“Anh anh nhắm mắt lại!”. Hai tay cô ôm ngực, rất nhanh ngồi xuống.

“Em chắc chắn muốn anh nhắm mắt lại?”. Anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn có thể làm bùng phát dục vọng của mình.

Cô chần chừ một lúc mới gật đầu. “Phải”.

Anh quả thực nhắm mắt lại, học điệu người mù không nhìn thấy gì, hai tay duỗi thẳng thăm dò phía trước, chân ở dưới cũng hoạt động đi lên phía trước.

“Anh” Mắt thấy hai tay anh tiến lại chỗ mình. “Anh đi ra ngoài!”.

“Em chắc chắn muốn anh ra ngoài?”. Anh cười mờ ám, trêu đùa cô làm cho những suy nghĩ miên man khiến tâm tình buồn bực vừa nãy của anh đã biến thành hư không.

Cái này cô thực sự không chắc chắn, nhưng vẫn gật đầu. “Phải”.

Anh vẫn như trước nhắm chặt hai mắt lại, hai tay tiếp tục sờ soạng, chân phía dưới di chuyển, sau đặt chân phải rồi cẩn thận hạ chân trái, cả người lảo đảo một chút, rồi ngã về phía trước.

Đương nhiên anh vừa lúc ngã lên thân thể của cô, sau đó hai tay lung tung vuốt ve lưng cô rồi đến ngực cô.

Cô thấy hai tay anh vuốt ve sờ loạn, vội vàng đứng lên, nhảy sang bên cạnh. “Anh ... anh đừng sờ loạn!”.

Anh ý cười càng đậm. “Em chắc chắn muốn anh không sờ loạn?”.

Trong phòng tắm nhỏ bé, tim cô vì anh mà gần như đập hỗn loạn một trăm nhịp, cô chỉ có thể nói thật nhỏ một tiếng. “Phải”.

Anh đứng thẳng tắp, hai tay giơ lên cao, làm động tác đầu hàng, thoát nhìn thật quân tử.

Không thể để anh mở mắt ra, cũng không thể để anh sờ soạng, cô chỉ có thể phụ giúp anh nói: “Cửa ở bên cạnh”.

Cô muốn anh tiến đến trước cửa, anh lại còn vụng trộm nheo mắt một cái, lấy trọng tâm không vững đổ người về phía trước, đồng thời chặn ngang ôm lấy cô, nhanh chóng che đôi môi cô.

Cái gì là hương vị đam mê, cái gì là tâm hoảng ý loạn, bây giờ cô đã hiểu.

Lý trí nói cho cô, cô nên kháng cự cái hôn của anh, nhưng lý trí của cô lại bị tình dục áp đảo, cô hoàn toàn chìm đắm vào trong nhu tình của anh.

Anh không cho cô thời gian kháng cự thờ dốc, dùng kỹ năng cao siêu của mình, nháy mắt đã làm nụ hôn càng sâu sắc, một tay châm ngọn lửa lên thân thể cô, một tay tự cởi cúc áo sơ mi mình.

“Giai Giai, Giai Giai đáng yêu của anh!”. Anh cởi áo sơ mi mình, thừa dịp lúc cô ý loạn tình mê, dịu dàng ôm lấy cô, đưa cô vào bồn tắm lớn ước chừng chứa đủ hai người.

Anh mở khóa nước trên đầu, vòi hoa sen phun ra dòng nước ấm áp càng làm sâu sắc ngọn lửa đam mê, anh rất nhanh cởi sạch quần áo trên người, cũng nhảy vào dòng nước menh mông.

Anh không cho cô cơ hội cự tuyệt, cô cũng bị tình yêu tràn ngập của anh bao vây mà không thể nói lên lời cự tuyệt.

Đêm nay, anh và cô cuối cùng cũng trở thành vợ chồng thật sự.

*

Ánh nắng ban mai xuyên qua, rải khắp người ánh lên màu vàng sáng rực.

Đắp chiếc chăn mềm mại như lụa, anh nhẹ nhàng ôm cô đi vào giấc ngủ.

Anh và cô cùng nằm nghiêng người, toàn bộ phía sau lưng cô dựa vào trước ngực anh, cô đã sớm tỉnh lại, nhưng nhìn cánh tay vẫn đặt trên lưng mình, cô vẫn không dám động đậy.

May mắn cô dựa lưng về phía anh, không nhìn thấy giờ phút này anh đang ngủ ngon, khiến cho cô cảm thấy an tâm không ít, nhưng dù sao vẫn phải đối mặt với anh.

Tại sao cô không chống cự lại cùng anh phát triển đến bước cuối cùng này? Rõ ràng cô muốn trốn rất xa để tránh anh, cô không uống rượu, đơn giản chỉ vì một “tiểu cường” chẳng lẽ lại có uy lực lớn đến vậy?

Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng ngủ của anh, tối hôm qua đi đến chỉ nhìn cảnh tượng mờ nhạt trong phòng, giờ tầm mắt nhìn thẳng, đối mặt với cô là một tủ quần áo siêu lớn.

Anh quả thật là cao thủ tán tỉnh, từ một đường phòng tắm đến phòng ngủ, nỉ non lời tâm tình, trấn an những lo lắng của cô, cô ngay lập tức đã hoàn toàn tức khí giới đầu hàng.

Nhớ hôm qua trước mặt Ngụy Thế Kiệt anh bảo vệ cô, lại không hề đề cập tới chuyện của Ngụy Thế Kiệt, đối với chăm sóc của anh khiến cô an ủi không ít.

Cô khẽ nhấc cánh tay của anh ra, cẩn thận xoay người xuống giường, trong phòng ngủ của anh căn bản không có quần áo của cô, cô đành phải để lộ thân mình, rón ra rón rén đi ra ngoài cửa.

“Giai Giai ...” Âm thanh trầm trầm, tràn ngập hương vị thỏa mãn.

Cô cứng đờ, tay vừa vặn nắm cánh cửa, không để ý tiếng nói của anh, cô mở cửa ra khỏi phòng, lấy tốc độ trăm mét chạy ngay vào phòng mình.

Anh nở nụ cười, cười đến thực tham luyến, anh đã sớm biết cô đã dậy, nhưng lúc đó còn chờ động tác tiếp của cô, không nghĩ cô đúng là không cam đảm chạy.

Anh rời giường, vì công việc của mình nên dậy mặc áo sơ mi cùng bộ tây âu, anh ngủ đã muộn một giờ, ngày trước chưa bao giờ anh muộn như vậy, hôm nay là ngoại lệ dậy muộn.

Trong công việc, anh luôn lo sợ, tuyệt đối muốn để phụ thân nhìn bằng cặp mắt khác xưa, muốn cho người anh cùng cha khác mẹ của mình cảm thấy khó chịu, nếu không phải những nỗ lực cố gắng của anh, sao có thể nắm trong tay quyền điều hành tập đoàn tài chính Phong Cường?

Chính là vì, hôm nay anh đã thua trên tay tiểu cô nương kia.

Anh rửa mặt chải đầu xong, đi ra khỏi phòng ngủ, phòng khách không một bóng người, anh đi đến ngoài cửa phòng ngủ của cô, khẽ gõ cửa: “Giai Giai”.

“Em muốn ngủ, em mệt lắm”. Trong phòng truyền đến âm thanh vội vã của cô.

“Vậy em ngủ ngon một chút, nếu mệt quá thì đừng đến cửa hàng, buổi tối chúng ta cùng ăn cơm được không?”. Anh hỏi cách cánh cửa phòng.

“Được”. Giọng của cô mặc dù thấp, nhưng anh vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Anh sẽ gọi điện thoại cho em xác định thời gian”.

“Dạ”. Cô lại lên tiếng.

Anh hài lòng nở nụ cười, xong xách cặp tài liệu xuất môn, lúc này mới phát hiện A Chính chờ anh đã thật sự nóng vội, nhưng điện thoại của anh đêm qua đã cố tình tắt máy, chuyện này anh không biết giải thích thế nào với A Chính.

Cả ngày, tâm tình anh đều không yên, công việc hoàn toàn không để mắt được, trong đầu đều nghĩ đến hình ảnh thẹn thùng của cô, nhưng vì sa thải Phương Mỹ Vân, anh phải tích cực phỏng vấn thư kí mới, lần này anh quyết định tìm người quá bốn mươi, năng lực tốt, thủ đoạn cao thực nữ, như vậy sẽ không làm chuyện dọ dẫm anh.

Anh khẳng định mình đã yêu, bởi vì đã lâu anh không thường nghĩ đến những hương vị mới mẻ khác.

Anh nhắc điện thoại, gọi cho trợ lý Uông. “Trợ lý Uông, sắp xếp lịch làm việc buổi chiều của tôi kết thúc trước năm giờ, tôi muốn tan tầm trước một giờ”. Anh quyết định chọn một món quà tặng Giai Giai.

“Tổng giám đốc, nhưng buổi tối anh còn có cuộc hẹn ăn tối với phó giám đốc Trần bên ngân hàng Đại Phong”. Trợ lý Uông nói.

Anh nhíu mày. “Không thể đổi sao? Hoặc là sắp xếp sang bữa trưa?”.

“Không thể, việc này đã sắp xếp từ tuần trước rồi, phó giám đốc Trần cũng có lịch làm việc bận rộn, buổi tối hôm nay anh và phó giám đốc Trần đều trống”. Trợ lý Uông giải thích, bởi vì thiếu thư kí, cho nên anh đặc biệt phải tự mình sắp xếp lịch làm việc của tổng giám đốc Trần.

“Vậy còn ngày mai? Ngày mai là thứ Sáu cuối tuần, buổi tối tôi có rảnh không?”. Trần Vũ Phong đành phải lui mà cầu tiến.

“Buổi tối ngày mai là có cuộc họp cổ đông Phong Cường, hai bên luật sư thoả thuận điều khoản công trình và bản hiệp ước chi tiết để ký kết”. Trợ lý báo cáo liền mạch một câu.

” Vậy chiều hôm nay, tôi có việc gì không?”. Trần Vũ Phong nhận không được găm nhẹ.

Anh quả thực rất tức giận, hồi trước không để vì phụ nữ mà ảnh hưởng công việc, lần này anh lại hy vọng dứt bỏ công việc, cùng Giai Giai giải tỏa một mối.

Cả ngày mệt mỏi, anh không muốn tách xa cô, hoàn toàn không muốn.

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi”.

Trợ lý Uông còn chưa nói hết, Trần Vũ Phong đã biết: “Tôi hiểu, tôi không hỏi nữa”. Anh kích động ngắt điện thoại.

Chuyện này anh phải giải thích thế nào với Giai Giai đây?

*

“Tâm tình của cậu hôm nay tốt vậy?”. Giang Phấn Hạo đi qua quầy thu ngân, nhìn người đang ngồi trông quầy Giai Giai.

“Hoàn hảo ~~”. Cô cười ngọt ngào, tâm tình tốt khó che dấu.

“Thật lạ, mấy ngày nay cậu rõ chết không sống được, sao hôm nay mặt mũi hồng hào, tinh thần tốt như vậy?”. Giang Phấn Hạo buồn bực sờ sờ cằm.

“Có sao?”. Cô hoài nghi vỗ vỗ mặt mình mát cái.

“Cậu ăn tiên đan à, đừng quên cho tôi một viên”. Giang Phấn Hạo cố ý trêu chọc.

“Nào có tiên đan gì. Tôi vẫn còn giống bình thường”. Cô lườm Giang Phấn Hạo một cái.

Mới trải qua một đêm, cô căn bản như hai người khác nhau, chẳng qua Giang Phấn Hạo không nói ra.

“Giai Giai, cậu làm gì mà nhìn chằm chằm vào di động vậy, điện thoại hỏng rồi sao?”. Giang Phấn Hạo khó hiểu lấy chiếc điện thoại màu bạc đặt trên quầy.

“Không phải hỏng !”. Cô chột dạ nhanh theo Giang Phẩm Hạo đoạt lấy di động của mình.

Chỉ vì Trần Vũ Phong nói sẽ gọi điện cho cô, cô lại vô tình ngây ngốc chờ điện thoại reo lên, lại sợ di động đặt trong túi không nghe thấy chuông, vì thế cô đặt lên trên quầy, bị Giang Phẩm Hạo phá, cô đã thấy rất bối rối.

“Di động vẫn tốt, cẩn thận không bị khách hàng mượn gió bẻ măng lấy đi “.

“Biết ~ “. Cô vòng vo đảo mắt, giọng lác lác. « Phẩm Hạo, buổi tối tôi có việc”.

” Có chuyện gì ? “. Giang Phẩm Hạo nheo mắt hỏi : “Cậu là chủ mà gần đây rất lẩn lộn, không phải đi học thì cũng không chuyên tâm !”.

“Phẩm Hạo, chúng ta tuyển thêm nhân viên không phải tốt sao ?”. Như vậy thời gian của cô có thể được tự do, khi ở nhà không ra cửa hàng được thì có thể không cần ra.

Giống như hôm nay, cô rất muốn ở nhà quẩn luyến chần bồng ám áp, cô một khi đã nói đến tình yêu, sẽ luôn toàn tâm toàn ý trao hết tình cảm, cho nên cô mới thấy trong đoạn tình cảm này thật sự thua lỗ.

“Không cần, chúng ta ở cửa hàng này vẫn đủ, cần gì phải tuyển thêm một người ?”. Giang Phẩm Hạo đối với cửa hàng này như đại thần.

“Nhưng rất nhanh cậu sẽ khai giảng, vẫn nên tuyển thêm một người ! Trước mắt chúng ta cứ tuyển một nhân viên trông cửa hàng, chỉ tạm thời công tác thôi ! Hiện giờ xem như bổ sung nhân viên”. Cô lấy lòng cười.

” Bởi vì giờ tôi vẫn đang nghỉ hè ! Cho nên tôi mới không vội mà tuyển người, hưởng hồ chúng ta chỉ cần học sinh vừa học vừa làm là được, không cần tìm nhân viên chính thức”. Giang Phẩm Hạo ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

” Chỉ cần có nhân viên trông cửa hàng là tốt rồi, nếu họ có thời gian vừa học vừa làm vẫn là công việc chính, tôi không có gì kiến gì hết”. Cô là chủ mà thương lượng là tốt lắm rồi.

“Giai Giai, cậu và Trần Vũ Phong ... “. Giang Phẩm Hạo không nhịn được hỏi.

“Tốt lắm ! “. Cô không chỉ chột dạ, khuôn mặt cũng hồng hào.

Cô rất đẹp, là tiểu cô nương diễm lệ thanh tú, làm cho đàn ông nhìn đều muốn bắt vẻ đẹp ấy trong lòng bàn tay, giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, khiến cho Giang Phẩm Hạo không kiềm chế được muốn làm bạch mã hoàng tử, bảo vệ cô cả đời.

“Anh ta vẫn là chồng trên danh nghĩa của cậu sao?”. Giang Phẩm Hạo hỏi, trong lòng run sợ câu trả lời.

Cô then thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ xấu hổ, chuyện này muốn cô nói thế nào?

Cô không cần phải nói, Giang Phẩm Hạo nhìn biểu tình của cô đã biết tất cả, lòng cậu rất muốn nắm chặt tay, nhưng lại không thể nói thêm điều gì, cậu nghĩ cậu chỉ cần ở bên cô giúp cô an dưỡng tình thương là tốt rồi, nhưng lại không nghĩ bị Trần Vũ Phong nhanh chân đến trước.

“Vậy cậu đã quên những đau đớn Ngụy Thế Kiệt gây ra sao? Cậu muốn Trần Vũ Phong bù đắp những đau đớn thống khổ cô đơn sao?”. Giang Phẩm Hạo thu hồi nhất quán cơn nhả, còn nhìn chăm chú cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần thu lại ánh hồng, thay vào đó một cổ lo lắng: “Tôi không biết, tôi cũng không hiểu chính mình, càng không hiểu anh ấy”.

Cô mờ mịt, rõ ràng muốn kháng cự anh, muốn ly hôn với anh, nhưng lại cố tình xảy ra quan hệ với anh!

Anh nói sẽ vì cô mà bỏ qua những người phụ nữ khác, chuyên tâm đối xử tốt với cô, cô có nên tin tưởng anh không?

Phía sau, điện thoại của cô cuối cùng cũng reo lên.

“Giai Giai ...” Đầu bên kia di động truyền đến giọng nói dịu dàng trầm ấm của Trần Vũ Phong.

Nghe thấy giọng nói Trần Vũ Phong, bên môi cô hé lên ý cười ôn nhu: “Trần Vũ Phong”. Cô nhẹ gọi.

“Anh xin lỗi, tối nay anh lại có hẹn, anh quên mất anh có hẹn ăn tối với phó giám đốc Trần bên ngân hàng Đại Phong”.

Trong lòng cô có chút mất mát nhưng miệng vẫn nói: “Không sao”.

“Vậy em phải cẩn thận, khi nào em sắp tan tầm, anh bảo A Chính đến đón em”. Trầm Vũ Phong sẵn sốc nói.

“Không cần, A Chính ở lại bên cạnh anh, vạn nhất anh uống say sẽ không tốt lắm”.

“Anh lo em một mình tan làm, vạn nhất lại gặp Nguy Thế Kiệt sẽ không tốt lắm!”. Anh cuối cùng từ miệng cô biết tên người kia.

“Không đâu, bằng không em bảo Giang Phẩm Hạo đưa về”. Cô lại lui mà cầu tiến.

“Không được, anh để A Chính đưa em về nhà sau đó lại quay đón, cứ như vậy đi”. Anh bá đạo quyết định hết.

” Dạ “. Cô đành phải đồng ý, sau đó ngắt điện thoại.

Trước kia anh cũng làm việc bận rộn như vậy, đến một tháng cô không gặp được anh lần nào, trước kia tất cả cô đều cho qua, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ tự do tự tại, vì sao bây giờ cô lại cảm thấy trống rỗng bất lực ?

Giang Phẩm Hạo đem biểu tình của cô khi thì vui vẻ, khi thì ưu thương cất hết trong ánh mắt, cậu vốn đang đợi trái tim tổn thương của cô hồi phục, nhưng xem ra cậu đã bỏ lỡ cơ hội rồi.

(Hết chương 7)

[1] tiểu cường: là biệt hiệu của con gián.

8. Chương 08

Chương 8

Sau mấy ngày liên tiếp, Triệu Giai Giai đều không nhìn thấy Trầm Vũ Phong, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Đêm đầu tiên, vì thẹn thùng, ngượng ngùng nên cô không dám ngồi ở phòng khách chờ anh về, vì thế đặc biệt ở trong phòng, lúc rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân anh về nhà nhưng anh lại thủy chung không lên phòng cô, trong lòng buồn bực, nhưng cũng chỉ nghĩ anh đi làm về mệt mỏi.

Sau đến đêm thứ hai, cô vẫn không có dũng khí ở phòng khách chờ anh, vẫn là nghe tiếng bước chân của anh, nhưng bước chân ấy vẫn không tiến đến phòng cô. Cô một lòng chờ anh chuyển bước nhưng chỉ đổi lấy thất vọng sâu sắc.

Anh chưa từng hơn mười một giờ đêm không về nhà, từ sau khi hai người hoan ái, cô rõ ràng có thể cảm nhận được Trầm Vũ Phong rất lạnh nhạt.

Tuy mỗi ngày anh đều gọi điện cho cô, nhưng đều chỉ nói đơn giản hai ba câu, sau lại vội vàng nói phải dự hội nghị đến bất tận.

Cô đúng là ngu ngốc, nghĩ rằng anh vì cô mà buông cả bầy oanh yến, kết quả là sao, cô thực sự lại bị tình yêu làm tổn thương một lần nữa.

Cô có thể lớn tiếng chửi vất anh, nhưng lời đều không nói ra miệng, cô biến thành con rùa rụt đầu, không có dũng khí nói rõ chân tướng, cô chỉ có thể lừa gạt chính mình.

Tâm trạng lơ lửng ở trong cửa hàng, may mắn A Mai có lớp học buổi tối nên nguyện ý ban ngày ở cửa hàng giúp cô, vì thế cô không cần cả ngày phải ở trong cửa hàng.

Lúc trước nhìn những hàng thủ công, những con gấu bông dễ thương, tinh xảo đẹp mắt, tất cả đều khiến cô quên hết ưu phiền, nhưng bây giờ cô rất mong tan làm để trở về nhà.

Điện thoại của cô vang lên, là số lạ, cô nhanh nhận điện thoại “Alô”.

“Giai Giai, mẹ đây”.

Triệu Giai Giai ngẩn người hồi lâu mới nhận ra giọng nói dịu dàng kia là mẹ của Trầm Vũ Phong. “Mẹ ak”. Cô lễ phép gọi.

Từ sau khi lấy Trầm Vũ Phong, cô và bà cũng chỉ gặp nhau có hai lần, cả hai lần đều ở tình huống bắt buộc khi tới Trầm gia ăn cơm.

“Gần đây con và Vũ Phong có chuyện gì không ? Đã lâu không thấy Vũ Phong, cũng không biết tên tiểu tử này bận việc gì nữa?”. Bà Trầm than phiền.

Cô cũng đã một tuần không thấy Trầm Vũ Phong, ngay cả ngày nghỉ cũng không thấy bóng dáng anh. “Mẹ, bọn con vẫn tốt, công ty Vũ Phong bề bộn nhiều việc quá”.

“Giai Giai, buổi tối con rảnh không ? Cùng ta ăn bữa cơm, con cũng biết đấy, ba con công việc cũng bận rộn nhiều, khiến ta cảm thấy rất nhàm chán”.

Triệu Giai Giai hiểu được, bà muốn biết cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Trầm Vũ Phong từ miệng cô, có điều căn bản cô không giống bà, nhưng cô cũng muốn từ miệng bà biết được thêm về quá khứ của Trầm Vũ Phong.

Cô vì một người đàn ông mà biến thành người đàn bà ngu ngốc, nhưng dù sao từ trước tới giờ cô cũng không quá thông minh.

“Con rảnh”. Vì thế cô và bà Trầm đã hẹn gặp nhau ở một nhà hàng Trung Quốc.

Triệu Giai Giai vẫn không cho rằng có gì đặc biệt, từ đầu tóc dài thẳng đến thắt lưng cho đến phong cách ăn mặc đơn giản yêu thích của cô, áo sơ mi trắng và quần jeans cạp trễ.

Bà Trầm vẫn duy trì đúng phong cách phụ nữ hơn năm mươi tuổi, vẫn sang trọng tao nhã toát lên phong thái phu nhân, cả người âu phục hàng hiệu cộng với chuỗi vòng cổ trân châu đủ để cho những kẻ bất cóc mơ ước trăm vạn giá trị.

“Cửa hàng gà cay này thức ăn ngon lắm, con nhất định phải nếm thử”. Bà Trầm thân thiết tiếp đón.

“Mẹ, chỉ có hai người chúng ta, đừng gọi nhiều đồ ăn vậy, ăn không hết được”. Triệu Giai Giai rất muốn coi bà chính là mẹ đẻ mình, nhưng tiếc là vẫn thấy họ có khoảng cách.

“Cũng phải, vừa nãy ta có gọi Vũ Phong nhưng nó nói nó không rảnh”. Bà Trầm thở dài kín đáo.

Bởi vì bà Trầm quen biết ông chủ nhà hàng này nên cho dù họ chỉ đi có hai người, nhà hàng vẫn lịch sự sắp xếp căn phòng này, bởi vậy lúc nói chuyện cũng tránh được không có ai dòm ngó.

Sau đó, bà Trầm gọi hết đồ ăn, sau khi phục vụ đi ra ngoài, bà Trầm mới nói, “Giai Giai, Vũ Phong đối với con thế nào?”.

“Tốt lắm ak”. Triệu Giai Giai ngoài mặt cười nói.

“Đã làm khó dễ con rồi, đều vì ba các con mới để các con không yêu đương đã kết hôn”.

Triệu Giai Giai biết lúc trước Phong Cường rất coi trọng đất của Đông Hưng, bởi vậy Trầm Vũ Phong mới đồng ý kết hôn với cô, nhưng có cái cô vẫn không rõ, con người Trầm Vũ Phong như vậy sao lại có thể ngoan ngoãn nghe lời?

“Mẹ, đừng khó xử, bọn con hai bên đều có lợi cả! Nhưng vì sao Vũ Phong lại đồng ý chuyện kết hôn này?”. Triệu Giai Giai không tin tài ăn nói của mình, sau một lần gặp mặt đã có khả năng thuyết phục Trầm Vũ Phong.

“Đều là do ta ích kỉ!”. Trong mắt bà Trầm ánh lên vẻ bi thương dịu dàng. “Ta quá yêu ba Vũ Phong, cho nên Vũ Phong mới làm theo ý ta, đồng ý hôn sự này, ta hy vọng ba nó có thể vui vẻ, sự nghiệp có thể nâng cao một bước, nhưng tại ta đã làm khổ Vũ Phong, ta thật sự hy vọng Vũ Phong có thể tìm được hạnh phúc”.

” “. Triệu Giai Giai lặng lẽ nghe.

“Lúc trước ta rất yêu ba con, ba con chỉ là thanh niên nghèo, nhưng ta vẫn cung cấp ông ấy mọi thứ vô điều kiện, cũng lấy tập đoàn Phong Cường làm hậu thuẫn cho ông ấy, cuối cùng ta được gả cho ông ấy nhưng người ông ấy yêu lại chính là bạn thanh mai trúc mã, cũng chính là vợ hai mà mọi người đều biết đến”.

Chuyện này Giai Giai cũng nghe chị cả nói qua, đây là bí mật công khai trong giới doanh nghiệp, tổng giám đốc Trầm có vợ cả, vợ hai, vợ cả chính là mẹ Trầm Vũ Phong, còn vợ hai chính là mẹ Trầm Vũ Kỳ, mà tổng giám đốc Trầm trong lòng chỉ yêu vợ hai, cuộc sống hàng ngày chủ yếu đều ở bên vợ hai.

Chính là cô vẫn nghĩ rằng, đây dù sao cũng chỉ là tin đồn, chuyện đồn đại tin được cũng phải giảm hơn nửa chuyện thực, cho nên cô chưa từng khám phá đúng sai chuyện riêng tư này, càng không bao giờ hỏi đến Trầm Vũ Phong. “Mẹ, chuyện tình cảm, vốn rất khó lý giải”. Cô chỉ có thể an ủi khuyên nhủ như vậy.

“Ta chỉ thấy trong lòng luẩn quẩn ! Biết rõ ông ấy không thương ta, ta cũng sớm hạ quyết tâm, lựa chọn ly thân với ông ấy, nhưng ta vẫn luôn luyến tiếc không muốn nhìn tiền đồ ông ấy bị chôn vùi như vậy, không có nhà mẹ đẻ ta trợ giúp, ông ấy căn bản không thể ngồi yên trên ngai vàng tổng giám đốc tập đoàn Phong Cường”. Bà Trầm nói chuyện cũ, trong lòng chua xót, nhưng không có bất kì oán hận lớn.

Triệu Giai Giai nhớ tới Ngụy Thế Kiệt, may mắn cô quyết định nhanh chóng lấy Trầm Vũ Phong, vì vậy mới để bản thân mình không có đường lui, bằng không bây giờ cô nhất định mềm lòng bởi những lời nói ngon ngọt của Ngụy Thế Kiệt, kết cục rất giống hoàn cảnh của bà. “Mẹ, tình yêu vốn làm con người ta trở nên ngu ngốc, nhất là phụ nữ, ai cũng đặt tình yêu nặng hơn tiền tài danh vọng”.

Nghe được Giai Giai nói như vậy, hai mắt bà Trầm sáng lên, giờ đã gặp được cảm giác tri âm, không như chị em bạn tốt của bà chỉ biết mắng bà ngốc, căn bản không có người thấu hiểu tâm tư bà.

“Phải ! Phụ nữ mà ! Yêu một người đàn ông sẽ yêu cả đời ! Là tính ích kỉ của ta, ta vì lấy lòng ba con, mới bảo Vũ Phong đồng ý hôn sự này”.

“Nhìn không ra con người Vũ Phong thật hiếu thuận”. Triệu Giai Giai cười cười.

“Nó là đứa trẻ tốt, mẹ con ta xem như sống nương tựa vào nhau, nó biết nỗi khổ của ta cho nên từ nhỏ đặc biệt cố gắng, nó vẫn hy vọng để ba nó nhìn nó bằng cặp mắt khác xưa, càng không muốn thất bại trước anh nó”.

Cô chưa bao giờ hiểu Trầm Vũ Phong, hóa ra anh lớn lên trong gia đình không toàn vẹn như vậy, khó trách tình cảm của anh luôn có cái nhìn đầy sai lệch.

Cô tương đối hạnh phúc, có ba mẹ yêu thương nhau, khiến cô cũng hiểu được tình cảm chung thủy và thành tâm là thế nào, bất đồng trong hoàn cảnh trưởng thành đã tạo nên bất đồng trong tình cảm của họ.

“Mẹ, Vũ Phong lúc này vẫn sống theo kỳ vọng của mẹ, anh bây giờ rất thành công nha ! Mỗi ngày anh đều bận rộn, đến con mấy ngày nay cũng không thấy được bóng dáng anh”. Cô không phải oán giận nhưng lời nói cứ vậy mà xuất ra.

“Giai Giai, ta không biết nên nói như thế nào, rõ ràng hôn nhân của ta không hạnh phúc, ta cũng không nên khiến Vũ Phong giống ta như vậy”. Bà Trầm vươn tay cầm bàn tay trái của Giai Giai. « Nếu hôn nhân của con và Vũ Phong là đau khổ, hai con cứ nói ly hôn, ta sẽ toàn lực hỗ trợ».

Cuối cùng Triệu Giai Giai cũng hiểu được mục đích hôm nay bà tìm cô ăn cơm.

Bà Trầm cố gắng bù đắp tổn thất bà đã gây ra, xem có thể làm Trầm Vũ Phong thoát ly khỏi lợi ích hôn nhân này, một lần nữa được tự do, sau đó đi tìm hạnh phúc của anh.

“Mẹ, mẹ muốn ly hôn không?”. Triệu Giai Giai thiết tình hỏi.

“Chắc có! Chẳng qua ta không đủ dũng khí, dù sao cũng không phải người bình thường, sau lưng ta phải mang theo rất nhiều ánh mắt bàn tán mọi người, huống hồ tuổi ta đã già, muốn thì cách đây hai mươi năm trước đã phải làm rồi”. Bà Trầm không đủ dũng khí ly hôn, cho nên mới đem hy vọng ký thác lên người Trầm Vũ Phong, để xem con trai của bà có dũng khí này không.

“Mẹ, vậy những lời này mẹ đã nói với Vũ Phong chưa?”. Triệu Giai Giai thử hỏi lần nữa.

“Mấy ngày hôm trước ta đã đề cập qua với nó, nó chưa nói gì, chỉ nói nó sẽ suy nghĩ cẩn thận”.

Đây là những gì anh muốn nói rõ ràng sau khi quyết định sao? Cho nên mấy ngày nay, anh mới không quan tâm đến cô? “Mẹ, hôm nay con rất vui cùng ăn cơm với mẹ, con cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận”.

“Bên ngoài mọi người nói Vũ Phong kẻ trăng hoa có tiếng, kỳ thực nó thấy ba nó và ta như vậy, trong lòng không có cảm giác an toàn, cho nên mới trải qua hết mối quan hệ này đến mối quan hệ khác, thằng bé thật đáng thương, ta thật sự hy vọng nó có thể sống với người con gái nó yêu nhất”. Bà Trầm nói tình cảm.

Triệu Giai Giai trong lòng quặn đau, nếu bà Trầm yêu thương Trầm Vũ Phong như vậy, sao lúc trước còn khổ sở ép Trầm Vũ Phong chấp nhận hiệp ước hôn nhân này?

Sau tất cả, đến hôm nay lại muốn ép cô phải rời bỏ Trầm Vũ Phong sao? “Mẹ, vậy mẹ hy vọng con phải làm gì? Ly hôn với Vũ Phong sao?”.

“Nếu hai đứa yêu nhau, ta đương nhiên không bảo con phải ly hôn với Vũ Phong, nếu con và Vũ Phong chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, ta nghĩ không cần duy trì cái thanh danh ấy nữa”. Bà Trầm vẫn nói làm người ta thật cảm động, hoàn toàn nghe không thấy điều gì xấu trên khuôn mặt bà.

“Nhưng Đông Hưng của con vẫn cần viện trợ Phong Cường, con không thể ly hôn với Vũ Phong trong thời gian này”. Triệu Giai Giai không quên lời ba cô đã nói, tài chính đã có chỗ hỏng.

“Ta nghĩ đã thông rồi, lúc trước ta không nên vì lấy lòng ba Vũ Phong mà bắt buộc Vũ Phong miễn cưỡng cuộc hôn nhân này, đến cả một câu oán giận Vũ Phong cũng không có nói, ta là mẹ nhìn thật sự rất đau lòng”. Bà Trầm tiếp tục than thở.

” “. Triệu Giai Giai lặng lẽ rút khỏi bàn tay bà, trong lòng nặng trĩu không biết nên nói cái gì, có lẽ kinh nghiệm sống của cô vẫn chưa đủ, những lúc tình hình thế này vẫn không biết ứng phó thế nào.

“Nếu con và Vũ Phong ly hôn, ta cam đoan nhất định sẽ theo thỏa thuận trước khi kết hôn, Phong Cường và Đông Hưng tiếp tục hợp tác, cho đến khi hoàn thành dự án phát triển này, ta cũng sẽ cung cấp cho con nhiều bảo trợ khác”. Bà Trầm rút tay khỏi mặt bàn, bên môi hé ra ý cười chua xót.

“Con hiểu, mẹ là bù đắp tổn thương cho Vũ Phong”. Còn tổn thương của cô, có ai bù đắp đây? Triệu Giai Giai không thể suy nghĩ sâu xa hơn, cuối cùng cô phải quyết định thế nào?

” Sau khi nó kết hôn liền chuyển ra ngoài, ta trước giờ vẫn không rõ, cho đến gần đây mới phát hiện con trai duy nhất đã cách mình rất xa, đã hai tháng ta không nhìn thấy nó, nó không phải rất hận ta chứ? Cho nên cố ý muốn trốn tránh ra? Ta cũng không phải cố ý gây đau khổ cho nó”. Trong lời nói của bà có chút lộn xộn, nước mắt cũng theo khóe mắt chảy xuống.

Triệu Giai Giai đưa giấy ăn cho bà, bữa cơm này có ý nghĩa lớn nhất chính là bà Trầm đã thể hiện rõ trái tim người làm mẹ, muốn tìm lại những cái đã mất cho con, muốn con thoát khỏi cuộc hiệp ước hôn nhân này, hơn nữa còn muốn nhận được sự tha thứ của con.

Còn cô thì sao?

Cô xứng đáng để trái tim mình vĩnh viễn chìm đắm không thể thoát khỏi mười tám tầng địa ngục sao?

(cont)

Đã liên tiếp một tuần, công việc làm không ngừng nghỉ đến hơn mười sáu tiếng một ngày, ngay trong rạng sáng đêm nay, khi đồng hồ điểm mười hai giờ, Trầm Vũ Phong đã đập cửa vào nhà.

Vì bắt tay thúc đẩy công việc vượt mức tiến độ hoàn thành, vì mười ngày nghỉ kế tiếp sắp tới, Trầm Vũ Phong như có sức mạnh mãnh thú, tốc lực hoàn thành cho kịp.

Mỗi ngày anh đi làm về, đều đến trước cửa phòng cô, nhìn cánh cửa hé ra ánh đèn sáng, anh cố nhin tất cả suy nghĩ nhớ mong không đến gặp cô.

Gần đây, do sợ quấy rầy giấc ngủ của cô, lý do thứ hai là sợ nếu thấy cô, anh nhất định không kiềm chế được muốn cùng cô mây mưa triền miên không ngừng.

Huống hồ, nếu cô còn chưa ngủ, nghe thấy âm thanh anh về nhà, đã ra ngoài mở cửa, cho nên anh kết luận cô đang ngủ, nghĩ vậy mới không đánh thức cô.

Nhưng đêm nay khác hoàn toàn !

Anh đi vào cửa phòng cô, kế bên bóng tối dày đặc, anh chuyển động nắm tay, cửa phòng mở ra, trong phòng tối như mực không có bóng dáng cô.

“Giai Giai”. Anh gọi nhỏ một tiếng.

Không gian yên tĩnh, không ai trả lời anh, anh cảm thấy bất an, tim nặng trĩu như bị ai bóp mạnh, anh vội vàng trở lại phòng mình.

Tuy rằng không gian vẫn tối đen, nhưng từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, anh vẫn thấy rõ bóng người nằm cuộn mình trong bóng tối trên chiếc giường của anh kia, lúc đó anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh mở đèn giường bên cạnh, rón rén đi đến cạnh giường, anh mỉm cười, cô nhất định có linh cảm đêm nay anh muốn tìm cô, liền tự động xuất hiện trên giường anh.

Anh ngồi bên mép giường, lẳng lặng nhìn dung nhan cô lúc ngủ, cô thật ngọt ngào, tình yêu không thể nói đạo lý gì, vì vậy mà cô đã đóng cửa trái tim mình rất lâu không cho anh chạm vào.

Anh khẽ vuốt ve trán cô, cô dường như cảm thấy cái đụng chạm nhẹ nhàng của anh mà mấp máy mí mắt rồi dần mở ra.

“Hi, tiểu mỹ nhân của anh, sao em lại ngủ ở đây ?”.

Giọng nói anh mềm mại, một chút cũng không thấy đáng điệu muốn xa lánh của anh.

“Hi, đại soái ca của em, em đang đợi anh về”. Cô hí nửa mắt nói.

Anh nghiêng đầu, hít ngửi quanh cổ cô tựa như chó con. “Em thật thơm, đã tắm rồi ah ?”.

Cô vẫn lười biếng nằm trên giường. “Có, vừa tắm qua”.

“Vậy em đợi anh, anh cũng đi tắm rửa, anh cũng muốn thơm ngào ngạt giống em”.

“Dạ”. Cô cười lên tiếng, sau đó nhìn anh xoay người đi vào phòng tắm.

Cô đã phải cam đảm lắm mới có thể nằm ở đây, rõ ràng cô đã nghe tiếng bước chân anh vào phòng, nhưng chỉ có thể kiềm lại hoảng hốt, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Cô rất sợ anh lên tiếng đuổi cô xuống giường, may mắn là không, trong lời nói của anh vẫn dịu dàng như vậy, khi anh mỉm cười vẫn làm điên đảo trái tim cô.

Bất luận anh yêu hay không yêu cô, ít nhất anh chưa bao giờ bạc đãi cô, thậm chí anh còn tận tình chăm sóc cô.

Ngược lại cô đã không hết lòng tuân thủ hứa hẹn trước khi kết hôn, dám làm náo loạn chuyện anh và bạn gái ở bên ngoài, chạy về nhà mẹ đẻ nhiều ngày, anh chẳng những không trách cứ cô mà còn thanh toán những khoản nợ từ những lỗ hổng tài chính của tập đoàn xây dựng Đông Hưng.

Trải qua buổi nói chuyện với bà Trầm, cô hiểu được nguyên nhân anh không tin tưởng tình yêu là do hoàn cảnh trưởng thành gây nên tổn thương đó.

Cô đau lòng cho anh, cho dù mấy ngày nay anh đối với cô hờ hững, nhưng cô cũng không dám trách cứ anh, từ đầu đến cuối đều là cô lợi dụng anh.

Lợi dụng anh để quên Ngụy Thế Kiệt, lợi dụng anh để bắt đầu cuộc sống mới cho bản thân, càng lợi dụng anh để nắm giữ vốn tài chính khổng lồ.

Cô càng nghĩ, càng thấy thực tế anh không nhận được gì từ cuộc hôn nhân này cả ! Ngược lại còn phải khôn khéo giữ gìn cuộc hôn nhân này.

Cô nên để anh tự do, cũng như lời nói của mẹ anh, anh đã đủ đáng thương rồi, anh nên đi tìm kiếm hạnh phúc của chính mình.

Anh hiểu rõ không? Khi nào anh muốn ly hôn với cô ? Cô không nên làm anh phải khó xử, có lẽ cô nên chủ động đề nghị mới đúng.

Cô đã đánh mất trái tim mình, giờ chính cô phải tìm trái tim mình trở về, đây sẽ là lần cuối cùng ngủ trên giường anh, cô phải trân trọng cơ hội quý giá này.

Lúc này, cô nằm trên giường, nhìn anh cả người lấm tấm giọt nước, nửa người dưới anh chỉ quấn khăn tắm, da thịt sồi sục phía trên làm cô không kiềm chế được ngồi dậy trên giường.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hai người ngưng nhìn, như một vực sâu, thật sâu, cứ thế đi vào.

“Giai Giai, anh rất nhớ em ...”. Anh dừng lại hôn bên gáy cô, lời nói nỉ non dừng lại bên tai cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngẩng lên, cảm thụ niềm vui anh mang đến cho cô. “Em cũng rất nhớ anh ...”. Nghĩ đến lòng của cô rất đau, rất đau.

Anh hôn lên môi cô, đã nhiều ngày không gặp, anh mang toàn bộ nhớ nhung đặt hết lên nụ hôn nồng nhiệt lúc này khiến cô cũng nhiệt tình đáp lại anh.

Đêm nay rất đẹp, rất lãng mạn.

Anh ở trên thân thể cô làm ma pháp, cô ở dưới người anh chiêm yêu thuật, cơ thể hai người rất hòa hợp.

Đêm nay, là đêm dịu dàng, đầy hấp dẫn.

*

Sáng sớm Trầm Vũ Phong tỉnh lại, mới phát hiện người bên cạnh đã không ở trên giường.

Tuần qua anh thật sự rất mệt mỏi, tối hôm qua thả lỏng tâm tình, hơn nữa cùng cô hoan ái hai lần, khiến anh dường như nhắm mắt lại liền tiến vào trong giấc ngủ thâm trầm.

Anh gỡ mái tóc rối bù của mình, tìm quần áo mặc vào.

Sau đó ra khỏi phòng, đi vào phòng khách. Ánh mắt khẽ lướt qua, phòng trống không, cô không phải về rút về phòng mình để ngủ chứ ?

Cuối cùng tầm mắt anh dừng lại trên bàn ăn, bị thu hút vào trang giấy khổ A4.

Đây là bản thỏa thuận ly hôn, trong đó bên lập bản nữ đã kí tên lên : Triệu Giai Giai.

Anh nhìn kĩ tờ giấy, sắc mặt trở nên dữ tợn vô cùng, đây là sao ?

Tối hôm qua không phải rất hoàn hảo sao? Một lần cô chủ động dịu dàng làm anh nghĩ cô đã yêu anh, cô đã quên nỗi đau mà Ngụy Thế Kiệt đã gây cho mình !

Đây rốt cuộc là vì sao ?

“Triệu ~ Giai ~ Giai”. Anh giận dữ hét lớn.

Đồng thời, cửa lớn mở ra, đứng ngoài cửa Triệu Giai Giai nghe thấy tiếng anh quát, toàn bộ da đầu run lên.

Anh thấy thân ảnh cô đứng ở ngoài cửa, đưa tay ném đơn ly hôn lên bàn, sau đi lên phía trước, nhanh nắm chặt cổ tay cô, “Anh nghĩ em lại bỏ nhà ra ngoài !”. Anh vừa sợ lại không biết phải làm sao.

“Em chỉ ra ngoài mua bữa sáng”. Cô giơ túi trên tay lên.

Hôm nay là cuối tuần, cô không chắc chắn anh có thể tăng ca hay không, nhưng vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng, cho dù cô không nói một lời mà rời đi, anh vẫn có cách tìm được cô.

Vì thế cô sớm rời giường trước anh, cố làm dịu đi cảm xúc chính mình, còn đơn ly hôn kia cô không kịp cất đi, bởi vì cô vội vàng đi xuống lầu tiếp khách.

“Vậy em có thể nói cho anh biết, thỏa thuận ly hôn trên bàn kia là thế nào ? “. Anh hoàn toàn không rõ ràng mọi chuyện.

“Trầm Vũ Phong, anh nói chuyện nhất định phải lớn tiếng vậy sao? Khó trách Giai Giai ầm ĩ muốn ly hôn với anh”. Mở miệng nói là Triệu Phương Phương, cũng là khách mà Triệu Giai Giai vội vàng đi xuống lầu tiếp.

Trầm Vũ Phong lúc này mới phát hiện người ở sau lưng Triệu Giai Giai. “Cô....”.

“Chị cả, tí nữa nói sau”. Triệu Giai Giai kéo tay chị cả vào nhà, sau đó đóng cửa.

Trầm Vũ Phong đi đến sofa ngồi xuống, không biết chị em Triệu gia đến rốt cuộc muốn làm cái gì ?

Triệu Giai Giai đặt bữa sáng lên bàn, đưa một phần cho Trầm Vũ Phong, một phần cho chị, sau đó mới ngồi lên ghế sofa cạnh chị, đối diện với Trầm Vũ Phong.

“Giai Giai, em có thể nói sao đây ?”. Trầm Vũ Phong cố gắng kìm hãm lửa giận, anh nhìn bữa sáng không có cảm giác ngon miệng.

“Để tôi nói”. Triệu Phương Phương mở nắp cốc trà sữa, dùng lực hút một hơi mạnh.

Trầm Vũ Phong thông dong cắn miếng bánh sandwich, cố ý không thèm xĩa đến Triệu Giai Giai, sau đó anh chờ, chờ Triệu Phương Phương nói.

Uống một ngụm lớn trà sữa, Triệu Phương Phương ngẩng cao đầu nói : “Đêm qua, khoảng tầm mười giờ đêm, Giai Giai gọi điện thoại cho tôi, nói mẹ của anh tìm nó ăn cơm nói chuyện”.

Trầm Vũ Phong nhíu mày, “Tôi biết, mẹ tôi có hỏi qua tôi, nhưng lúc đó tôi không rảnh”.

“Anh biết mẹ anh hẹn Giai Giai ăn cơm ? Vậy anh có biết mẹ anh và Giai Giai đã nói chuyện gì không ?”.

Triệu Phương Phương rất bình tĩnh, đây là cô thay Giai Giai đến nói rõ nguyên nhân, bởi vì Giai Giai một khi đã dính vào chuyện này, chỉ biết trốn tránh, căn bản không thể nói rõ ràng vấn đề này.

Đúng vậy, tính muốn làm rùa Triệu Giai Giai bây giờ chỉ có thể dùng biện pháp mạnh để bình thần cảm xúc chính mình.

“Không biết”. Trầm Vũ Phong lắc đầu.

” Anh đường đường là nam tử hán, cũng là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Phong Cường, sao dám làm không dám nhận ?”. Triệu Phương nói thẳng, vì em gái, cô hoàn toàn không muốn quanh co lòng vòng.

“Phương Phương, cô có ý gì ? Có chuyện gì cô cứ việc nói thẳng”. Muốn anh gọi người so với anh còn nhỏ vài tuổi Triệu Phương Phương này một tiếng chị, anh làm không được, trừ khi thật cần thiết, nếu không anh đều trực tiếp gọi tên.

“Được, tôi nói thẳng !Mẹ anh rất thương anh, vì muốn bồi thường cho anh, cho nên bà ấy hy vọng Giai Giai có thể chấp nhận ly hôn với anh, để cho anh được tự do, cho anh có thể theo đuổi những người phụ nữ anh yêu thích”.

Nghe thế, lông mày Trầm Vũ Phong nhíu lại. “Mẹ tôi muốn tôi và Giai Giai ly hôn ?”.

“Đúng vậy, mẹ anh cho rằng bà ấy ép anh kết hôn với Giai Giai, khiến anh không vui vẻ, thậm chí hận bà ấy, cho nên bà ấy hy vọng có thể đủ đáp những sai lầm bà ấy đã gây ra, cách tốt nhất là khôi phục tình trạng độc thân cho anh”. Triệu Phương Phương cẩn thận nhìn chằm chằm khuôn mặt Trầm Vũ Phong, muốn phỏng đoán rốt cuộc anh ta có biết chuyện này không.

Lúc này, sắc mặt Trầm Vũ Phong rất khó coi, lại không hiểu tức giận hay không. “Tôi không hề biết mẹ đã nói điều này với Giai Giai, huống hồ cho tới bây giờ tôi chưa nghĩ đến chuyện ly hôn với Giai Giai”.

“Thật không ? Anh không có ý đó, vậy sao cả một tuần đều không quan tâm đến Giai Giai chúng tôi”. Triệu Phương Phương rất nghi ngờ.

“Tôi bận rộn nhiều công việc !”. Anh đưa ra lý do.

“Một chút bận rộn công việc chỉ là cái cớ, anh muốn ly hôn thì cứ thoải mái nói ra, cần gì phải thông qua miệng mẹ anh, tôi gọi Giai Giai lên mạng tải giấy chứng nhận ly hôn, điền vào chỗ trống của tờ đơn ly hôn, tôi sẽ chịu trách nhiệm chứng nhận cho hai người”.

Triệu Giai Giai ăn miếng bánh sandwich, uống trà sữa, cô không dám nhìn Trầm Vũ Phong, vẫn kiên định mà cúi đầu.

Trầm Vũ Phong đại khái hiểu hết chân tướng, anh đứng lên, đi vào thư phòng, khi đi ra trên tay cầm một thứ, anh đi đến trước mặt Triệu Giai Giai, một chân nửa quỳ trước mặt cô. “Giai Giai, đây là vé máy bay đi Nhật Bản, anh không ngừng cố gắng làm việc, vì mười ngày nghỉ tới này sẽ đưa em ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật”. Anh đặt vé máy bay vào tay Triệu Giai Giai.

Triệu Giai Giai vừa thấy ngày xuất phát bay, giật mình nói. “Ngày mai bay?”.

“Phải, anh vốn tính hôm nay nói cho em, cho em một bất ngờ, không nghĩ mới sáng sớm nghênh đón anh là bản thỏa thuận ly hôn này!”. Anh bất đắc dĩ cười khổ, lúc này anh thiếu chút nữa bị dọa đến suy kiệt tim.

“Vậy mẹ anh đâu?”. Triệu Giai Giai khó hiểu, sự tình vì sao chuyển biến lớn như vậy?

“Anh không biết vì sao mẹ đột nhiên nói những lời đó với em, anh sẽ nói rõ ràng với mẹ, mà nếu anh muốn ly hôn với em, cần gì phải đưa em xuất ngoại đi chơi đây?”.

Triệu Phương Phương không xen vào, nhìn kỹ thời điểm có sự thay đổi bất ngờ này.

“Vậy cả tuần qua sao anh không thêm để ý đến em? Em tưởng anh muốn ly hôn”.

“Anh vội vàng hoàn thành công việc, như vậy mới có ngày nghỉ đưa em đi chơi! Mà không phải ngày nào anh cũng gọi điện cho em sao!”. Anh kiên nhẫn giải thích lần nữa.

Mỗi lần gọi điện cũng không quá một phút, như thế chỉ để ứng phó với cô, cô vẫn không nhận được thâm oán thán trong lòng, “Cho dù anh có việc, tối nào anh cũng về nhà, vì sao không đến phòng em?”. Cô như là oán phụ oán giận trong chốn thâm cung.

“Anh nghĩ em đang ngủ! Cho nên không dám làm âm ỹ đến em, nếu em chưa ngủ, biết anh về, vậy sao em không ra mở cửa?”. Anh dịu dàng hỏi.

“Em ... em nghĩ anh không muốn thấy em”. Cô cũng bật cười.

“Đợi chút ...”. Triệu Phương Phương đứng lên, liền đi đến giữa Triệu Giai Giai và Trầm Vũ Phong, Trầm Vũ Phong bất đắc dĩ đứng dậy.

“Cho nên ý của anh là chỉ là chuyện hiểu lầm ?”. Triệu Phương Phương quay sang hỏi Trầm Vũ Phong.

“Tôi nên nói trước kế hoạch của mình cho Triệu Giai Giai, như vậy cô ấy sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy. Tôi vốn tưởng đem đến bất ngờ, cho nên mới giấu cô ấy”. Trầm Vũ Phong thật phiền lòng, không nghĩ ở giữa mẹ lại đến làm rối chuyện.

“Ý anh là, anh và Giai Giai tình cảm vẫn tốt đẹp ?”. Triệu Phương Phương vẻ mặt không tin.

“Đương nhiên, chúng tôi là vợ chồng, cô dựa vào cái gì cho rằng tôi và Giai Giai tình cảm không tốt !”. Trầm Vũ Phong nói đúng lý hợp tình.

Triệu Giai Giai hiểu ý chị cả, Trầm Vũ Phong đối với phụ nữ luôn phong lưu chuyện xấu, khắp nơi đều khiến cô không có cảm giác an toàn, huống hồ cô vẫn còn cảm giác bị thăm chuyện tình cảm quá khứ.

“Em ... em không biết”. Triệu Giai Giai có vẻ bất lực.

“Vậy em có muốn ly hôn với anh ta không ?”. Triệu Phương sầm vai cổ vấn bên cạnh.

“Em ... em không biết”. Triệu Giai Giai vẫn rất mờ mịt.

” Đủ rồi “. Trầm Vũ Phong một tay kéo Triệu Giai Giai sang người anh. “Phương Phương, tôi kính cô là chị của Giai Giai, nhưng hy vọng cô không nên châm ngòi tình cảm vợ chồng chúng tôi, nếu không tôi sẽ mời cô ra khỏi nhà ngay”.

“Trầm Vũ Phong, anh thật buồn cười, không phải tiếng tăm bên ngoài của anh khiến Giai Giai luôn có cảm giác không an toàn sao? Nếu lúc trước không phải đất đai của Đông Hưng chúng tôi, lẽ nào anh quyết định lấy Giai Giai sao ? ». Triệu Phương Phương hừ lạnh. « Còn dám đổ lỗi lên đầu tôi !”.

“Ngược lại, Giai Giai cũng vì muốn chạy trốn Ngụy Thế Kiệt, cũng là coi trọng tập đoàn tài chính Phong Cường mới gả cho tôi !”. Trầm Vũ Phong giữ chặt tay Triệu Giai Giai, không cho cô lùi bước. “Nhưng trải qua mấy tháng ở chung, chúng tôi phát hiện rất phù hợp với nhau, cũng rất thích đối phương, cho dù lúc trước động cơ không tốt, vì sao chúng tôi không thể cùng nhau vui vẻ hạnh phúc ?”.

Triệu Phương Phương bị Trầm Vũ Phong nói thuyết phục, gật đầu đồng ý. “Nếu anh đối với Giai Giai nghiêm túc, tôi đương nhiên vui vẻ tác thành, nhưng nếu tôi phát hiện anh đối với Giai Giai chỉ là cảm giác nhất thời mới mẻ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh”.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương Giai Giai”.

“Giai Giai, chị đi đây, em phải suy nghĩ cẩn thận, nếu em muốn ly hôn, chị vẫn sẽ làm chứng cho em”. Triệu Phương Phương vỗ vai em gái, sau đó đi khỏi nhà Trầm Vũ Phong.

Triệu Giai Giai nhìn hai vé máy bay đến Nhật Bản, có niềm vui bất ngờ ngọt ngào.

“Giai Giai ...”. Anh dừng lại ôm thắt lưng cô. “Anh không biết nên nói cam kết thế nào với em, nhưng mong em cho hai chúng ta một cơ hội”.

Cô khẽ gật đầu. “Nhưng mẹ anh ... “.

“Anh sẽ nói với mẹ, nói em chính là người phụ nữ anh yêu nhất”. Anh hôn lên môi cô, một nụ hôn sâu lãng mạn, một nụ hôn làm cho cô không thể cự tuyệt.

Mà cô ! Rõ ràng tối hôm qua tâm tình cũng rất quyết liệt, hạ quyết tâm cùng anh một đêm cuối cùng, không nghĩ tới giờ cô vẫn mềm lòng, vừa thấy anh, mọi thứ cô kiên trì đều quên hết.

Sao cô có thể dễ dàng bị vài ba từ hai câu của anh thuyết phục ?

Cô nghĩ lần này cô không thể tự kiềm chế mà rơi vào tình yêu. “Anh đừng lừa dối em, trăm ngàn lần anh đừng lừa dối em ...”. Cô chỉ có thể thì thầm vào tai anh nói những lời như vậy.

“Anh vĩnh viễn không lừa dối em”. Anh một mực đảm bảo. “Hãy tin anh ! “.

(Hết chương 8)

9. Chương 09

Chương 9

Nửa đêm có tiếng điện thoại di động, âm thanh vang lên làm người khác bực mình vì mất ngủ.

Triệu Giai Giai đánh thức Trầm Vũ Phong, trong lòng đột nhiên dự cảm có chuyện xấu.

“Không có việc gì, em tiếp tục ngủ đi”. Trầm Vũ Phong một tay vỗ nhẹ hai má cô, một tay với lấy di động trên chiếc bàn cạnh giường. Trong lòng khó chịu, làm sao anh lại quên không tắt di động.

Vốn định trực tiếp tắt đi, nhưng nghĩ vẫn nên nhìn qua hiển thị người gọi, người biết số điện thoại này của anh cũng không nhiều.

Hiển thị người gọi là Phương Mỹ Vân, dựa vào nguyên tắc theo chiều hướng tốt, anh vẫn nên cho Phương Mỹ Vân một cơ hội, vì thế anh ngồi dậy, ấn nút nhận điện, cầm di động đi xuống giường.

“Alô”. Anh đi đến cạnh cửa, hạ thấp giọng, cố gắng không đánh thức giấc ngủ của cô, bởi vì sáng mai năm giờ họ còn phải ra sân bay.

Nhiệt độ cơ thể của anh vừa rời khỏi thân thể của cô, cô vẫn tỉnh, chẳng qua cô liên tục không động đây, là để đôi tai lắng nghe giọng anh.

“Vũ Phong ...”. Microphone truyền đến tiếng Phương Mỹ Vân yếu ớt, âm thanh khàn khàn.

“Cô có biết bây giờ là mấy giờ không?”. Anh hạ thấp giọng, trong lòng tràn đầy lửa giận.

“Em sắp chết ... em chỉ muốn nói ... em rất yêu anh ... “. Lời nói Phương Mỹ Vân đứt quãng, như trôi nổi giữa không trung không hề có thật.

“Cô đừng lấy cái chết uy hiếp tôi!”. Khi chia tay, anh đã cho Phương Mỹ Vân không ít tiền, hơn nữa giúp cô ta sắp xếp công việc, Phương Mỹ Vân đều không phản đối.

” Em không uy hiếp anh ... nhưng vì ... không có anh ... em rất đau khổ ...”. Phương Mỹ Vân ho khan, ho lại ho như rất đau khổ.

“Cô rốt cuộc muốn làm gì?”. Chưa bao giờ phụ nữ vì anh mà tìm đến cái chết, ngay từ đầu nam nữ hoan ái, anh đã nói rõ quy tắc bất thành văn của trò chơi.

” Em hỏa thiêu ... sau khi em chết ... hãy đem tro cốt của em rắc xuống biển ...”. Lại một trận ho kịch liệt đến, ho khiến Phương Mỹ Vân không thể tiếp tục nói.

“Cô chờ tôi, tôi lập tức tìm người đến”. Anh cắt ngang câu nói của Phương Mỹ Vân, ngay lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Uông, anh tất nhiên không ngốc mà tự mình đi xử lý.

Điện thoại kết nối, anh vội vàng hạ lệnh, ” Lập tức đến nhà Phương Mỹ Vân, đồng thời gọi điện thoại báo cảnh sát, cô ta hình như hỏa thiêu tự sát, xem tình hình thế nào rồi lập tức gọi điện cho tôi !”.

Hạ lệnh xong, anh ngắt di động mới phát hiện Triệu Giai Giai đã ngồi dậy trên giường.

“Sao lại thế này?”. Triệu Giai Giai lo lắng hỏi, cô nghe thấy hai chữ tự sát đã vô cùng kinh hoàng.

Trầm Vũ Phong không thể dối cô, nếu nói dối lại sợ cô hiểu lầm, “Phương Mỹ Vân vừa gọi tới, nói cô ta tự sát, anh cũng không biết là thật hay giả nên vừa gọi trợ lý Uông đến xem”.

Nghe thế, cơ thể cô trở nên run lạnh, lúc trước cô vì Ngụy Thế Kiệt, cũng đã từng có vài ý nghĩ hành động luẩn quẩn, cũng may có chị cả và chị hai quan tâm giúp đỡ vượt qua.

Cô nhớ đến cô thư ký xinh đẹp kia, đã từng ở văn phòng nảy sinh những hành động thân mật với Trầm Vũ Phong.

“Giai Giai, cô ta chắc không có việc gì”. Anh đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Một cơn buồn nôn dâng lên từ dạ dày, cô lấy tay che miệng, chạy nhanh xuống giường, đi vào phòng tắm, cúi xuống bồn cầu nôn mửa.

“Giai Giai”. Trầm Vũ Phong cũng chạy nhanh vào phòng tắm. “Em sao vậy?”. Anh chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, giúp cô nôn hết.

Thức ăn trong bụng cô vốn đã tiêu hóa hết, cô nôn ra chỉ có nước – một đồng nước chua.

“Em không sao”. Nôn hết, cô rửa miệng dưới vòi nước, súc nước sạch sẽ.

“Em sắc mặt rất khó coi”. Anh muốn đỡ vai cô, nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Anh đừng chạm vào em”. Cô nghiêng người lao đảo đi ra phòng tắm, đến bên mép giường ngồi xuống.

“Giai Giai, Phương Mỹ Vân không có việc gì”. Anh đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, không nghĩ màn anh khiêu khích Phương Mỹ Vân bị cô bắt gặp lại có lực sát thương lớn đến vậy.

Cô quyết liệt lắc đầu.

“Anh rót cốc nước ấm cho em”. Sau đó, anh ra khỏi phòng rồi lại vào, trong tay cầm cốc nước ấm, ân cần đưa cho cô.

Cô uống xong cốc nước, làn nước ấm chảy xuống dạ dày, trong lòng cũng thấy tốt hơn nhiều, lúc này cô mới từ từ mở miệng. “Chẳng may nếu thư kí Phương chết, em không phải là người đầu sỏ gây nên sao ? Ngày đó nếu không phải em xông vào văn phòng, anh và thư kí Phương sẽ không chia tay, thư kí Phương cũng không đi đến nỗi tuyệt vọng thế này”. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô chợt tái nhợt, mười ngón tay ôm quanh ngực.

“Không phải lỗi của em, em sao lại nhận hết tội về mình ? Trước đó, anh đã sớm đưa ra chuyện chia tay với thư kí Phương, cô ta vì không chịu nổi anh lãnh đạm, cho nên hôm đó mới ở trong văn phòng liều lĩnh dụ dỗ anh”. Anh rất lo lắng, vất vả lắm mới hào hoàn quan hệ với cô, anh không muốn chuyện này lại làm hỏng.

“Thật không? Cô ấy liều lĩnh dụ dỗ anh, thực tế cô ấy rất đau khổ yêu anh!”.

“Cô ta yêu anh thì sao? Anh không yêu cô ta! Em không thấy ngày đó anh vẫn ăn mặc rất chỉnh tề sao? Anh cố ý muốn cho cô ta biết khó mà lui, cho dù không có sự xuất hiện của em, ngày đó anh cũng sẽ làm cho cô ta hết hy vọng”. Anh rất muốn ôm cô, nhưng nhìn bộ dạng muốn tránh né anh của cô, anh chỉ có thể im lặng lo lắng.

“Chờ trợ lý Uông gọi điện rồi nói sau!”. Cô cúi đầu, không chịu nhìn anh.

“Sao cô ta lại lấy cái chết uy hiếp anh! Anh đã sớm nói qua với cô ta, anh và cô ta không thích hợp, cô ta muốn chơi đùa, anh có thể cho, nhưng cô ta muốn vị trí Trầm phu nhân, quả thực là điều rất vô lý”. Anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô, trong tay giữ chặt điện thoại.

Bầu không khí đột nhiên lạnh lẽo, thời gian trôi qua từng giây trong sự im lặng, cho đến khi tiếng chuông điện thoại phá tan không gian yên tĩnh, cũng làm cho tim cô đột nhiên đập mạnh.

Trầm Vũ Phong nhanh tay tiếp điện thoại, “Uh...Được...tôi biết rồi, anh ở lại bệnh viện, gọi cho tôi bất cứ lúc nào, trợ lý Uông, làm phiền anh”.

Thấy anh ngắt điện thoại, cô mới vội hỏi, “Thư kí Phương có sao không?”.

“Cô ta quả thực hỏa thiêu, may mắn phát hiện sớm, bây giờ cô ta đang cấp cứu”. Sắc mặt anh nghiêm trọng, không nghĩ thật sự lại xảy ra chuyện thế này.

Đây không phải là không đạt được tình yêu của anh, nên mới nghĩ phản kích nghĩ phục thù?

“Anh không đến bệnh viện sao?”. Cô hỏi.

Anh lắc đầu: “Anh không cần ra mặt, Phương Mỹ Vân cố ý dùng thủ đoạn này để anh phải ra mặt, nếu anh thực sự gặp cô ta, cô ta sẽ cho là uy hiếp được anh, về sau nhất định được nước lại lấn tới”.

Biết rằng anh nói đúng, nhưng cô vẫn không chịu được nói mát, “Anh như vậy có phải rất vô tình không?”.

“Anh vì sợ tình cảm bị tổn thương, cho nên đối với chuyện tình cảm luôn ra vẻ thờ ơ, không bao giờ thật sự nghiêm túc trong tình cảm, nhưng đối với em anh rất nghiêm túc, sợ không được đáp lại, cho nên bây giờ em cũng không dám giao phó tim mình cho anh”. Anh cầm tay cô, gần từng tiếng một, “Giai Giai, nếu anh đối với Phương Mỹ Vân có tình, không phải đối với em sẽ rất vô tình sao? Anh tình nguyện phụ Phương Mỹ Vân, cũng không nguyện để em rời xa anh”.

Lời nói của anh làm cô khắc sâu cảm động, anh vì trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, mới tạo nên những trò chơi ái tình, chuyện quá khứ đã qua rồi, hướng hồ ai chẳng có quá khứ chứ ?

Giống như cô năm xưa cũng điên cuồng yêu Ngụy Thế Kiệt, cô phải nghĩ đến tương lai hai người, tương lai mới là điều quan trọng nhất.

Ngực cô đau nhói, đột nhiên cổ họng mở ra lời. “Vũ Phong”. Cô cố sức nắm tay anh. ” Chúng ta hủy bỏ kế hoạch xuất ngoại được không ?”.

“Được”. Anh gật đầu, anh rút ra từ cá tính mềm lòng của cô. « Tạm thời xảy ra chuyện này, tin rằng chúng ta đều không vui về gì ».

“Em muốn đến thăm thư kí Phương, ít nhất em cũng phải thấy cảnh cô ấy qua được nguy hiểm, nếu không lương tâm em sẽ luôn bất an”. Cô khẩn cầu.

” Được, chờ cô ấy tốt một chút, em đến thăm cô ấy”. Anh vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, cô thiện lương như vậy, khó trách anh lại yêu cô da diết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tiến sát vào ngực anh, ngày mai sẽ xuất ngoại, cô mong chờ cả đêm, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy !

Chẳng lẽ tình cảm của cô nhất định phải chịu những bất an lo lắng như thế sao Chương 9 (tiếp)

Trong bệnh viện hỗn tạp mùi của các loại thuốc, kích thích khứu giác mọi người.

Triệu Giai Giai đeo khẩu trang, muốn cách ly cái mùi khiến cô cảm thấy khó chịu này.

Trợ lý Uông sắp xếp cho Phương Mỹ Vân nằm ở phòng bệnh đặc biệt hạng nhất, để tránh người khác ra vào tùy tiện.

“Em tự vào là được rồi”. Cô nói với Trầm Vũ Phong.

“Anh ở bên ngoài chờ em, cẩn thận một chút”. Trầm Vũ Phong gật đầu với cô, ý bảo cô đi vào.

Triệu Giai Giai đứng trước cửa phòng bệnh, nghe tiếng mời, mới đẩy cửa bước vào.

Dựa người vào thành giường, Phương Mỹ Vân đang uống sữa, liếc mắt nhìn người đi vào là Triệu Giai Giai, đột nhiên bất động.

Còn trợ lý Uông đang ngồi ở ghế đọc báo, cũng lập tức đứng lên tiếp đón.

Hai ngày qua trợ lý Uông không những chăm sóc cho Phương Mỹ Vân mà còn thu xếp mọi chuyện trong bệnh viện, điều này làm cho Trầm Vũ Phong và Triệu Giai Giai ít có cơ hội đối mặt với Phương Mỹ Vân.

Có lẽ Phương Mỹ Vân cũng không muốn chết, chỉ nghĩ muốn dọa Trầm Vũ Phong, cho nên anh mới có thể gọi điện thoại giúp đỡ thông suốt, càng may hơn là đưa đến bệnh viện kịp thời, mới không để bị kịch xảy ra.

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng, giờ phút này nằm trên giường bệnh sắc mặt Phương Mỹ Vân tuy hơi tái nhợt nhưng cử động đã tự nhiên hơn nhiều.

Phương Mỹ Vân vừa nhìn thấy Triệu Giai Giai, cũng không kinh ngạc nhiều bởi vì trợ lý Uông đã sớm thông báo cho cô.

“Phương tiểu thư, cơ thể tốt hơn chưa?”. Triệu Giai Giai đưa bó hoa hồng cho trợ lý Uông.

“Cảm ơn, không chết được”. Phương Mỹ Vân hạ cổ thủy tinh, thản nhiên nói.

Phương Mỹ Vân nghĩ dùng chiêu này nhất định có thể uy hiếp được Trầm Vũ Phong, không nghĩ tới chẳng những mặt mũi Trầm Vũ Phong không thấy đâu, ngược lại còn làm cho vợ anh đến đây.

“Tôi ra ngoài hút thuốc”. Trợ lý Uông đặt bó hoa vào trong bình, sau lấy cái cơ rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi trợ lý Uông ra ngoài, cố ý không đóng cửa, để cuộc đối thoại bên trong, người ngoài cửa có thể nghe rõ.

“Phương tiểu thư, tôi thay Vũ Phong đến xin lỗi cô”. Triệu Giai Giai đi đến bên giường bệnh.

” Vì sao cô lại thay anh ta xin lỗi ? Cô ngờ ngẩn hay ngu ngốc vậy ? Vẫn cố ý đến trước mặt tôi điều vô dương oai sao ?”. Phương Mỹ Vân một chút cũng không cảm tạ Triệu Giai Giai đã đến thăm bệnh.

“Bởi vì tôi là vợ anh ấy, bởi vì tôi yêu anh ấy, bởi vì anh ấy thực sự có lỗi với cô, cho nên tôi nguyện làm người phụ nữ ngu ngốc, đến nói lời xin lỗi với cô”.

Vẻ mặt Phương Mỹ Vân thoáng giật mình. “Cô điên rồi sao? Cô rõ ràng thấy tôi và Trầm Vũ Phong, anh ta Cô hẳn muốn ly hôn với Trầm Vũ Phong!”.

Triệu Giai Giai cười nhẹ, người ngoài không biết cô và Trầm Vũ Phong lúc đó chỉ là vì lợi ích gia đình mà kết hợp quan hệ, cô cũng không muốn làm sáng tỏ điều đó. “Chuyện tình cảm tuyệt đối không thể miễn cưỡng, Phương tiểu thư xinh đẹp như vậy lại rất có tài năng, mong cô hiểu, đừng làm chuyện điên rồ như vậy”.

Triệu Giai Giai trốn tránh vấn đề Phương Mỹ Vân, cô nhiều lần cũng tưởng ly hôn với Trầm Vũ Phong, nhưng tiếc là không cách nào từ bỏ được cuộc hôn nhân này.

“Bởi vì cô có ba giàu có, cho nên mới có thể được Trầm Vũ Phong yêu, so với tôi cô không hề tốt hơn, cô cái gì cũng không giỏi, chỉ là thiên kim tiểu thư phá sản, tôi không cần cô giảng dạy thứ đó!”. Phương Mỹ Vân gầm rú.

“Phương tiểu thư, tôi biết tôi không bằng cô, tôi cũng biết nếu không dựa vào quan hệ gia đình, Trầm Vũ Phong tuyệt đối không lấy tôi, nhưng bất luận thế nào, hiện giờ tôi là vợ Trầm Vũ Phong, mong cô quý trọng tính mạng của mình”. Triệu Giai Giai mặc Phương Mỹ Vân kêu gào, chậm rãi nói hết những lời muốn nói

“Cô là vợ Trầm Vũ Phong, cô có thể kiện tôi! Sao cô không làm?”.

“Phương tiểu thư, cô xinh đẹp tài năng như vậy, tương lai nhất định có thể tìm được người đàn ông thích hợp, mong cô phải quý trọng tính mạng của mình”. Đây là mục đích duy nhất của Triệu Giai Giai, không hy vọng Phương Mỹ Vân lại tìm đến cái chết lần nữa.

“Cô cần bản sợ tai nạn chết người, sợ tin tức của xã hội nói cô và Trầm Vũ Phong này nọ, cho nên mới giả vờ tốt bụng đến đây, cô đi đi ! Tôi không muốn nhìn thấy cô, cô dựa vào cái gì lấy vị trí kẻ chiến thắng đến trước mặt tôi nói này nói nọ ?”. Phương Mỹ Vân thuận tay cầm lấy cái cốc thủy tinh trên tủ ngăn, hướng người Triệu Giai Giai ném.

Khoảng cách Triệu Giai Giai quá gần Phương Mỹ Vân, cô ngay cả né cũng không kịp né, cốc thủy tinh trực tiếp phóng lên ngực cô, sau đó nháy mắt cốc rơi xuống, phát ra tiếng một « Choang » lớn vang khắp phòng.

Nghe thấy tiếng vang, Trầm Vũ Phong và trợ lý Uông lập tức chạy vào.

Triệu Giai Giai lấy tay giữ ngực, lực ném rất mạnh, khiến cô dường như đứng không nổi.

“Sao lại thế này”. Vẻ mặt Trầm Vũ Phong dữ tợn căm hận nhìn Phương Mỹ Vân, rồi nhìn vẻ mặt đau đớn của Triệu Giai Giai và đồng thủy tinh vỡ trên sàn.

“Không có việc gì, em không cần thận làm rơi cốc”. Triệu Giai Giai nhanh nói.

“Triệu Giai Giai, cô không cần giả vờ làm người tốt, tôi sẽ không lấy đó mà cảm kích!”. Phương Mỹ Vân nhìn Triệu Giai Giai hừ lạnh một tiếng.

“Phương Mỹ Vân, cô đã làm cái gì?”. Trầm Vũ Phong hướng mắt thẳng tắp về phía giường bệnh nhìn Phương Mỹ Vân.

Phương Mỹ Vân cũng không chút khách khí trừng mắt nhìn Trầm Vũ Phong. “Tôi ném cốc nước thủy tinh vào cô ta, sao? Anh luyến tiếc sao? Không làm vậy, anh rõ ràng chỉ đứng ngoài cửa, có thể đi vào nhìn tôi sao?”.

Cả đời này Trầm Vũ Phong lần đầu tiên xúc động động tay đánh phụ nữ, “Phương ~ Mỹ ~ Vân”.

Triệu Giai Giai chỉ có thể nhanh tay bắt lấy cánh tay anh. “Vũ Phong, em không sao, chúng ta đi thôi!”.

“Phương Mỹ Vân, có bản lĩnh cứ nhắm vào tôi, tôi tuyệt đối không can thiệp, nhìn cô muốn cắt cổ tay hay thắt cổ đều tùy cô, nếu có lần nữa, tôi tuyệt sẽ không làm người cứu cô”. Sắc mặt Trầm Vũ Phong tràn đầy ác cảm.

“Anh thật sự rất vô tình ?! Cho dù lúc trước chỉ là vui đùa, chẳng lẽ đối với tôi anh không có tình cảm gì sao ?”. Đây là lý do Phương Mỹ Vân không chịu phục, cô vẫn nghĩ Trần Vũ Phong ít nhất cũng có tình cảm đối với cô.

“Tôi phải nói thật với cô, tôi không muốn lừa cô, tôi thật sự không có tình cảm gì với cô cả”. Trần Vũ Phong nói lời tuyệt tình.

“Tổng giám đốc, nơi này để tôi xử lý là được rồi, anh đưa phu nhân về trước đi !”. Trợ lý Uông nhìn Phương Mỹ Vân vô cảm.

“Trợ lý Uông, xem cô ta muốn bao nhiêu tiền, bảo cô ta cứ viết ra, nơi này phiền anh”. Trần Vũ Phong ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt với Phương Mỹ Vân một cái, liền đưa Triệu Giai Giai rời đi.

“Đừng giận nữa”. Ra khỏi phòng bệnh, Triệu Giai Giai nhẹ giọng trấn an.

Trần Vũ Phong vừa đau khổ vừa tội lỗi. “Giai Giai, anh xin lỗi”.

Triệu Giai Giai thản nhiên lắc đầu, cô đến đây một chuyến chính là hy vọng biểu đạt ý an ủi, không nghĩ lại phản tác dụng như thế.

Quả thực cô còn quá trẻ, không có kinh nghiệm cuộc sống, càng không biết làm như vậy ngược lại còn khiến lòng tự trọng của Phương Mỹ Vân bị tổn thương.

Cô có phải đã làm sai cái gì rồi không ?

*

Nhìn vào gương, trước ngực dần dần tạo vết bầm tím, Triệu Giai Giai cau mày, ở nơi riêng tư như vậy, cô chỉ có thể tự lấy thuốc bôi cho khỏi, thật sự không biết nên xử lý thế nào.

Có tiếng gõ cửa phòng, cô lập tức kéo vạt áo T-shirt xuống, để quần áo cho chỉnh tề, “Mời vào”. Sau đó ngồi lên ghế.

Người vào đương nhiên là Trần Vũ Phong, anh ngồi xuống bên cạnh cô. “Kéo áo lên, để anh xem”.

“Làm gì ?”. Cô cảnh giác sờ cổ áo thẹn thùng.

“Chỗ bị thủy tinh ném vào đấy, hay là muốn anh động tay ?”. Ở phương diện nào đó, anh rất bá đạo.

Cô đành phải ngoan ngoãn vén áo lên cao, nhưng chỉ đến mép dưới ngực.

Anh nhìn vết bầm, mặt nhăn. “Em nằm xuống, anh giúp em bôi thuốc”.

“Dạ!”. Cô đành ngoan ngoãn nằm lên giường.

Anh lấy lọ thuốc trên bàn tranh điểm, sau đó quệt ngón tay dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng xoa lên chỗ bị thủy tinh làm đau. “Đau không?”.

“Không đau”. Mới lạ, cô liệu mình chịu đựng, không muốn anh lại tức giận.

Anh biết cô cố nhịn, cũng chỉ có thể cố gắng nhẹ nhàng nhất. “Em chắc chắn không ngủ với anh?”. Đây là chuyện lúc vừa nãy khi về nhà cô kiên trì nói với anh.

“Em nghĩ...”. Cô muốn nói lại thôi, trong lòng đang tính, phải mở miệng như thế nào.

“Nghĩ cái gì?”.

“Chuyện này, em đối với tình cảm của anh luôn khắp khởi phập phồng cảm giác không an toàn, cho nên em nghĩ ...”.

“Cứ nói hết đi”. Anh cổ vũ.

“Anh đừng giục, như vậy em khó mà nói hết”.

“Anh sẽ không thừa dịp ăn đậu phụ đâu”. Anh nói đùa, để tâm tình của cô có thể thoải mái đôi chút.

Cô ngồi dậy, liếc nhìn anh một cái, mới nói. “Chúng ta bắt đầu lần nữa đi ! Quên đi tất cả quá khứ, coi như chúng ta chưa kết hôn, không có những phong ba thế này, anh theo đuổi em lần nữa đi !”. Cô tươi cười trong kiên định.

” Cho nên coi như chúng ta chỉ vừa quen nhau, anh phải nghĩ cách để theo đuổi em ?”. Anh nhú mày, đối với đề nghị của cô rất hứng thú.

“Phải, chúng ta thiếu nhất chính là giai đoạn tìm hiểu, cho nên chúng ta bắt đầu lại, một lần nữa quen biết nhau, mặc kệ chúng ta có hay không thích hợp, đều có thể tạo cho nhau một công việc, đúng không ?”. Cô tìm kiếm sự đồng tình từ anh.

“Theo ý em, tức là tạm thời anh không thể ôm em ngủ ?”. Anh hỏi có chút uể oải.

“Ít nhất chờ anh theo đuổi được em, chứ nào có đôi tình nhân nào ngay từ đầu tìm hiểu đã cùng ôm nhau ngủ”.

Anh gật đầu. “Nếu anh lợi hại, một ngày nào đó có thể theo đuổi được em ?”.

Cô nở nụ cười. “Có lẽ ! Cùng lắm nếu anh không theo đuổi được, em sẽ tự nguyện gật đầu đồng ý”.

“Xem ra anh nhất định phải trải qua một quãng thời gian gian khổ ?”. Nhưng anh lại rất thích.

“Trong lòng em có một bóng tối, trong lòng anh cũng có một bóng tối, chúng ta sẽ làm ánh mặt trời cho đối phương, ấm áp sưởi ấm cho nhau, anh nghĩ có được không ?”. Đừng trách ý tưởng của cô rất lãng mạn, cô mới hai mươi hai tuổi, cô muốn tương lai chuyện tình yêu có nhiều kí ức để nhớ lại.

” Được”. Anh gật đầu đồng ý. “Nào Triệu tiểu thư, ngay mai muốn cùng anh hẹn hò không ? Nhưng anh chỉ còn có bảy ngày nghỉ thôi”.

Cô gật đầu: “Vậy mai anh định dẫn em đến chơi ở đâu ?”.

“Đã lâu không theo đuổi phụ nữ, không biết nhiều thủ đoạn này có mới lạ không ?”. Anh cố ý làm động tác xoa tay.

“A”. Cô nở nụ cười.

“Anh sẽ sắp xếp cho tốt, để em có một bất ngờ ngoài ý muốn”.

“Vũ Phong”. Tiếng cười của cô khiến ngực đau, làm cho cô nhớ đến người phụ nữ vì yêu mà tự sát kia. “Phương Mỹ Vân sẽ không sao chứ ?”.

“Sẽ không, em đừng nhắc đến cô ta, cũng giống như em, anh sẽ không nhắc đến Ngụy Thế Kiệt, hay có bất cứ khúc mắc gì với Ngụy Thế Kiệt ?”. Anh là theo ý cô nếu không anh ngàn lần không muốn, vạn lần không muốn để cô đi gặp Phương Mỹ Vân.

“Em hiểu rồi, là em không biết nên đã để anh gặp rắc rối”. Cô kỳ thực cũng hối hận chuyện đi gặp Phương Mỹ Vân.

“Giống như em đã nói, quá khứ đã qua cứ để nó qua đi, chúng ta đều phải học cách thích ứng”. Anh in lên trán cô nụ hôn chúc ngủ ngon, không có động tác thừa nào, anh muốn dùng cách để cô an tâm, cũng để hai người có một mối quan hệ tốt đẹp.

Ngày hôm sau, anh đưa cô đi vào—

“Oa~ Tây Môn đỉnh”. Cô vui mừng, khoe môi ý cười không ngừng lại.

Đi đến nơi của giới trẻ thế này, nháy mắt nhấc cảm thấy mình trẻ hơn mười tuổi.

Buổi sáng họ đi xem phim, buổi trưa đi vào nhà ăn dân gian, vừa ăn cơm, vừa nghe nhạc, buổi chiều anh đưa cô về nhà mẹ.

Bà Trầm vừa thấy con đến, cũng không hỏi nhiều, thấy vẻ mặt hạnh phúc của con, nhìn cô dâu tay trong tay ngọt ngào, bà chỉ biết con thực sự đã tìm được người phụ nữ mình yêu.

Buổi tối, Trầm Vũ Phong đưa Triệu Giai Giai đến thẳng núi Dương Minh ngắm cảnh đêm.

Bầu trời đầy sao, chiếu sáng vạn nhà, anh vì cô ưng thuận hứa hẹn, về sau gia đình số một, công việc số hai, anh không bao giờ vì công việc, vì danh lợi, mất ăn mất ngủ quên sự tồn tại của cô.

Cuối cùng, anh giống như ảo thuật gia làm ma thuật, lấy từ túi ra một chiếc nhẫn kim cương. “Giai Giai, lấy anh nhé!”

Tuy hai người đã kết hôn, nhưng anh chưa bao giờ cầu hôn, như vậy nghi thức cầu hôn này, đối với hai người là vô cùng quan trọng.

Cô rất cảm động, nhưng vẫn lắc đầu. “Nào có đơn giản như vậy mà đồng ý với anh!”

“Không sao, mỗi ngày anh sẽ cầu hôn, cầu đến khi em gật đầu mới thôi, nếu em không đồng ý, anh phải sẽ đăng 101 tờ tuyên ngôn tình yêu, để cho cả thế giới đều thấy”. Kỳ thực hương vị tình yêu rất đẹp, anh đã lâu không được tận hưởng tình cảm lưu luyến lãng mạn đến vậy.

“Không cần ~ làm vậy rất lãng phí tiền, anh chẳng phải cần lấy tiền để đầu tư vào cửa hàng Giai Giai của em sao”. Cô cũng có hoài bão, hy vọng cửa hàng Giai Giai có thể mở thêm càng nhiều chi nhánh.

“Chờ em đồng ý nhận lấy nhẫn kim cương này, anh lập tức lo liệu việc đầu tư cửa hàng của em”. Và chuyện đầu tiên anh phải làm, chính là khai trừ Giang Phẩm Hạo, nhưng anh không nên cũng không có khả năng làm như vậy, bởi vì anh yêu vợ mình nên không muốn cùng cậu ta trở mặt.

“Chờ khi em để anh làm cổ đông, lúc đó em sẽ nhận nhẫn kim cương của anh”.

Khó kìm lòng nổi, bầu không khí tuyệt đẹp như vậy, cô nhìn khuôn mặt của anh được ánh trăng chiếu sáng càng thêm tuấn tú, không kiềm chế được chủ động hôn lên môi anh.

Thật sự kháng cự anh không được, lại không thể lập tức đồng ý với anh, cô rất muốn nhận lấy nhẫn nhưng lại muốn làm ra vẻ.

Phụ nữ mà! Trái tim cô thật sự rất mâu thuẫn khó xử.

Nhưng cô vẫn quyết định, nên thử nghiệm anh một thời gian.

(Hết chương 9)

10. Chương 10

Chương 10

Một năm sau

~Ở trong “cửa hàng Giai Giai”, Triệu Giai Giai nhàm chán ngồi ở quầy lật xem tạp chí.

Giang Phẩm Hạo nhìn xem thường, kéo một cái ghế dựa, ngồi xuống cạnh bên cô.

“Sao vậy?”. Ánh mắt cô còn dừng lại lên tờ tạp chí ngắm đứa bé có đôi môi xinh đẹp hàm răng trắng bóng.

“Triệu ~ Giai ~ Giai”. Ngỡ khí Giang Phẩm Hạo hoàn toàn không vui.

“Sao?”. Cô đành phải đặt tờ tạp chí thú vị sang bên, chuyên tâm nhìn vào Giang Phẩm Hạo.

“Cậu không phải sắp sinh sao? Cậu rốt cuộc muốn sắp xếp cửa hàng này thế nào?”. Hơn nữa cậu đã tốt nghiệp đại học, cũng sắp nhập ngũ quân đội, thời gian của cậu gấp gáp như sắp chết, sao cô ấy lại làm bộ đáng như người không có việc gì thế?

Cô nắm chặt tay, cố nâng cái bụng to chín tháng đứng lên, phụ nữ có thai vẫn không thể ngồi yên quá lâu, ngồi quá lâu, bệnh phù hai chân lại trở nên nghiêm trọng.

“Còn sớm lắm! Một tháng nữa mà”. Cô vỗ vai Giang Phẩm Hạo. “Chị hai tôi nói, trong lúc tôi ở cũ, chị ấy sẽ đến giúp tôi việc ở cửa hàng”.

Cho đến khi Triệu Giai Giai tuyên bố mang thai, Giang Phẩm Hạo mới chính thức coi cô như bạn bè, đem một lòng yêu mến cô giữ trong tim.

Bởi vì cho dù cậu không làm vậy cũng không được, cậu cũng không nghĩ để tình yêu của mình lãng phí lên một người con gái không thể có cơ hội chiến thắng.

“Cậu nói là Triệu Linh Linh ‘bà la sát’?”. Giang Phẩm Hạo quả thực không thể tin được Triệu Giai Giai sẽ nói như vậy!

“Cậu đừng nói chị hai tôi như vậy, cô ấy chẳng qua tính tình khá nóng nảy, cư xử hơi kém một chút, cần thận bị chị ấy nghe thấy, chị ấy nhất định sẽ lộ ra cậu”. Cô lại vỗ vai Giang Phẩm Hạo, ý bảo cậu đi nhờ, cô muốn hoạt động một chút, bởi vì bảo bối trong bụng thật sự rất lợi hại, mười phần kháng nghị cô làm người mẹ lười biếng.

Giang Phẩm Hạo rời khỏi vị trí, để cô đi ra khỏi quầy, “Phụ nữ muốn lộ da tôi, còn không phải gọi là ‘bà la sát’ sao? Cậu thật sự không chọn được người khác sao?”.

“Vậy cậu có chọn được người tốt hơn sao?”. Cô hỏi lại.

“Tôi nghĩ thỉnh thoảng gọi anh cả tôi có rảnh đến đây”. Giang Phẩm Hạo vẽ mặt buồn rầu.

Trách cậu lúc trước nhất thời bị sắc đẹp Triệu Giai Giai mê hoặc, mới đầu tư cùng cô kết hợp lại mở cửa hàng này, kết quả cô chỉ biết trông hàng, mọi việc lớn nhỏ gì trong cửa hàng đều để một mình cậu xử lý.

“Anh cả cậu không phải còn có tiệm cà phê sao? Anh ấy có rảnh đến giúp chúng ta giám sát được không?” Cô hỏi.

Thực tế trong cửa hàng đã sớm tuyển hai nhân viên bán hàng, nhưng vẫn phải có người phụ trách mọi việc trong cửa hàng, bao gồm cả sổ sách, tiền quỹ, thanh toán tiền, bổ sung, thậm chí cả báo cáo, báo thuế là công việc nằm trong hạng mục quan trọng.

“Cho dù có phải cầu, tôi cũng phải cầu anh ấy đến, bằng không tháng sau cậu sinh, tháng sau tôi cũng phải đi đền đáp quốc gia, cửa hàng này chẳng lẽ muốn thả cho nó đổ sao?”.

“Bằng không để chị hai tôi và anh cả cậu cùng nhau đến giúp, nhiều người càng tốt chứ sao”.

“Xem ra chỉ có thể như vậy”. Giang Phẩm Hạo cầm máy tính, ấn vài con số lên máy tính, tính toán lợi nhuận tăng giảm tháng này.

Trải qua một năm cố gắng, “cửa hàng Giai Giai” này hàng tháng cũng có được một ít lợi nhuận, tuy rằng so với tập đoàn Phong Cường, cửa hàng này căn bản như một hộ nhà buôn bán nhỏ, nhưng thực tại nó đã làm cho Triệu Giai Giai và Giang Phẩm Hạo rất vui vẻ.

Trước khi đi nhập ngũ, Giang Phẩm Hạo còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý, trái lại Triệu Giai Giai thì

“Tôi ra ngoài tưới nước cho hoa”. Dù sao muốn cân não cô cũng không được, còn tưới hoa, động đến chân tay, cô vẫn có thể làm.

Vì thế cô mang thai chín tháng, trong cái hơi lạnh đầu mùa xuân, đến giữa trưa có ánh nắng chiếu lên người, cô vui vẻ kéo vò nước, còn chưa kịp mở bật vòi, một đôi giày da đen bóng đã đứng yên trước mắt cô.

Cô định thần lại mắt mình, đã lâu không thấy Ngụy Thế Kiệt.

“Anh ...”. Cô bị dọa đến miệng nói cũng không rõ.

Hiển nhiên là Ngụy Thế Kiệt cũng hoảng sợ, hắn là đi ngang qua nơi này, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, vì thế hắn mới tiến lên trước, không nghĩ đúng là Triệu Giai Giai. “Giai Giai, thật là em ah?”.

Triệu Giai Giai lòng còn sợ hãi, vì thế cô lạng lẽ lùi xuống ba bước. “Sao anh lại đến đây?”.

“Anh đi ngang qua, em đừng nôn nóng như vậy”. Ngụy Thế Kiệt lúc trước muốn hợp lại, nhưng hắn cũng biết đầu không lại Trầm Vũ Phong, vì thế đã sớm buông tha ý nghĩ trong đầu muốn theo đuổi lại cô, chỉ đổ tại lúc đó hắn đã không hiểu không biết quý trọng cô, nếu không hiện giờ hắn đã có một gia đình mỹ mãn.

“Ah đúng thật là khéo”. Nhưng cô vẫn lo lắng, tính nếu có động tĩnh gì sẽ hô gọi Giang Phẩm Hạo.

“Ah phải ! Không nghĩ em đã bụng to như vậy, mấy tháng rồi ?”. Hắn quan tâm hỏi.

“Sắp sinh rồi”. Cô mơ hồ nói qua.

Ngụy Thế Kiệt nhìn thoáng qua tên cửa hàng. “Đây là cửa hàng em mở sao?”.

Tên cửa hàng đã rõ ràng như vậy, cô muốn phủ nhận cũng không có cách nào. “Cùng với học đệ hợp tác mở”.

“Là Giang Phẩm Hạo?”. Ngụy Thế Kiệt hỏi.

“Phải”. Cô gật đầu.

“Trước kia ở trường học, em và cậu ta quan hệ đặc biệt tốt, lúc đó anh còn thường xuyên ghen với cậu ta”. Ngụy Thế Kiệt cười lâu.

“Phẩm Hạo ở bên trong”. Cô không nghĩ Ngụy Thế Kiệt lại ghen với Giang Phẩm Hạo.

“Thay anh hỏi thăm cậu ấy”.

“Tôi còn có việc, tôi vào cửa hàng đây”. Cô không muốn tán gẫu với Ngụy Thế Kiệt, lúc chia tay có nhiều kí ức không tốt, làm cho tâm tình cô trở nên rất xấu.

“Giai Giai, chúc em hạnh phúc, em nhất định phải hạnh phúc”. Ngụy Thế Kiệt nhìn thấy biểu hiện cảnh giác của cô, vì biết tâm tình của cô như vậy là do hắn, hắn đành ăn năn nhanh rời đi, sợ lại làm tâm tình cô thêm phức tạp.

Nhìn bóng Ngụy Thế Kiệt rời đi, cô không chỉ thở phào, ngược lại lo lắng hắn đã biết cô mở cửa hàng này, vạn nhất mỗi ngày hắn đều tìm tới cửa thì phải làm sao bây giờ?

May mắn lo lắng của cô chỉ là dư thừa, sau lần đó, Ngụy Thế Kiệt cũng không đến “cửa hàng Giai Giai” nữa, thế mới khiến cô tin ngày đó Ngụy Thế Kiệt thật sự chỉ tình cờ đi qua, cũng thật lòng muốn chúc cô hạnh phúc.

*

Vào một ngày, gió vẫn thổi nhẹ nhàng, ánh mặt trời vẫn rực rỡ đến chói mắt.

Cô vẫn có thói quen sau bốn giờ chiều, đi đến bồn hoa trước cửa hàng tưới nước.

Cô cần vận động nhiều, nếu không đến lúc đó khả năng rất khó sinh tiểu bảo bối.

Lúc này, lẽ đường một chiếc xe màu đen tuyền dừng lại, ánh trời chiều tỏa lên người đàn ông toát lên vẻ mạnh mẽ.

Cảnh tượng này dường như rất quen thuộc, bởi vì cô có thói quen này nên người đàn ông nào đó thường xuyên đi làm lại phải đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Cô nở nụ cười, mỉm cười chào đón người đàn ông cô yêu nhất.

“Giai Giai!”. Trầm Vũ Phong bắt đầu dĩ gọi, chuẩn bị động tác siêu thần, tránh vòi nước bùa chú kia.

Thấy anh làm cô phát choáng váng, mơ hồ đến quên tắt vòi nước, thiếu chút nước lại phun ướt hết người anh, may anh đã được huấn luyện tốt, không hề lúng túng trong hoàn cảnh này.

Cô vội vàng vớt bình nước xuống đất. “Em...”. Cô giống như đứa trẻ làm sai.

Trầm Vũ Phong đi đến trước tắt vòi nước. “Bụng đã to như vậy, đừng làm những việc nặng nhọc thế này nữa, được không?”.

“Không sao ~ bác sĩ cũng bảo em muốn ăn khỏe phải vận động nhiều một chút”. Dựa theo thói quen, chỉ cần Trầm Vũ Phong xuất hiện, cô phải bỏ hết công việc lại.

Lúc cô bước vào trong cửa hàng, bụng của cô chợt phát một trận co rút, như dòng nước chảy ra, rồi từ dưới thân chảy ra một đồng chất lỏng như nước.

Cô đột nhiên đứng bất động, khuôn mặt cũng quái dị, Trầm Vũ Phong khó hiểu nói. “Sao vậy?”.

“Hình như em bị vỡ nước ối rồi”. Cô nói không chắc chắn, bởi vì cô cũng không có kinh nghiệm sinh đẻ, mọi chuyện đều từ đọc sách mà ra.

Cô cúi đầu, nhìn chất lỏng trong suốt chảy ra từ giữa hai chân.

Trầm Vũ Phong cũng nhìn theo tầm mắt cô, thấy dọc chân nhỏ của cô chảy ra chất lỏng. “Trời ơi! Bây giờ phải làm sao đây?”. Đời này anh chưa từng lúng túng như vậy.

Vẫn là cô có vẻ trấn định hơn. “Anh đi vào trong cửa hàng lấy giúp em cái túi, đưa em đến bệnh viện”.

“Được”. Anh như nhận được mệnh lệnh, một động tác nhanh nhẹn, vội vàng vào trong cửa hàng, khi chạy ra ngoài, Giang Phấn Hạo cũng chạy theo đi ra.

“Giai Giai, không phải còn nửa tháng nữa sao? Sao cậu đột nhiên lại muốn sinh thể này?”. Giang Phấn Hạo hỏi lo lắng hỏi.

“Phấn Hạo, cửa hàng phiền cậu”. Cô bình tĩnh nói. “Có chuyện gì gọi điện cho tôi, đúng rồi, danh sách sản phẩm đặt ở ngăn kéo bên trái quầy, còn có ...”.

“Giai Giai, đủ rồi, anh đỡ em lên xe, chúng ta mau đến bệnh viện đi”. Trầm Vũ Phong cắt ngang lời của cô, bình thường con người này vốn hồ đồ, sao bây giờ mới biến hóa khôn khéo thế này?

Trầm Vũ Phong nâng người, cô mới dừng lại miệng mình. “Em lo Phấn Hạo một mình làm việc quá mới thể!”. Tiếp theo cô ngồi lên xe A Chính.

“Bụng em còn đau không?”. Trầm Vũ Phong vội hỏi.

“Không đau”. Cũng giống như nước tiểu, nhưng cô vẫn không nói lên lời.

“Sao lại vậy nhỉ? Sinh con không phải đau đớn lắm sao?”. Anh rất lo lắng, sao lại không có vấn đề gì được?

“Em cũng không biết, có lẽ còn chưa muốn sinh, anh đừng lo lắng quá”. Cô là phụ nữ mang thai còn có thể trấn an anh, vì cô phát hiện bàn tay anh nắm chặt tay cô đã ướt đầm mồ hôi.

Quá trình sinh sản thay đổi trong nháy mắt, tim Trầm Vũ Phong kinh động như muốn rút ra ngoài.

Còn A Chính không sợ ghi phiếu phạt vượt quá tốc độ, rất nhanh đã đến bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện, họ ngay lập tức được hộ lý đến đón, cô còn có thể đi bộ, nhưng để tránh nước ối mất quá nhiều, cô buộc phải ngồi trên xe lăn.

Lúc đưa vào khoa sản, bác sĩ lập tức đến chỗ cô, liên tiếp dùng một loạt dụng cụ kiểm tra, xác định tiểu bảo bối sẽ sinh trước hai tuần lễ so với ngày dự tính sinh.

Trầm Vũ Phong khẩn cấp, không hề có kinh nghiệm trong chuyện này, anh chỉ có thể gọi cho mẹ, tìm mẹ giúp đỡ.

Sau đó bác sĩ tiêm thuốc cho cô, thực ra cô vẫn chưa đau bụng sinh, vừa lúc này vỡ nước ối chỉ cảm thấy khó chịu như sắp chết.

Cô cắn răng không nói câu nào, cũng không mắng người khởi xướng Trầm Vũ Phong này, cô kiên cường nhẫn nhịn, chỉ nắm chặt tay anh.

“Em muốn kêu, cứ kêu đi”. Anh nhúu mày, chỉ sợ cô cắn nát môi mình.

“Không thể kêu, lãng phí khí lực, vạn nhất nếu em sinh ba ngày ba đêm ...”. Sau một trận đau đớn qua đi, cô mới nói qua với anh.

“Không đâu, qua một giờ, nếu em không sinh được, anh bảo bác sĩ trực tiếp mổ, được không?”. Anh chỉ có thể giúp cô lau mồ hôi trên trán.

“Không cần, như vậy sau khi em mổ bụng, còn phải chịu đau một lần”. Cô vô lực nói, bởi vì cơn đau mãnh liệt lại dồn đến.

Cứ như vậy, cô bị vỡ nước ối từ bốn giờ, đến bảy giờ tối muộn mới đau bụng sinh, đau càng lúc càng lớn, dường như cô đau đến sắp ngất xỉu.

Anh lần đầu tiên cảm thấy mình bất lực, anh không giúp được gì cô, chỉ có thể tìm bác sĩ giúp đỡ, rốt cuộc sau bốn giờ đau bụng sinh, cô đã bình an sinh hạ một đứa bé trai kháu khỉnh, tiếng khóc to khỏe mạnh vang khắp phòng.

Anh và cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con trai bé bỏng mỉm cười, cô đã hao hết thể lực, nên cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh ở bên tai cô thì thào nói. “Giai Giai, anh yêu em”.

Anh và cô đã kết hôn, có thêm đứa con nhỏ gia đình càng đầy đủ, trong lòng cô từng bất an bóng tối tâm lý, nhưng cô đã cố gắng ở bên anh, đã dịu dàng thừa nhận và cùng anh chữa lành vết thương.

(Hết chương 10)

11. Chương End

Kết thúc

Chồng làm nũng nói. “Vợ yêu à, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi!”.

Vợ vẫn lắc đầu, không ủng hộ. “Lại muốn hưởng tuần trăng mật? Năm nay không phải chúng ta vừa đi rồi sao?”.

“Đó là đầu năm! Bây giờ đã là cuối năm rồi!”. Chồng vẫn tiếp tục thuyết phục.

“Không được ~ Con còn nhỏ, em không muốn để con ở lại rồi đi”. Về mặt vợ tỏ vẻ không đồng ý.

“Con có thể nhờ mẹ chăm sóc, mẹ nhất định sẽ thích”.

“Nhưng em sẽ rất nhớ con”. Vợ cảm thấy khó xử.

Người đàn ông này vì tân hôn không có tuần trăng mật, nên bây giờ như muốn bồi thường, thường xuyên mặc công việc bỏ lại, một lòng chỉ nghĩ muốn đi khắp thế giới hưởng tuần trăng mật.

“Lần này anh tính đến Kim tự tháp Ai Cập”. Chồng đành phải sử dụng tuyệt chiêu dùng địa điểm thu hút nhất thế giới để dụ vợ.

“Đến Kim tự tháp Ai cập?”. Hai mắt vợ lấp lánh tỏa sáng.

“Phải! Có tượng nhân sư, còn có vua Pharaoh”.

“Vậy ... còn con?”. Vợ đã động tâm.

“Từ khi sinh con, trong mắt em lúc nào cũng chỉ có con, không nhìn đến anh lần nào”. Chồng buồn rầu ai oán.

Vợ cảm thấy rất áy náy, lần này thực sự cô đã không quan tâm nhiều đến chồng. “Dù sao con mới được ba tháng tuổi, chắc sẽ không biết chúng ta từng vụng trộm bỏ nó lại, tự xuất ngoại đi chơi, đúng không?”.

“Đúng vậy, thừa dịp con còn nhỏ, chúng ta hãy hưởng thụ thế giới hai người, chờ nó lớn một chút, chúng ta muốn bỏ nó lại đi chơi cũng khó”.

“Phải, được rồi”. Cuối cùng vợ cũng gật đầu.

“Chúng ta sẽ đáp máy bay ngay chiều mai”. Nụ cười chồng tràn ngập ý tứ hàm xúc.

“Anh ...”. Vợ vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

Người đàn ông này vẫn chơi trò thú vị đó, nhưng cô vẫn rất yêu anh, anh đã vì cô mà làm mọi chuyện.

Cuối cùng, vợ chủ động hôn lên môi chồng.

Chồng đang muốn ôm vợ triền miên một trận thì

“Oa oa oa~~”. Tiếng con khóc to đến kinh thiên động địa vang lên.

Thật là, vợ đành phải chạy nhanh đến dỗ dành con, chồng chỉ có thể tiếp tục buồn rầu ghen tỵ, sớm biết thế này hẳn nên sinh con gái! Đây chỉ là lời bất bình ai oán nói thầm trong lòng của chồng.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ben-goi-xa-la>